

Studies in Silappathigaram

BY

R. P. SETU PILLAI, B.A., B.L.

THE OTTRUMAI OFFICE,

SAIDAPET, MADRAS.

1928

Price Rs. 1-8

புதிய நாவல்கள்.

காதலும் மையலும்.

இது ஓர் உயர்ந்த இனிய நாவல். இது படிப்போர் மனதைக் கவர்வது. இதை யெடுத்து வாசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டால் முடிக்குமட்டும் கீழே வைக்க மனம் வராது. 'காமத்திற்குக் கண் கிடையாது' என்னும் முடிவின் உண்மையை விளக்கிக் காட்டுவது. காதலின் நிகழ்ச்சியால் ஒன்றுசேரும் இருவர்களின் போக்கும் காமத்தின் வேகத்தினால் கூடும் இருவர்களின் போக்கும் இன்னதென்று வாசிப்போருக்கு விளக்குவது. நடையும்தமிழ்ப் போக்கும் சிறந்தது. கைவசம் கொஞ்சப் பிரதிகளே யிருக்கின்றன. உடனே வாங்கி வாசியுங்கள். கிளேஸ்கடிதம் சுமார் 300-பக்கம். விலை ரூபா 1 8 0

வள்ளி நாயகி.

இது ஓர் உயர்ந்த நவீனம். இதை வாசிக்கும் எவர்க்கும் தெய்வ பக்தியும், ராஜவிசுவாசமும், நல்லொழுக்கமும் உண்டாகும் என்பது நிச்சயம். 'மருந்துடன் சர்க்கரைபோல்' கதைகளுடன் கலந்து மனதில் ஊட்டும் இக்கதை. உலகமும் அதிலுள்ள மனிதர்களும், ஒரு நாடகக் கொட்டகையும் ஆட்டக்காரர்களும்போ' லென்று விளக்குவது. மனிதருக்கு உண்டாகும் இன்ப துன்பங்கள் கடவுளின் இச்சையல்லாமல் வேறல்ல என்ற சித்தாந்தத் தத்துவத்தை தங்களுடைய வாழ்நாட்களில் உணராது மதிமயங்கிக் காலங் கழித்து உலக டைவங்களுையே முக்கியமாக எண்ணி வருபவர்களுக்கு இந்த ந. பல் நல்லறிவைப் போதிக்கும். விலை ரூபா 1 8 0

பிரேமசுந்தரன்	...	0	8	0
மீனலோசனி	...	0	10	0
அன்பின்மாட்சி	...	0	8	0

‘ஒற்றுமை’ ஆபீஸ், சைதாப்பேட்டை, மதராஸ்.

சிலப்பதிகார விளக்கம்

ஸ்ரீமான் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை பி. ஏ. பி. எல்.

எழுதியது.

பு.
நா

‘ஒற்றுமை’ ஆபீஸ்

சைதாப்பேட்டை

சென்னை

1927

விலை ரூபா 1 8 0.

PRINTED AT
THE B. N. PRESS, MOUNT ROAD,
MADRAS.

24217.

சிலப்பதிகார நூல் நயம்.

1-வது அதிகாரம்.

ஆசிரியர் பேருமை.

சிலப்பதிகாரம் என்னும் சிறந்த 'நூல் செய்த புலவர் பெருமான், இளங்கோ வடிகள் என்னும் பெயரால் இக்காலத்தில் விளங்குகின்றார். இப்பெயர் அவரது இயற்பெயரான றென்பதும், சிறப்பாய் அப்புலவர்க்கு அமைந்த பெயரென்ப

தும் நன்கு விளங்குகின்றது. இவ்வாசிரி

ஆசிரியர்
அரச முனிவர்.

யர் அரசிளங் குமாறாய் அமைந்திருந்த தன்மையால் “இளங்கோ” என்றும், இல்

லறத்தை நீத்து துறவறம் பூண்டு ஒழுகிய தன்மையால் “அடிகள்” என்னும் சிறப்புப்பெயர் பெற்றதாகத் தெரிகின்றது. இப்பெரியார் துறவறத்தை மேற்கொண்ட வரலாறு சிலப்பதிகாரத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது.

சேரலாதன் என்னும் சேரநாட்டரசனுக்கு செங்குட்டுவன் என்ற மூத்த மகனும், இளங்கோ என்ற இளைய மகனும் இருந்தார்கள். இவர்கள் இருவரும், கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து எல்லா நலங்களும் அமைந்து விளங்கினார்கள். ஒருநாள் அரசன் தன் மக்கள் இருவரோடும், அமைச்சர் முத

விய ஐம்பெரும் சபையினரோடும் அத்தாணி மண்டபத்தில் அரச கோலத்தோடு வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது, அச்சபை

அரசினங்
குமான் துறவி
யாய வரலாறு.

நடுவே, முகக்குறியால், வரும் பொருளுரை
க்கும் வன்மையுடைய நிமித்திகன் ஒருவன்
வந்து நின்று, சிறிது நேரம், அரசனையும்,
அவன் மருங்கிலிருந்த மக்கள் இருவரை

யும், முடிமுதல் அடிவரை நெடிது நோக்கி, சேரலாதனைப்
பார்த்து 'அரசே உனக்குப் பின்னால் இந்நாட்டை அரசாளும்
உரிமை இளைய மகனுக்கே உண்டு', என்று கூறினான். இச்
சொல் செவியிற் பட்டதும், செங்குட்டுவன், உள்ளத்தில்
சினம் பொங்கி எழுந்தது. அவன் கண்களில் தீப்பொறி
பறந்தது. மெய் முழுதும் நடுங்கிற்று. இக் கோபக் குறிக
ளோடு சேரலாதனை விழித்துப் பார்த்தான். இந்நிகழ்ச்சியைக்
கண்ட சபையோர் என்ன நேருமோ என்று இமையாமல் எதிர்
பார்த்திருந்தார்கள். அப்பொழுது இளங்கோ, அச்சபையில்
எழுந்து நின்று, "இவ்வரசாங்க பாரத்தைத் தாங்குவதற்கு
எவ்வகையாலும் தகுதியுடையவன் என் தமையனே யாவான்.
எனக்கு அரச உரிமைகள் ஒன்றும் வேண்டாம். அவ்
வுரிமைகளில் நான் ஒரு சிறிதும் பற்றுடையே னல்லேன், என்
பதை எல்லோரும் அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இப்பொ
ழுதே துறவறம் கொள்ளப்போகின்றேன்," என்று சொல்லி,
உலக இன்பத்தை ஒருங்கே நீத்து, அப்பொழுதே அருகன்
கோட்டத்தில் சென்று, அறிவு நூல்களை ஆராய்ந்து அரும்
புலமை வாய்ந்து விளங்கினார்.

இவ்வாறு துறவறம் பூண்டிருந்தாலும், தமிழகத்தின் தன்மை
யை அவர்நன்றாய் அறிந்திருந்தார் என்பது நன்கு தெரிகின்றது.
பாண்டிய நாட்டுப் புலவரான சீத்தலைச் சாத்தனார், மாட மதுரை

யில் தீப்பற்றியதையும், கற்பினால் அழல் விளைத்த கண்ணகி
யின் முன்னே மதுரைமா தெய்வம் வந்து
அவரது நிரம்பிய புலமை. தோன்றி, முன் வினைப் பயனை எடுத்து
மொழிந்ததையும், நேரில் கண்டிருந்தும்
இளங்கோ வடிகளைப் பார்த்து, ஐயனே ! இக்கதை முடியுடை
வேந்தர் மூவர்க்கும் உரிபது. ஆதலால் அடிகளை இதனை
அருள வேண்டும், என்று வேண்டிய ஒன்றே ஆசிரியரது
நிரம்பிய புலமைக்கும், அகன்ற அறிவிற்கும் சிறந்த சான்று
பகர்வதாகும்.

சாத்தனார் சொல்லிய சரித்திரத்தில் விளங்கித் தோன்றிய
மூன்று கொள்கைகளை, ஆசிரியர் உலகோர் அறியும் வண்ணம்
உணர்த்தப் போந்தார்.

நூலில் அமைந்த
மூன்று
உண்மைகள்.

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாவதும்
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உறுத்து வந்து ஊட்டு மென்பதும்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச்
சிலப்பதிகார மென்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என்று அடிகள் கூறுகின்றார். அரசியலாகிய செங்கோன்மை
வழுவி நீதி தவறும் மன்னவன் அறங்கடவுளால் ஒறுக்கப்படு
வான் என்பது ஆசிரியரது முதற் கொள்கையாகும். கற்பெ
னும் திண்மையை தன்னிடத்தே கொண்ட மாது மண்ணுலகில்
வாழும் மக்களாலும், விண்ணுலகத்தில் வாழும் தேவர்களாலும்,
போற்றப்படுவாள்” என்பது ஆசிரியரது மற்றைய கொள்கை
யாகும். இன்னும் ஒருவன் ஒரு பிறப்பில் செய்யும் நல்வினை
தீவினைகளின் பயனை, மறுபிறப்பில் திண்ணமாய் அடைவான்
என்பது ஆசிரியரது மூன்றாவது கொள்கையாகும். இம்
மூன்று உயரிய உண்மைகளையும் உலகத்தில் வாழும் மக்கள்.

அறிந்து உய்யுமாறு ஆசிரியர் சிலப்பதிகார மென்னும் சீரிய நூலைச் செய்தார்.

அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டை அரசு புரிந்த மன்னரின் அரசியல் முறையை அறிந்து கொள்வது இவ்வாசிரியருக்கு மிக எளிதாயிருந்தது. சேர நாட்டை யாண்டு வந்த செங்குட்டுவன் தன் உடன்பிறந்தவனாய் உடன் வளர்ந்தவனாய் இருந்தமையால் அவ்வரசனது மனப் பான்மையையும், ஆற்றலையும், மற்றெவரும் அறிய முடியாத நுணுக்கத்துடன் ஆசிரியர் அறிந்திருந்தது இயல்பேயாகும்.

தமிழகத்தின்
தன்மையை
ஆசிரியர் நன்கு
அறிந்தவர்.

இன்னும் பாண்டியன் ஆண்டுவந்த மதுரை மாநகரத்தில் பிறந்து வளர்ந்த புலவர் பெருமானாகிய சீத்தலைச் சாத்தனார், இளங்கோவடிகளுக்கு உயிர் நண்பரா யமைந்திருந்தமையால் அவர் வாயிலாகப் பாண்டி

நாட்டின் வளத்தினையும் அரசியல் முறையினையும் அடிகள் நன்றாயறிந்திருந்தார். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த ஆசிரியர் தமிழ் மொழியிலும் தலை சிறந்த புலமை உற்றவராய் இருந்தமையால் அவர் எழுதிய சிலப்பதிகார மென்னும் சீரிய நூல் சொல்லாலும் பொருளாலும் சிறந்து விளங்குகின்றது.

இவ்வாசிரியர் எழுதிய நூலின் போக்கை நோக்குமிடத்து இவரது சமயம் சமண சமயமென்றே தெரிகின்றது. முதற் கண் இவர் துறவறம் பூண்டு வீற்றிருந்த இடம் “குணவாயில் கோட்டம்” என்று கூறப்படுகின்றமையாலும் கோட்டம் என்னும் சொல்லுக்கு அடியார்க்கு நல்லார், ‘அருகன் கோயில்’ என்று பொருள் கூறுகின்றமையாலும், ‘இளங்’

கோவடிகள்' என்னும் இவருடைய பெயரிலேயே காணப்படு

அருக சமயமே
ஆசிரியரது
சமயம்.

கின்ற 'அடிகள்' என்னும் சொல் சமண சம
யத்தில் துறவிகளைக் குறிக்கும் சொல்லாக
விளங்குகின்றமைபாலும் ஆசிரியர் சமயம்
சமண சமயமே என்று ஒருவாறு அறியப்

படுகின்றது. இன்னும் ஆசிரியர் தமது நூலில் சைவ சமய
தெய்வங்களாகிய சிவபெருமானையும் அறுமுகப் பெருமானே
யும் வைணவ சமய தெய்வமாகிய திருமாலையும் நிறைந்த சொற்
களால் புகழ்ந்து வாழ்த்தினாலும் சமண சமயக் கொள்கை
களையே விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் கூறியிருக்கின்றார்.
கோவலனும் கண்ணகியும் புகார்நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டு
மதுரைமா நகரம் சேரும் வரையும் அவர்கள் நடந்த வழிகளை
யும் கடந்தகாடுகளையும் விரிவாகக்கூறும் பகுதியில் அவ்விருவ
ருக்கும் வழித்துணையாக வந்து அருள் செய்கின்ற பெரியா
ரெல்லாம் அருக சமய ஆன்றோர்களாகவே விளங்குகின்றார்கள்.

அருக சமய
ஆன்றோர்கள்.

புகார் நகரினின்றும் ஒரு காதவழி நடந்
ததும் கவுந்தி யடிகள் என்னும் சமண
சமயப் பெரியார் தோன்றுகின்றார். அவர்

இருவருக்கும் துணையாய் மதுரைமா நகரம் வரையும் செல்
கின்றார். இம்மூவரும் செல்லும்வழியில் அறஞ்சாற்றும் அருக
சமயச் சாரணர் தோன்றுகின்றார். சமண சமயக் கொள்கையை
விளங்க உரைக்கின்றார். அருகக் கடவுளைப் போற்றிப் புகழ்கின்
றார். பின்னர் வழிமுழுதும் நடந்து மதுரைமாநகரம் சென்று
ஆயர் சேரியில் கண்ணகியை மாதிரி என்னும் இடைக்குல மாதி
டம் அடைக்கலமாகக் கொடுக்கும்பொழுது அங்கும் செவ்விய
மேனியுடைய வானவன் ஒருவன் வந்து நிற்கின்றான். அவனும்
'அருகசமய உண்மைகளையும், மந்திரத்தின் திறத்தினையும் எடுத்த

துரைக்கின்றான். இவ்வாறு கதை நிகழ்வதற் கிடமில்லாது நாயகனும் நாயகியும் வழி நடந்த பகுதியைச் சொல்லவந்த இடமே தமது சமயக்கொள்கைகளை எடுத்துரைத்தற்கு ஏற்ற இடமெனத் துணிந்து அவ்வாறே ஆசிரியர் சமணசமயக் கொள்கையை விரித்துரைத்தார்.

இன்னும் சமணசமயத்தின் அடிப்படையான கொள்கையை ஆசிரியர் தமது நூலின் முடிந்த முடிவாக அருகசமயக் கொள்கைகள். அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றார். சமண சமயத்தில் அடிப்படையாக விளங்கும் கொள்கையை மணிமேகலை ஆசிரியர்

“பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும் பேரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது, பின்னது

அற்றோர் உறுவது அறிக.” என்று அருளிப் போந்தார். பிறப்பால் வருவது துன்பமே என்றும், பிறவாமையே பேரின்பமென்றும், அப்பிறவாமையை அடைவதற்கு உலகப்பற்றையெல்லாம் ஒருங்கே துறக்கும் துறவறமே வழியென்றும் சமண சமயம் கூறுகின்றது. இக்கொள்கையையே ஆசிரியர் சிலப்பதிகாரத்தின் முடிந்த முடிவாக அமைத்திருக்கின்றார். கதையில் தலைமகளும் தலைமகளும் விண்ணுலகடைந்து இன்பம் பெறுகின்றார்கள். இவர்களை யொழிய எஞ்சி நின்றவர் யாவரும் துறவியாகின்றார்கள். கோவலன் இறந்தது கேட்ட மாசாத்து

வான் என்னும் அவன் தந்தை துயர்
1. துறவு. பொறுக்கமாட்டாமல் துறவறமடைந்தான்.

கண்ணகி என்னும் கற்புடைய மங்கையின் தந்தையாகிய மாநாயகன் என்பான் தன் மகளும் மருகனும் அடைந்த துன்பம் கேட்டுத் துயர் பொறுக்க மாட்டாமல் துறவறம் அடைந்

தான், இன்னும் கோவலன் சில ஆண்டு கூடி மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்த மாதவி என்னும் பொது மாதும் தன் காதலன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டு மனம் பொறுது மாதவர்க்குத் தானம் புரிந்து துறவறம் புகுந்தாள். *மாதவிக்குக் கோவலனால் பிறந்த மணிமேகலை என்னும் பெண்மணியும் தன் தந்தையார் வெட்டுண்டு இறந்த துயரங் கேட்டு இவ்வுலக வாழ்க்கையைவெறுத்து துறவறம் எய்தினாள். ஆகவே சிலப்பதிகாரத்தில் விளங்குகின்ற ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் உலக வாழ்க்கையைத் துன்ப மென்றறிந்து துறவறத்தை மேற்கொண்டு இலங்குந் தன்மை ஆசிரியரது உள்ளப் போக்கை உள்ளங்கையின் நெல்லிக்கனிபோல் உணர்த்துகின்றது.

இன்னும் நாம் இப்பிறப்பில் அடையும் நன்மை தீமைகளுக்கெல்லாம் முற் பிறப்பிற் செய்த நல்
2. வினைப்பயன். வினை தீவினைகளே காரணம் என்று ஆசிரியர் நூலில் நிலைநாட்டுகின்ற கொள்கை, சமணசமயத்தில் அடிப்படையாக விளங்கும் கொள்கை யென்று தெரிகின்றது. அக்கொள்கையைத் தழுவினே நூலில் நிகழும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் வினையின் பயனாகவே விளங்குகின்றது. கோவலன் வினையின் விளைவாலேயே மாதவியின் மையலிலே ஈடுபட்டு அவள் வசப்பட்டான். வினையின் பயனாகவே அவளைவிட்டு விலகி மீண்டும் கண்ணகியைச் சேர்ந்தான். வினைவயத்தாலேயே சிலம்பைக்கொண்டு விற்க மதுரைக்குத் தன் காதலியோடு கோவலன் புறப்பட்டான். பாண்டிய அரசன் அரண்மனையில் களவுபோன அரசியின் சிலம்பை ஓர் கள்வன் கையில் கண்டதாகத் தட்டான் சொல்லிய பொழுது அரசனும் வினையின் விளைவாலேயே மதிமயங்கி.. அக்கள்வனைக் கொன்று சிலம்பைக் கொண்டுவரும்படி ஆணை

செய்தான். பின் கோவலனை அரசனது ஏவலாளர்கள் வெட்டிக்கொன்றதும் வினைப்பயனேயாகும். மதுரைமா நகரம் அழிந்ததும் வினைப்பயனே யாகும். ஆகவே கதையில் நிகழும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் வினைப்பயனாகவே விளங்குகின்றது. இதனை நோக்கும்பொழுது ஆசிரியர் தமது சமயக்கொள்கையை கதையில் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றாரென்பது உணரப்படும். ஆயினும் இவ்வாசிரியர் மற்றைய சமயக் கொள்கைகளைப்பற்றியும் தெய்வங்களைப் பற்றியும் சிறிதும் குறைவாகவேனும் இகழ்ந்தேனும் கூறாமல் நிறைந்த சொற்களால் சிறந்துரைக்கின்ற தன்மை அவரது நேர்மைக்கும் உயரிய மனநிலைமைக்கும் அக்காலத்தில் நிலைத்திருந்த சமயப் பொறுமைக்கும் என்று மழியாத சான்றாகும்.

இவ்வாசிரியர் கடைச்சங்க மிருந்த காலத்தில் விளங்கிய புலவரென்றுகருதப்படுகின்றார். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் இயற்றிய சீரிய நாலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் கொடுத்த புலவர்களில் இளங்கோ வடிகள் ஒருவராவர் ஆசிரியரது காலம். கக்காணப்படா வீட்டாலும் சிலப்பதிகாரத்தில் திருக்குறளின் திருந்திய மணம் வீசக் காண்கின்றோம் “முற்பகல் செய்தான் பிறன் கேடு தன் கேடு பிற்பகல் காண் குறாம் பெற்றி காண்.” என்னும் சிலப்பதிகார அடிகள்,

“பிறர்க்கு இன்னா முற்பகல் செய்யின்
தமக்கின்னாபிற்பகல் தாமே வரும்”

என்னும் திருக்குறளின் பொருளேயாகும். இன்னும்

“தெய்வம் தொழாங்கொழுநற் றொழுவானைத்
தெய்வந் தொழுந் தகைமை திண்ணமால்”
என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதும்,

“தெய்வம் தொழாள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை”

என்று திருக்குறள் கூறுவதும் ஒப்பிட்டு நோக்கத் தக்கன. இவை யன்றியும் திருக்குறளின் கருத்தைக் குழைத்து அடிகள் தம் நூலில் அமைத்திருப்பதைப் பலவிடங்களிற் பார்க்கலாம்.

ஆசிரியர் இளங்கோ வடிகள், தமிழ் மொழியில் பெரிதும் பற்றுடையவராய்த் தமிழ் நயம் அறிந்த புலவர்பால் தலைசிறந்த

ஆசிரியரது
தமிழ் பற்று. ஆர்வமுடையவராய் விளங்கினு ரென்பது
அவர் செய்த நூலிலேயே அகச்சான்றாக
அறியப்படுகின்றது. இவ்வாசிரியர் மதுரை

மாநகரத்தில் விளங்கிய தமிழ்ச் சங்கத்தையும் அச்சங்கப் புலவரையும் தம் நூலிற் பல இடங்களில் புகழ்ந்து கூறுகின்றார். மதுரைமா நகரில் இலங்கும் இயற்கை நலங்கள் யாவும் ஆசிரியர் கருத்தில் தமிழ் மயமாகவே விளங்கித் தோன்றுகின்றன. கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரையின் அருகே வந்தபொழுது வீசியதென்றலின் மரண்பைக் கூறவந்த ஆசிரியர் “புலவர் செந்நாப் பொருந்திய தென்றல்” என்று புலவரால் புகழப்

சங்கப் புலவரைப்
புகழ்தல். பட்ட தன்மை ஒன்றையே அப்பூங்காற்றுக்
குப் பெருஞ் சிறப்பாகக் கூறுகின்றார்.

இன்னும் இருமருங்கும் மலர்கள் நிறைந்து

பூவாறுபோலச் சென்ற வையை யாற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறும்
பொழுது

“புலவர் நாவில் பொருந்திய பூங்கொடி

வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்குடி” என்று ஆசிரியர் புகழ்ந்து உரைக்கின்றார். மற்றைய சோழநாட்டின் இயற்கை நலங்களையும், சேரநாட்டின் இயற்கை நலங்களையும் எடுத்துக் கூறும்பொழுது புலவரைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாமல், மதுரை

யில் விளங்கும் தென்றலையும் ஆற்றையும் புலவரொடு பொருத்தி ஆசிரியர் புகழ்வதை நோக்குமிடத்து, மதுரைமா நகரிலிருந்த சங்கப் புலவர்களையே அவர் புகழ்கின்றாரென்பது இனிது விளங்குகின்றது.

இன்னும் ஆசிரியரது அருள் நிறைந்த மனப்பான்மை அவர் நூலில் பல இடங்களில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது. கோவலன் வெட்டுண்டு விழுந்தான்; பாண்டியன்

வளையாச் செங்கோல் வளைந்தது என்று

ஆசிரியரது
அருளுடைமை.

கூறவந்த இடத்தில் ஆசிரியர் உள்ளம்

உருகுகின்றது. இத்தீமை வளைந்தது

அவர் முன் செய்த தீவினையாலேயே யாதலால் உலகில் வாழும் மக்களைப் பார்த்து நல்லறமே செய்யுமாறு ஆசிரியர் வேண்டுகின்றார்.

“நண்ணும் இருவினையும் நண்ணுமின்கள் நல்லறமே

கண்ணகிதன் கேள்வன் காரணத்தால் — மண்ணில்

வளையாத செங்கோல் வளைந்ததே. பண்டை

விளைவாகி வந்த வினை.” என்று அடிகள் இரங்கிக் கூறு

கின்றார். இவ்வாறே நூலின் முடிவிலும் மக்கள் தீவினையை

அகற்றி நல்வினையே செய்ய வேண்டுமென்று மிகப் பரிவோடு

கூறுகின்றார். இத்தகைய அருள் நிறைந்த மனப்பான்மையை

சிலப்பதிகாரத்தில் இன்னும் பல இடங்களில் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரமென்னும் சீரிய நூல் பெரும்பாலும் அகவ

லென்னும் பாவகையாலேயே அமைந்திருக்கின்றது. நூலின்

நடை மிகச் செம்மையும் நயமும் வாய்ந்ததாய்ச் சொல்லழகும்,

பொருளழகும் பொருந்தித் திகழ்கின்றது. இவ்வாறுபெரும்

பாலும் அகவலா யமைந்திருந்தாலும் சில காதைகளின்முடிவில்

ஆசிரியர் அமைத்திருக்கின்ற வெண்பாக்கள் மிகுந்த நயம்.

உடையனவாய் விளங்குகின்றன. அந்தி
அவாது வெண் மாலை சிறப்புச் செய் காதையில் மாதவி
பாக்களின் நயம். கோவலனுடன் கூடி அடைந்த இன்.

பத்தையும் கண்ணகி தன் கணவன் பிரிவாற்றாது அடை
ந்த துன்பத்தையும் ஆசிரியர் எடுத்துரைத்து இறுதியில் ஓர்
அழகிய வெண்பாவால் அப்பொருளைச் சுருக்கமாக உரைக்
கின்றார்.

“கூடினார் பால் நிழலாய்க் கூடார் பால் வெய்யதாய்க்
காவலன் வெண்குடைபோலக் காட்டிற்றே—கூடிய
மாதவிக்கும் கண்ணகிக்கும் வானூர்மதி விரிந்து
போதவிழ்க்கும் கங்குற்பொழுது”

என்று அடிகள் கூறுகின்றார். அரசனது வெண்கொற்
றக் குடையின்கீழ் அமைந்து வாழும் குடிகளுக்கு அக்
குடை இன்பத்தையும், அதன்கீழ் அமையாது பகைவராயி
னார்க்கு அக் குடை துன்பத்தையும், கொடுப்பதுபோல
வானத்தே குளிர்ந்த கதிர்களை விரித்துக் கொண்டு தோன்றிய

ஒரு வெண்பாவின் சந்திரன் மலர்களின் முகை யவிழ்த்து
கவி நயம். மலர்விக்கும் மாலைப் பொழுதில் கோவல

னோடு கூடிய மாதவிக்கு இன்பத்தையும் கூடாத கண்ணகிக்குத் துன்பத்தையும் கொடுத்தான் என்
பதே இவ் வெண்பாவின் கருத்தாகும். மாலைப் பொழு
தில் தோன்றிய சந்திரன் மாதவிக்கு இன்பத்தையும்
கண்ணகிக்குத் துன்பத்தையும் கொடுத்தான் என்று சொல்
வதோ டமையாது, “போது அவிழ்க்கும் கங்குற் பொழுது”

என்று ஆசிரியர் கூறிய அழகு ஆராய்தற் குரியதாகும்.
மாலைப் பொழுதில் சந்திரன் வருகையால் சில மலர்கள்

முகையவிழ்ந்து மலரும் என்பது கவிகள் எப்பொழுதும் கூறுகின்ற ஓர் உண்மையாகும். காலையில் கதிரவனைக் கண்டு தாமரை மலர்வதுபோல மாலையில் சந்திரனைக் கண்டு குழுதம் மலரும். இக்குழுத மலரே யன்றி மாலைப் பொழுதில் மதியின் வருகையால் மலரும் மற்றொரு மலரும் உண்டு. அம்மலரைத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

“காலையரும்பி பகலெல்லாம் போதாகி

மாலை மலரு மிந்நோய்” என்று அருளிப் போந்தார்.

காதலாகிய பூ, காலையில் அரும்பாகவும் பகலெல்லாம் முகையாகவும் மாலையில் மலராகவும் விளங்குமென்று நாயனார் கூறியவாறு மாலைப்பொழுதில் குழுதம் மலர்வதைப்போலவே காதலும் மலரும். சந்திரன் குழுதத்தைத் தன் குளிர்ந்த கதிர் களால் மலர்விப்பதுபோலவே காதல் மலரையும் மலர்விக்கின்றான். இவ்வாறு சந்திரன் விரித்த காதல் மலர் மாதவிக்கு இன்பம் பயந்தது. ஏனெனில் காதலனாகிய கோவலன் மாதவியுடனிருந்தான். ஆனால் கண்ணகியோ தனியா யிருந்தமையால் காதல் நோயின் வெம்மையால் துயருற்றாள். இவ்வழகிய வெண்பாவில் அமைந்துள்ள மற்றைய நயங்கள் ஆராயுமிடத்து அதிகமாய்ப் பெருகுதலை அறிஞர் உய்த்துணர்ந்து கொள்வார்கள்.

இன்னும் வழக்குரை காதையின் இறுதியில் விளங்கும் வெண்பாவைப்போல பலவகைப்பட்ட நயங்களும் ஒருங்கே யமைந்த வெண்பாவைக் காண்பது தமிழ் நூல்களில் அரிதாகும்.

கண்ணகி பாண்டிய அரசன் முன்னே வந்து நின்ற கோலத்தை ஆசிரியர்,

“மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும்

கையில் தனிச் சிலம்பும் கண்ணீரும்—வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான் அக்காரிகை தன்சொற் செவியில்
உண்டளவே தோற்றான் உயிர்” என்று அருளியிருக்கின்

மற்றொரு
வெண்பாவின்
நயம்.

றார். இவ் வெண்பாவின் நயத்தை மற்
றோரிடத்தில் விரித்து ரைத்தலால் கூறு
வது மிகையாகும். இவ்வாறு உறுதியா
கவும் அழகாகவும் கண்ணகியின் கோலத்

தையும் பாண்டியனது செம்மையையும் நமது உள்ளமாகிய
பளிங்கில் ஒவியம்போல் எழுதி அமைக்கும் ஆசிரியர் கவித்
திறம் தமிழ்நயந்தெரி புலவர்க்கு நல்விருந்தாகும். இன்னும்,

“வேலை மடல்தாழை உட்பொதிந்த வெண்தோட்டு

மாலேத் துயின்ற மணிவண்டு—காலேக்

களிநறவம் தாதுதத் தோன்றிற்றே காமர்

தெளிநிற வெங்கதிரோன் தேர்” என்று ஓர் அழகிய

வெண்பா அமைந்திருக்கின்றது. கடற்கரையில் பெரிய மடல்
களை உடைய தாழையின் உள்ளே பொதிந்த வெள்ளிய
தோட்டைப் பள்ளித் தாமமாய்க் கொண்டு மாலேப்பொழுதில்
துஞ்சிய மணிவண்டு காலேப்பொழுதில் மதுநிறைந்த நறவ
மலரின் இதழ்களில் ஊதி அதன் நலத்தை நுகருமாறு கதிரவன்
தோன்றினானென்று காலையின் வருகையைக் கவிநயம் தோன்
றக் கூறியுள்ளார். இவ்வெண்பாவின் சொல்நயமும் பொருள்
நயமும் கற்போர் கருத்தைக் கவரும் தன்மை வாய்ந்து விளங்கு
கின்றன.

இன்னும் இவ்வாசிரியர் அருளிப்போந்த கானல் வரிப்பாக்

இசை நயம்.

களும், வேட்டு வரிப்பாக்களும் மற்றும் அம்

மானை வரி, கந்துகவரி, ஊசல் வரிப்பாக்க

ளும் மிகுந்த இசை நயம் (Lyric Charm) வாய்ந்து விளங்குகின்றன.

ஆகவே இதுகாறும் கூறியவாற்றால் சிலப்பதிகார ஆசிரியருக்கு இளங்கோ வடிகள் என்னும் பெயர் சிறப்புப் பெயராய் விளங்குகின்ற தென்றும், அவர் துறவறத்தை மேற்கொண்டு விளங்கிய பெருந் தமிழ்ப் புலவர் என்றும், துறவியாயினும் தமிழகத்தின் தன்மையையும் தமிழரசின் முறையையும் நன்கறிந்திருந்தா ரென்றும், அவரது சமயம் சமண சமயமென்பது அவரது நூலில் விளங்கும் அகச் சான்றுகளாலேயே அறியப்படுகின்ற தென்றும், இந்நூலில் திருக்குறளின் திருந்திய மணம்பல இடங்களில் வீசுகின்றதென்றும் தமிழ் மொழியின்பால் இவர் சிறந்த பற்றுடைய பெரியாரென்றும், உலகில் வாழும் உயிர்களிடத்து அருள் மிக வாய்ந்த ஆன்றோரென்றும், இவரது வெண்பாக்கள் சொல்லழகும்பொருளழகும் உடையனவாய்த் திகழ்கின்றன வென்றும் சுருக்கமாக உணர்த்தப்பட்டது.

2-வது அதிகாரம்

அரச நீதியும், அரசியலும்.

அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டை ஆண்டு வந்த அரசர்கள் நீதியைக் கண்ணும் ஆவியுமாகப் போற்றினார்கள் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் நன்கு விளங்குகின்றது. குடிகளின் நலத்தைத் தம் நலம்போற் பேணியும், தம் குடைக் கீழ் அமைந்து வாழும் குடிகள் எவ்வகைத் துன்பத்தாலும் நலிவுறாது இன்புற்று வாழ்வதையே குறிக் கோளாகக் கொண்டும், தமிழரசர்கள்

ஆண்டு வந்தார்கள் என்று தெரிகின்றது. நீதி தவறாது அரசாளும் முறையில் தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல முயன்றனர் என்பதும் அறியப்படுகின்றது.

தமிழ் நாட்டு அரசியல். ஒவ்வொரு தமிழ் நாட்டிலும், முற்காலத்தில் நீதி போற்றிய அரசரது அரும் பெரும் செயல்கள் கர்ன பரம்பரைக் கதைகளாக வழங்கி வந்தன.

இத்தகைய வழி முறையில் வந்த அரசர்கள் தம் முன்னோர் செயல்களையே குறிக் கோளாகக் கொண்டு நீதி போற்ற முயன்றார்கள்.

சோழ நாட்டில் அரசு புரிந்த மன்னவனும் அந்நாட்டில் வாழ்ந்த குடிகளும் சோழ நீதியைப் பெரிதும் பாராட்டினார்கள். தன் கணவனை இழந்து கையிற் சிலம்பும் கண்ணில் கண்ணீருமாக பாண்டிய மன்னன் முன்னே வந்து நின்ற கண்ணகி

யைப் பார்த்து அவ்வரசன் “மாதே! நீ யார்” என்று கேட்டவுடன் கண்ணகி கூறு

சோழ நீதி. கின்றாள்,

“வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க

ஆவின் கடைமணி உருநீர் நெஞ்சு சுட

தான் தன் அரும் பெறல் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்

பெரும் பெயர்புகார் என் பதியே.”

என்று கண்ணகி தான் பிறந்து வளர்ந்த சோழ நாட்டின் நீதியைப் பாண்டிய மன்னன் அறியுமாறு எடுத்துரைத்தாள்.

முன்னொரு காலத்தில் சோழநாட்டை மனுநீதி கண்ட சோழன் என்னும் பெயர் பெற்ற மன்னவன் ஆண்டுவந்தான். அவ்வரசனது இளங் குமரன் ஒரு நாள் அரண்மனையினின்றும் புறப்பட்டுத் தேரிலேறி வீதியில் செல்லும்

பொழுது ஒரு பசுவின் இளங் கன்றானது துள்ளி ஓடித்
தேர்க்காலில் விழுந்து இறந்தது. கன்றை இழந்த தாய்
மிகத் துயரமுற்று முகத்தில் கண்ணீர் தாரை தாரையாய்
ஓழுக, மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போற் காக்கும் மனுச்
சோழன் அரண்மனைக்குச்சென்று அங்குகட்டியிருந்த அசையா
மணியைத் தன் கொம்பினால் அசைத்தது.

மனு நீதி
கண்ட சோழன்.

மணியோசை கேட்ட மன்னவன் அரண்
மனையினின்றும் இறங்கிப் பசுவின் துன்
பத்தை அறிந்து மனம் நொந்து கன்றை இழந்து வருந்
தும் பசுவைப்போல நானும் என் மகனை இழந்து வருந்து
வதே முறை என்று துணிந்து தன் அருமந்த மைந்தன்மேல்
தேர்க்காலேச் செலுத்தினான்.

“ஒரு மைந்தன் தன்குலத்துக் குள்ளான் என்பதும் உணரான்
தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன் மைந்தன்
மருமந்தன் தேராழி உற ஊர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி அரிதோ மற்றெளிதோதான்.”

என்றுசேக்கிழார்பெருமான் பெரியபுராணத்தில்கூறுகின்றவாறு
தன் மகனென்றும் பாராது, தன் குலத்துக்கு ஒரு மைந்தனே
உள்ளான் என்பதையும் உணராது, கன்றை இழந்து வருந்து
வது ஓர் பசுத்தானே என்றும் எண்ணாது, நீதியையே பெரிதாக
நினைத்துத் தன் மைந்தன்மேல் தேர்க்காலேச் செலுத்திய
சோழ அரசன் செங்கோன்மை தமிழ் நாட்டில் ஓர் பழங்
கதையாகப் பரவியிருந்தது. நீதி தவறிய பாண்டிய மன்ன
னிடம் கண்ணகி நீதி தவறாத சோழ மன்னவன் சிறப்பை
எடுத்துரைத்தாள்.

இன்னும் மற்றொரு சோழ அரசன் தன்னிடம் அடைக்
கலம் புகுந்த ஓர் புறுவின் உயிரைக் காக்கும்பொருட்டு.

அதனைப் பின்தொடர்ந்து கொல்லவந்த பருந்திற்குத் தான்
இரையாகி, சொன்ன சொற் பிழையாமல்
சிபிச் சக்ரவர்த்தி. நீதி செலுத்திய கெயலும் சோழ நாட்டில்
பழங்கதையாகவே நின்று நிலவியது. இக்
கதையைச் சிலப்பதிகார ஆசிரியர்

“குருநடைப் புறவின் நெடுந்துயர்தீர
வெரிதருபருந்தின் இடும்பை நீங்க
அரிந்து உடம்பிட்டோன் அறந்தருகோலும்
திரிந்து வேறாகும் காலமும் உண்டோ.”

என்று அழகாகக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு சோழ அரசர்கள்
நீதியை உயிரினும் அருமையாய்ப் போற்றிய நீர்மை அக்
காலத்திய மக்களால் பெரிதும் வியந்து பாராட்டப் பெற்றது.
சோழ அரசர் புகழைப்பாடப்போந்த மாதர்கள்

“புறவு நிறைபுக்குப் பொன்னுலகம் ஏத்தக்
குறைவில் உடம்பரிந்த கொற்றவன்யார் அம்மானை
குறைவில் உடம்பரிந்த கொற்றவன் முன் வந்த
கறவை முறை செய்த காவலன்காண் அம்மானை

காவலன் பூம்புகார் பாடேலோர் அம்மானை.” என்று அம்
மானை வரியில் கூறுவதாலும், இவ்வுண்மை இனிது விளங்கு
கின்றது.

இவ்வாறே பாண்டிய நாட்டை ஆண்டுவந்த மன்னவன்
நீதி காக்கும் பொருட்டுச் செய்த அரும்பெரும் செயல்கள்
பழங்கதையாகவே பாண்டிய நாட்டில்
பாண்டிய நீதி. பரவியிருந்தன. முன்னொரு காலத்தில்
பாண்டிய நாட்டைப் பொற்கைப் பாண்டி
யன் என்னும் மன்னவன் அரசாண்டு வந்தான். அவனது
முறை தவறாத ஆட்சியில் அறம் வளர்ந்து மறம் தளர்ந்தது.

அம்மன்னவன் காவலில், மாதவர் நோன்பும், மடவார் கற்பும், சிறந்தோங்கி வளர்ந்தன. அந்நாட்டில் வாழ்ந்துவந்த அந்த ணன் ஒருவன் துறை முழுதும் தெய்வம் தொழுவதற்காக வடதிசை நோக்கிச் செல்லும் பொழுது தனிமையாயிருந்த தன்மனைவியைப்பார்த்து “காதலீ, நீ தனியே யிருப்பதற்கு அஞ்ச வேண்டாம். நமது காவலன்காவலில்பா தொருநீங்கும் நேரானது.” என்று ஆறுதல் சொல்லிப்போனான். இவ்வாறு அந்தணன் சென்ற தையும் அவன் மனைவி தனிமையாயிருந்ததையும் அறிந்த அரசன் ஒவ்வொரு இரவிலும் நகர் காவலுக்காகச் சூற்றி வரும்பொழுது அந்தணன் வீட்டின் அருகே வந்து அதனை மிகக் கவலையோடு பாதுகாத்தான். இவ்வாறு இருக்கையில் ஒருநாள் வடதிசைச்

பொற்கைப்
பாண்டியன்.

சென்றிருந்த அந்தணன் மீண்டும் தன் மனைக்கு வந்து தான் சென்ற நாடுகளையும் கண்ட காட்சிகளையும் தன் காதலியிடம்

விரிவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அந்தணன் திரும்பி வந்ததை அறியாத அரசன் எப்பொழுதும் போல் நள்ளிரவில் அவ்வீட்டின் அருகே சென்றான். அவ்வீட்டினுள் ஆண் குரலைக் கேட்டான். தலைமகன் இல்லாது தலைவி தனித்திருக்கின்ற இவ்வீட்டில் இன்று ஆண்குரல் கேட்கின்றதே; இதன் காரணத்தை அறிவோமென்று அருகே சென்றான். இன்னும் தெளிவாக ஆண்குரலைக் கேட்டான். தன் காவலில் அமைந்த பெண்மணியின் கற்பிற்கு யாதும் இழுக்கு நேரலாகா தென்றெண்ணி அவ்வீட்டின் கதவைத் தட்டினான். நள்ளிரவில் அயலான் ஒருவன் தன் மனைக் கதவைத் தட்டிக் கேட்ட அந்தணன் தன் மனையாளது கற்பினை ஐயுற்று வெளியே நின்றவனை யார் என்று வினவினான். அக்குரல் அம்மனைக் குரிய தலைவனது குரலே என்றறிந்த அரசன் தான் செய்த

பெரும்பிழையை நினைந்து மனம் நொந்தான். அந்தணன் தன்னை ஐயுறுதவாறு அயல்வீட்டுக் கதவுகளைத் தட்டிக் கொண்டு விரைந்து அரண்மனை புதுந்தான். அந்தணனுள் அடுத்த மனைகளுக்குரிய ஆடாரும் வெளிவந்துபார்த்து கள் வனைக் காணாமையால் மறுநாள் மன்னனிடம் சென்று முறை யிட்டார்கள். அப்போது அரசன் தன் அமைச்சரை அழைத்து நள்ளிரவில் தாழிட்டமனைபைத் தட்டிய கள்வனுக்கு அறநூல் விதிக்கும் தண்டம் யாதென வினவினான். அமைச்சரும் சிறிது சிந்தித்து ஐயுனை இத்தகைய தவறிழைத்த கள்வனதுகையினைக் கொய்வதே முறையாகும் என்று எடுத்துரைத்தார்கள். உட னே மன்னவன் மாளிகையினுள்ளே சென்று தன் உடைவாளை எடுத்துவந்து அவ்வாளால் தன் கரத்தை வாங்கினான். இதைக் கண்ட அமைச்சரும் அந்தணரும் யாதும் அறியாது திகைத்து வருந்தினார்கள். அப்போது அரசன் நிகழ்ந்த செயல்களை நேர் மையாய் எடுத்துரைத்து ஆராய்ந்தறியாது அவசரமாய் முன் சென்று அந்தணன் கதவைத் தட்டிய கையினைக் கொய்தது முறையேயாகும் என்று மொழிந்தான். இதைக்கேட்ட பெரு மக்கள் யாவரும் மன்னவன் நீதியை மனமாறப் புகழ்ந்து குறைந்தகை மீண்டும் நிறைந்திலங்கு மாறு இறைவனை வழத்தி னார்கள். இறைவன் அருளால் குறைந்த கரம் வளர்ந்து முன் னிலும் மிகுந்த பொன்னிறத்தோடு பொலிவுற்றது. பொன் போலிலங்கிய கையினைக்கண்ட மக்கள் மனம் களித்து நீதி தவறாத மன்னனை பொற்கைப் பாண்டியனென்று பேரமைத் துப் போற்றினார்கள். இக்கதையை சிலப்பதிகாரத்தில் மது ரைமா தெய்வம் கண்ணகியிடம் கூறுகின்றது.

“நெஞ்சம் சுடுதலின் அஞ்சிநடுக் குற்று

வச்சிரத் தடத்தை அமரர் கோமான்

உச்சிப் பொன்முடி ஒளிவளை உடைத்தகை
குறைத்த செங்கோல் குறையாக் கொற்றத்து
இறைக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு இழுக்கம் இன்மை”

என்று பொற்கைப் பாண்டியன் செங்கோன்மையை சிலப்பதி-
காரம் பாராட்டுகின்றது.

இவ்வாறு கர்ன பரம்பரைக் கதைகள் தமிழ் நாட்டில்
வெகுவாய் வழங்கி வந்தமையால் அரசர்கள் நீதி வழுவாது
நடந்து வந்தார்கள். குடிகள் எவ்வகையான துன்பங்களை
அடைந்தாலும் அவற்றைச் சிறிதும் மனத்திற் கொள்ளாது குடி-
கொன்று இறை கொள்ளும் கொடுங்கோன் மன்னரைப்போல்
தமிழ் அரசர்கள் ஆட்சி செய்யாமல் தம் குடிகளின் நலத்தை
கண்ணும் ஆவியுமாகக் கருதிப் போற்றினார்கள். குடிகளை
வருத்தி அரசாளுவதைப் பார்க்கிலும் கொடுங்கோன்மை
வேறில்லை என்பதைத் தமிழ் அரசர்கள் நன்கு அறிந்-
திருந்தார்கள். இவ்வுண்மை சேரன் செங்குட்டுவன் வாய்

தமிழரசரது பொறுப்பு. மொழியாலேயே நன்கு அறியப்படுகின்றது.
நீதி தவறிய பாண்டிய மன்னன் உயிர் துறந்-
தானென்றும் அவன் அரசாண்ட அழகிய
நகரம் அழிந்ததென்றும் கேள்வியுற்ற சேரன்

செங்குட்டுவன் மாநிலம் காக்கும் மன்னவனது துன்பங்களை
யெல்லாம் எண்ணி ஏங்குகின்றான்.

“மழை வளங்கரப்பின் வான் பேரச்சம்
பிழை உயிர் எய்தில் பெரும்பே ரச்சம்
குடி புர உண்டும் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்பமல்லது தொழுதக இல்லென.”

காவலன் குடிகளின் பொருட்டு அடையும் துன்பங்களையும்
கவலைகளையும் சேரன் விரிவாய் எடுத்துரைத்தான். இதனால் அக்

காலத்திய அரசர் எத்துணை பொறுப்புடையவர்களாய் தம் நாட்டுக் குடிகளின் நலத்தைக் கருதி வளர்த்தார்களென்பது நன்கு அறியப்படும்.

இத்தகைய கொள்கைகள் பரவியிருந்த தமிழ் நாட்டில் கண்ணகியின் காரணத்தால் பாண்டியமன்னன் வளையாச் செங்கோல் வளைந்தது. அப்பொழுது பாண்டிய நாட்டை ஆண்டுவந்த அரசன் நெடுஞ்செழியன் என்னும் பெயர்வாய்ந்தவன். அவன் ஆண்டு வந்த நாட்டில் மறை ஒதும் மங்கல ஒலியே யல்லால் அசையாமணியோசை எந்நாளும் கேட்டதில்லை. இம்மன்னவன் ஆண்டுவந்த மதுரைமாநகரின் சிறப்பினை தன் கண்களால் கண்டமாமறையாளன் ஒருவன்

“தென்னவன் நாட்டுச் சிறப்பும் செய்கையும்
கண்மணி குளிர்ப்பக் கண்டேன் ஆதலின்
வாழ்த்தி வந்திருந் தேன்”

என்று கோவலனிடம் பாண்டிய நாட்டின் சிறப்பையும் அவ்வரசனது நலங்களையும் தன் கண் குளிரக் கண்டதாகக் கூறினான்.

இத்தகைய மன்னவன் முன் செய்த தீவினையால் ஓர் தவறு செய்தான். கோவலன் தன் மனைவியின் சிலம்பை விற்று அதனை மூலப் பொருளாக வைத்து வணிகம் செய்யும் பொருட்டு மதுரைக்கு வந்தான். அச்சிலம்பைக்கொண்டு மதுரைவீதியில் செல்லும் பொழுது, எதிரே வந்த தட்டா னிடம் அதனை விலை மதித்தற்காகக் கொடுத்தான். தட்டானும் அதை நன்றாக உற்றுப்பார்த்து கோவலனிடம் “இத்தகைய விலையுயர்ந்த சிலம்பை இந்நகரில் வேறெவரும் விலைகொடுத்து வாங்கமாட்டார்கள். அரண்மனையில் அரசமாதேவிக்கே இது

ஏற்றதாகும். நான்போய் இதனை அரசனிடம் அறிவித்து
திரும்பிவரும் வரையும் நீ இங்கே இரு” என்று அருகிலிருந்த
குடிசையில் அவனை அமைத்து அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

அவனது அப்பொழுது அரசன் தன் தேவியின் ஊடல்
காம மயக்கம். தீர்க்கும் பொருட்டு அந்தப்புரத்தை நோக்கி
அதி வேகமாய்ச் சென்று கொண்டிருந்
தான். இவ்வாறு காமவயப்பட்டு மயக்கத்தில்

ஆழ்ந்திருந்த அரசனை தட்டான் சென்று வணங்கி “அரசே

“கன்னகம் இன்றியும் கவைக் கோல் இன்றியும்
துன்னிய மந்திரம் துணை யெனக் கொண்டு
வாயிலாளரை மயக்கு துயிலுறுத்து
கோயிற்சிலம்பு கொண்ட கள்வன்
கல்லென் பேரூர் காவலர்க் கரந்து என்
சில்லைச் சிறு குடில் அகத்திருந்தோன்”

எனச் சொன்னான். கன்னக் கோலில்லாமலும் கவைக்கோல்
இல்லாமலும் மந்திர வலிமையால் வாயில் காவலரை மயக்கி
அரண்மனைச் சிலம்பைக் கவர்ந்துகொண்ட கள்வன் இப்
பொழுது என் சிறுகுடிசையில் அகப்பட்டிருக்கின்றனென்று
தட்டான் சொன்னவுடன் மன்னவன் காமமயக்கத்தாலும்,
வினைவினை காலமாத லாலும், நீதிமுறைகளை மறந்தவனாய்
குற்றம் சாட்டப் பெற்றவனை விசாரணை செய்து அவன்

வினை வினை
காலம்.

சொல்லும் மாற்றத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு
குற்றம் விளங்கினால் தண்டம் விதிக்க வேண்
டும் என்னும் முறையை மறந்தவனாய்

“வினைவினை காலமாதலின் யாவதும்
சினையலர் வேம்பன் தேரானாகி
ஊர்காப்பாளரைக் கூலி ஈங்குளன்
தாழ் பூங்கோதைத் தன் கால் சிலம்பு

கன்றிய கள்வன் கையதாகில்.

கொன்று அச்சிலம்பு கொணர்க ஈங்கெனப்” பணித்தான்.

இவ்வாறு மயங்கி மொழிந்தபோதும் அரசமாதேவியின் சிலம்பு கள்வன் கையிலிருந்தால் அவனைக் கொன்று சிலம்பைக் கொண்டுவருக என்று அரசன் ஆணைசெய்தானே யல்

லால் ‘இத்தட்டான் காட்டுகின்ற கள்வனைக் கொன்று கொண்டுவருக’ என்று சொன்னா பண்டியன் நீதிதவறுதல். னல்லன். ஆயினும் கோவலன் கொலையுண்டு

இறந்ததற்குக் காரணம் அவன் முன்செய்த தீவினையேயாகும். கோவலன் அப்பொழுது தீவினை முதிர் வலைச் சென்று பட்டிருந்தான் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். வினைப்பயனால் கோவலன் வெட்டுண்டு விழுந்தான். அதை யறிந்த கண்ணகி அழுது புலம்பினாள். காதலன் கொலையுண்டு விழுந்த துன்பம் அவள் நெஞ்சில் நெருப்பை வைத்தாற்போல் வாட்டிவருத்தியது. மாசிலாத்தன்மை வாய்ந்த தன் மனனான் மீது கள்வன் என்ற குற்றமும் பழியும் ஏற்றிய மாற்றம் எரியும் புண்ணில் ஈட்டி தைத்தாற்போல அவள் நெஞ்சத் தைப் பிளந்தது. இத்துயரம் பொறுக்கமாட்டாமல் தன் காதல

னைக்காணக் கண்ணகி புறப்பட்டாள். மது கண்ணகி ரைமாதகரி லுள்ளார் எனரும் தன் மனனானது புலம்பல். மாசிலாத் தன்மையை அறியாராதலால் விண்ணிலே விளங்கித் தோன்றிய கதிரவனைப்

பார்த்து

“பாய்திரை வேலிப் படுபொருள் நீ அறிதி

காய்கதிர்ச் செல்வனே கள்வனே என்கணவன்”

என்று முறைபிட்டாள். ஆதவனும் அசரீரியாய் நின்று அவ்வாயர் குலமக்களெல்லாம் அறியும்படி “மாதே உன் கணவன் கள்வனல்லன், அவனைக் கள்வனென்று கொன்ற இவ்வூர் அழியும்”, என்று கூறிய குரல் ஆகாயத்தில் எழுந்தது. அதன் பின்

னர் தன் கணவன் குற்றமற்றவன் என்றும் அவனைக் குற்ற
வாளி யென்று கொன்ற கொற்றவன் தவறியைத்தானென்றும்
உலகோர் அனைவரும் அறியுமாறு நிருவ விரும்பினான், ஆயர்
சேரியினின்றும் புறப்பட்டு மதுரைமாநகரின் உள்ளே சென்
றான். வழியில் இரு மருங்கும் நிறைந்து நின்ற கற்புடைய
மாதரைக்கண்டு தன்கணவன் கள்வனல்லன், அல்லன், என்று
அரற்றினான். இவ்வாறு அல்லலுற்று ஆற்றாது அழுவானைக்
கண்டு ஏங்கி மதுரையில் வாழ்ந்த மக்களெல்லாம் மன்னவன்
வளையாச் செங்கோல் வளைந்தது என்று எண்ணி வருந்தினார்
கள்.

அவர்களிற் சிலர்

“களையாத துன்பம் இக்காரிகைக்குக் காட்டி

வளையாத செங்கோல் வளைந்தது”

என்று வருந்தினார்கள். மற்றும் சிலர்

குடிகளின் “மன்னவர் மன்னன் மதிக்குடை வான் வேந்தன்
வாய்மொழி. தென்னவன் கொற்றம் சிதைந்தது”

என்று தயங்கினார்கள். இன்னும் சிலர்

“மண்குளிரச்செய்யும் மறவேல் நெடுந்தகை

தண்குடைவெம்மை விளைத்தது”

என்று வாடி வருந்தினார்கள். பாண்டியன் எப்பொழுதும்
நீதி தவறியவன் அல்லனே. அவனது வளையாத செங்கோல்
இப்பொழுது வளைந்ததே, என்ன தீவினையோ என்று குடிக
ளும் ஏங்கி வருந்தினார்கள். கண்ணகியும் வீதியின் வழியே
சென்று பொடியில் படிந்து குருதியில் தோய்ந்து கிடந்த தன்
காதலனைக் கண்டாள், அழுதாள், புலம்பினாள் மன்னவன்
இழைத்த தவறே அவள் மனதில் பசு'மரத்து ஆணிபோல் பதிந்
திருந்தது.

“பார் மிகு பழி தூற்ற பாண்டியன் தவறிழைப்ப
 ஈர்வதோர் வினைகாணு விது வென உரையாரோ”
 என்றும்,

“மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப
 பாண்டியன் உண்பதோர் வினைகாணு விதுவென உரையாரோ”

அநீதியைக் என்றும் தன் காதலனைக் கள்வன் என்று
 குறித்து கண் கொன்ற மன்னவன் பிழையை நினைந்து
 ணகி அழுதல். நினைந்து நெஞ்சம் உருகினான். ஒருவரும்
 அத்தீவினை வினோந்த தன்மையை உரைக்க
 மாட்டாமையால் கண்ணகி எழுந்து இதற்கெல்லாம் காரண
 மாகிய தீவேந்தன் தனைக் கண்டு இத்திறம் கேட்பேன் என்று
 துணிந்து அரண்மனைவாயிலே அடைந்தாள். அங்கு நின்ற
 அரசனது காவலாளரைக் கண்டாள். அவர்களுடைய முகத்தில்
 அரசனது அநீதியே அவளுக்கு முற்பட்டுத் தோன்றிற்று.
 அக் காவலாளரில் ஒருவனைப்பார்த்து

“அறிவு அறைபோகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
 கண்ணகி அரச இறை முறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே”
 னது அரண்மனை இணையரிச்சிலம்பு ஒன்று எந்திய கையள்
 செல்லுதல். கணவனை இழந்தாள் கடையகத்தாள் என்று
 அறிவிப்பாயே அறிவிப்பாயே”

“அறி விழந்து அரசமுறை பிழைத்தவனது வாயில் காக்கும்
 காவலாளனே! ஒற்றைச் சிலம்பைக் கையிலேந்தி கணவனை
 இழந்த ஒருமாத இங்கு நிற்கின்றாளென்று உன்
 அரசனிடம் அறிவிப்பாயாக” என்று சொல்லி கண்களி
 னின்றும் கண்ணீரைத் தாரை தாரையாய்
 கண்ணகியின் வடித்துக்கொண்டு நின்றாள். இதனைக் காவ
 ளாள் அரசனிடம் அறிவித்தபொழுது அம்
 மாதை மாளிகையின் உள்ளே விடுப்படி மன்
 னன் ஆணைசெய்தான். கற்பெனும் திண்மையே வடிவெடுத்

தாற்போன்ற கண்ணகி காவலன் கண்ணெதிரே வந்து நின்றாள்..
மெய்முழுதும் பொடிபடிந்திருந்தது; கருங்கூந்தல் விரிந்து
கிடந்தது; கையில் தனிச் சிலம்பு விளங்கிற்று; கண்ணீர்
தாரை தாரையாய்ப் பெருகிற்று; உயிர்பிரிந்த உடலம்போல்
உருவம் தோன்றியது. இக்கோலத்தை மன்னவன் கண்டான்..
கண்ணகியைப் பார்த்து “மனம் வருந்தி வந்து நிற்கும் மாதே
நீ யார்” என்றான். அதற்குக் கண்ணகி அடைக்கலம்புகுந்த சிறு
புருவிற்காகத் தன் ஆருயிர் கொடுத்தும், தேர்க்காலில்மடிந்த
ஆவின் கன்றுக்காகத் தன் அரிய மைந்தனை மடித்தும் நீதி
போற்றிய மன்னர் ஆளும் சோழ நாடே நான்பிறந்த நாடா
கும் அந்நாட்டில்

“மாசாத்து வாணிகன் மகனேயாகி

வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துறப்ப

சூழ் கழல் மன்னா! நின்ன கர்ப்புகுந்து ஈங்கு

என்கால் சிலம்பு பகர்தல்வேண்டி நிற்பால்

கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனைவி”

அரசனிடம்
கண்ணகி வழக்
குரைத்தல்.

என்றாள். உடனே அரசன் உற்றதை உணர்
ந்து, தட்டான் செய்த வஞ்சனை ஒன்றும்.
அறியாதவனாதலால் “மாதே உன் கணவன்
களவு செய்த காரணத்தால் கொலையுண்டான்..
கள்வனைக் கொல்லுதல் கடுங்கோலன்று. அது

செங்கோல் முறைபேயாகும் என்றுகூறினான். இதைக்கேட்ட
கண்ணகியின் உள்ளத்தில் கடுஞ்சினம் பொங்கி எழுந்தது.
அநீதியே உருவாய் விளங்கிய அரசனைப் பார்த்து “நற்றிறம்
படராக் கொற்கை வேந்தே! என்கணவன் கள்வனல்லன் என்று
இப்பொழுதே நிறுவுகின்றேன்; என் கணவனிடமிருந்த
சிலம்பினுள்ளே இருப்பது மாணிக்கமென்றாள். அரசன் அரண்
மனையில் காணாமற் போன சிலம்பின் உள்ளேயிருப்பது முத்து

என்று சொல்லி கோவலனிடமிருந்து தன் காவலாளர் மூலமாய்ப்பெற்ற சிலம்பைக் கண்ணகி சிலம்பை உடைக்கியின் முன்னே வைத்தான். உடனே துது அரசனது அதனை எடுத்துக் கண்ணகி உடைத்தாள். அநீதியை வெ அச்சிலம்பின் உள்ளே இருந்த மாணிக்கம் எரிப்படுத்துதல். வீறிட்டெழுந்து தானே குற்றம் தெரிப்பது போல மன்னவன் வாயில் தெறித்தது. அம் மாணிக்கத்தை மன்னவன் கண்டான். அப்பொழுதே அவன் வெண்குடை தாழ்ந்தது, கைபிலிருந்த செங்கோல் தளர்ந்தது.

“பொன்செய் கொல்லன் தன்சொல் கேட்ட யானோ அரசன், யானே கள்வன், மன்பதை காக்கும் தென்புலங்கர்வல் என் முதல் பிழைத்தது, கெடுக என்னாயுள் என மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே.”

ஓர் தட்டான் சொல்லைக் கேட்டு இக்கொலையைச் செய்வித்த நாளை அரசன். நானே கள்வன். இதுவரை பிழையாத இறை முறை இப்பொழுது என்னால் பிழைத்தது. இனி இவ்வுலக

மன்னவன் வாழ்வு எனக்கு ஒவ்வாது என்று சொல்லி மயங்கி உயிர் ஏங்கிமயங்கிவிழுந்து அரசன் உயிர் துறந்தான். துறத்தல். பாண்டிய அரசன் உயிரினும்நீதியை உயர்வாக மதித்திருந்தான் என்பதற்கு இதனினும்வேறு சான்று வேண்டுமோ? இம்மன்னவன் நீதியை

எத்துணை அருமையாகப் போற்றியிருந்தானென்பது ஆசிரியர் கூறும் ஓர் அழகிய வெண்பாவால் இனிது விளங்கும்.

“மெய்யிற் பொடியும், விரித்த கருங்குழலும் கையில் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும்—வையைக்கோள் கண்டளவே தோற்றான், அக்காரிகை தன் சொற்செவியில் உண்டளவே தோற்றான் உயிர்.”

என்று ஆசிரியர் உருக்கமாக அருளுகின்றார். மெய்முழுதும் நிறைந்த பொடியையும் விரிந்த கருங் கூந்தலே நீதியே உயிரி யும் கையில் தனிச் சிலம்பையும் கண்ணீர்த் தும் பெரிது. தாசரையும் கண்ட பொழுதே அரசன் தோற்றான். இவ்வரசன் எத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்தவ னென்பதை ஆசிரியர் முன்னர்க் கூறியிருக்கின்றார்.

“கயலெழுதிய இமய நெற்றியின்
அயலெழுதிய புலியும் வில்லும்
நாவலந் தண்பொழில் மன்னர்
ஏவல் கேட்பப் பார் அரசாண்ட
மாலை வெண்குடைப் பாண்டியன்”

என்று ஆசிரியர் கூறியவாறு இமயமலையில் புலியைப் பொறித்த சோழனும் வில்லைப்பொறித்த சேரனும் மற்றும் வடநாட்டிலுள்ள குருநிலமன்னரும் பணிந்து ஏவல் கேட் டொழுக அரசாண்ட வெண் கொற்றக் குடையையுடையபாண் டியனாவான் நெடுஞ் செழியன். இத்தகைய ஆற்றல்வாய்ந்த அரசன் கண்ணகியின் கோலத்தைக் கண்டவுடனே தோற் றான். படைக்கலத்தால் தோல்வியடையாத பாண்டியன் இப்பாவையின் கற்பெனும் திண் மையால் நிலைகுலைந்து தோற்றான். இவ்வாறு கண்ணகியைக் கண்டளவே தோற்ற காவலன் அவள் சொல்லிய சொற்களைச் செவியில் ஏற்றபொழுதே உயிரைத் தோற்றான். போர்க்

பாண்டியனது
போர்த்திறமை
யும் நீதியின்
அருமையும்.

களத்தில் வீராது வில்லம்பால் தோல்வியடையாத வீரன் இம்மாதின் சொல்லம்பால் உயிரைத்தோற்றான். கூடல் என் னும் மதுரையை அரசாண்ட மன்னவன் ஆவி அகன்ற கூடாயினான்.

“காவி யுகுநீரும் கையில் தனிச்சிலம்பும்
ஆவி குடிபோன அவ்விடிவும்—பாவியேன்

காடெல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குழலும் கண்டஞ்சி
கூடலான் கூடாயினான் ”

என்று அடிகள் மிக உருக்கமாகக் கூற்றுகின்றார். இன்னும்
கண்ணகி அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுத கண்ணீர் அரசனது
ஆவியைப் பிரித்துவிட்டது என்று ஆசிரியர் அருளுகின்றார்.

“தொல்லை வினையால் துயருழந்தான் கண்ணின் நீர்
கொல்ல உயிர் கொடுத்த கோவேந்தன் வாழியரோ,
வாழியரோ வாழி வருபுனல் நீர்வையை
சூழும் மதுரையார் கோமான் தன் தொல்குலமே.”

என்னும் வாழ்த்துப் பாவால் கற்பின் வன்மையையும் நீதியின்
மென்மையையும் அடிகள் இனிதாக எடுத்துரைத்தார்.

இவ்வாறு அரசன் அறியாது பிழை
செய்து ஆவிதுறந்த செய்திகேட்டு மனம்
பொறுது உயரியமக்கள் சிலர் உயிர் துறந்
தார்கள்; மற்றும் சிலர் உலகினைத் துறந்
தார்கள்; ஆயர்சேரியில் மாசிலாது வாழ்ந்து
வந்த மாதரி என்னும்முதுமகள் ‘ஐயோ

அரச நீதி
பிழைத்தமை
யால் மாதரி
உயிர் துறத்தல்.

“கோவலன் தீதிலன் கோமகன் பிழைத்தான்,
அடைக்கலம் இழந்தேன், இடைக்குலமக்காள்!
குடையும் கோலும் பிழைத்தவோ என
இடையிருள் யாமத்து எரியகம் புக்காள் ”

என்று ஆசிரியர் கூறுமாறு கோவலன் இறந்த துன்பத்தையும்
அரசன் செய்த பிழையையும் பொறுக்கமாட்டாமல் எரியில்
விழுந்து உயிர் துறந்தாள். மதுரையில் வந்திருந்த கடுந்
தவப் பெருமைவாய்ந்த கவுந்தியடிகளாய் பெண்மணியும்

“நிவந்தோங்கு செங்கோல் நீழ் நில வேந்தன்
போருயிர் தாங்காப் பொறைசாலாட்டி,
உண்ணு நோன்பொடு உயர் பதிப் பெயர்ந்தாள்!”

அரசன் இறந்தமைக்கு ஆற்றாது உண்ணா நோன்பிருந்து
 வின்னுலகடைந்தாள். கோவலன் தாயும்
 கவுந்தியடிகள் கண்ணகியின் தாயும் துயர்பொறுக்க மாட்டா
 உயிர் துறத்தல். மல் உயிர் துறந்தார்கள். கோவலன் தந்தையும்
 கண்ணகி தந்தையும் தம் பெரும் தனத்தை
 யெல்லாம் தானம் செய்து துறவறம் புகுந்தார்கள்.

இவ்வாறு நீதிக்காக உயிர்கொடுத்த அரசனது உயரிய
 மனநலத்தை அக்காலத்தில் முடியுடை வேந்தராய் விளங்கிய
 மற்றைய மன்னர் கேட்டு ஒருபுறம் துன்ப
 கோவலன் தாயும், கண்ண கியின் தாயும் உயிர் துறத்தல்.
 மும் ஒருபுறம் இன்பமும் அடைந்தார்கள்.
 அரசன் இறந்தது கேட்டுத்துன்பமும் அவன்
 உயிர் கொடுத்து நீதிபோற்றிய முறையை
 அறிந்து இன்பமும், அடைந்தார்கள். பாண்
 டிய நாட்டில் நிபழந்த செயல்களைச் சாத்தனார்
 சொல்லக்கேட்ட சேரன் செங்குட்டுவன் மிக மனம் வருந்தின
 வனாய்,

“எம்மோ ரென்ன வேந்தர்க்கு இற்றெனச்
 செம்மையின் இகந்தசொல் செவிப்புலம் படாமுன்,
 உயிர் பதிப் பெயர்ந்தமை உறுக ஈங்கென
 வல்வினை வளைத்த கோலை மன்னவன்
 செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோலாக்கியது.”

என்று கூறினான். வல்வினையால் வளைந்த
 பாண்டியன் செங்கோல் அவன் உயிர் துறந்த
 மையால் மறுபடியும் நிமிர்ந்து நேர்மையுற்
 றது என்று சேரன் பாண்டியனைப் புகழ்ந்
 தான். இன்னும் வஞ்சிமா நகரத்தில் செங்
 குட்டுவன் எடுத்த திருவிழாவில் கண்ணகி
 தெய்வம் காட்சி கொடுத்தபொழுது

“தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்
 நல்விருந்தாயினன், நானவன் தன்மகள்”

என்று அருளினமையாலும் பாண்டியன் முறைதவறிய மன்ன
னல்லன் என்பது இனிதுணரப்படும்.

இனி சோழ நாட்டின் தலை நகராகிய புகார் நகரத்தில்
பாவை மன்றம் என்னும் பெயர் பெற்ற ஒரு மன்றம் அக்
காலத்தில் விளங்கிற்று.

“அரசுகோல் கோடினும் அறம்கூற வையத்து
உரைநூல் கோடி ஒரு திறம் பற்றினும்
நாவொடு நவிலாது நவை நீர் உகுத்து
பாவை நின்றமும் பாவை மன்றமும்”

என்று ஆசிரியர் கூறியிருப்பதால் அரசனது
நீதி போற்றிய செங்கோல் வளைந்தாலும், நீதி மன்றத்தில்
பாவை மன்றம். அறஞ் சொல்லு முறையில் நடு நிலைமை
தவறி ஒரு சார்பாக பொய்யை மெய்யென்று

முடிவு செய்தாலும், அப்பாவை மன்றத்தில் நின்ற பாவை
நாவினால் ஒன்றும் பேசாது கண்களினின்றும் நீரைத் தாரை
தாரையாய் வடிக்கும் என்று அறியப்படுகின்றது. இதன்
கண் ஓர் உண்மை அமைந்திருக்கக் காணலாம்.
தமிழ் அரசர்கள் நீதியால் அரசாண்ட முறையில் ஒரோ
வழி அந்நீதி தவறநேர்ந்தால் அதனை அவ்வரசர் அறிந்து
மாற்றிக் கொள்வதற்கேற்ற சில குறிகள் தோன்றின என்
றும் அவற்றால் நீதி எப்பொழுதும் நிலைத்திருந்த தென்றும்
அறியப்படும்.

இவ்வாறு அக்காலத்தில் அரசாண்ட மன்னவன் தன்
நாட்டிலிருந்தாலும் அன்றி அயல் நாடுகளின் மேல் போருக்கு
எழுந்தாலும் அவனைச் சுற்றி எப்பொழுதும் பல துறைகளி
லும் வல்ல அறிஞர்கள் அமைந்திருந்தார்கள் என்று தெரி

அரசரைச்
சுற்றியிருந்த
ஐந்துசபைகள்.

கின்றது. அறிவால் மாட்சிமை பெற்ற
அமைச்சர்களும், சேனையை அணி வகுத்
துப்போர் செய்யவல்ல சேனாபதிகளும், நல்ல
நாளும் பொழுதும் பார்த்துச் சொல்லும்
காலக் கணிதரும், வேற்றரசரிடம் சென்று

தம் அரசர் கருத்தை மிக ஆற்றலோடு அறிவிக்கும் தூதாவரும்
அயல் நாடுகளில் கரந்து வாழ்ந்து அந்நாட்டு நிகழ்ச்சிகளைத் தம்
அரசர்க்கு அறிவிக்கும் ஒற்றரும் அக்காலத்தில் இருந்ததாக
சிலப் பதிகாரத்தால் அறியப்படுகின்றது.

அக்காலத்தில் அரசர் போருக்கு எழும்பொழுது நல்ல
நாளும் பொழுதும் பார்த்துப் புறப்பட்டாரென்று தெரிகின்
றது. போருக்குப் புறப்படும் நாள் நன்னாளாக அமையா
தெனில் அதற்கு முன்னரே ஒரு நல்ல பொழுதில் வாளும்

நல்ல நாளும்
பொழுதும்
பார்த்துச்சொல்
லும் காலக்
கணிதர்.

குடையும் முரசும் அரண்மனையினின்றும்
பெயர்த்து வைத்துப் பின் படை திரட்டிப்
போருக்கு எழுவது வழக்கமாகும் கரிகால்
வளவன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற
சோழமன்னன் வட நாட்டில் வாழ்ந்த ஆரிய
அரசர் மேல் படையெடுத்துச் சொல்லுமுன்
ஓர் நன் நாளில் நல்லபொழுதில்.

“வாளும் குடையும் மயிர்கண் முரசும், நாளொடு பெயர்த்து”
வைத்துப் பின்போருக்கு எழுந்து சென்றான்.

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இன்னும் வட நாட்டில்
குறுநில மன்னராய் அரசாண்ட கறுவிசையர் தம் குறும்பை
யடக்கவும் கற்புக் கடவுளாகிய கண்ணகிக்குச் சிலையமைப்
பதற்கு இமய மலையில் கல்லெடுக்கவும், எண்ணியிருப்பதாகச்
சேரன் செங்குட்டுவன் சபையில் சொல்லியபொழுது அங்
கிருந்த காலக்கணிதன் எழுந்து நின்று

“ வெந்திறல் வேந்தே வாழ்க நீன்கொற்றம்
 இரு நில மருங்கின் மன்னரெல்லாம் நின்
 திருமலர்த் தாமரைச் சேவடிபணியும்
 முழுத்தம் ஈங்கிது, முன்னிய திசைமேல்
 எழுச்சிப்பாலை ஏகென்று ஏத்தி” நின்றான்

அரசே வாழ்க. வடதிசையில்வாழும் அரசரெல்லாம் இப்
 பொழுது நீ போருக்கு எழுந்தால் உன் திருவடிபணிந்து நிற்
 பார்கள். இது அத்தகைய நல்ல முழுத்தம் என்று கூறினான்.
 அதைக்கேட்ட அரசன் அக்கணிதன் கூறிய நல்ல பொழுதில்
 தன் வாளையும் குடையையும் வடதிசையில் பெயர்த்துவைத்து
 பின் படை திரட்டிப் போருக்கு எழுந்தான் என்று சிலப்பதிகா
 ரம் கூறுகின்றது. ஆகவே நல்ல நாளும் பொழுதும் பார்த்துச்
 சொல்வதற்கு வானநூலில் வல்ல காலக்கணிதர்கள் அக்காலத்
 தில் இருந்தார்களென்பது அறியப்படுகின்றது. மேற்கூறிய
 காலக்கணிதனை

“ ஆறிரு மதியினும் காருக அடிப்பயின்று
 ஐந்து கேள்வியும் அமைந்தோன்”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் அக்காலக் கணிதன் பன்னிரண்டு
 இராசிகளையும் கிரக நிலைகளையும் பஞ்ச அங்கங்களையும் அறிந்
 திருந்தானென்பது இனிது அறியப்படும்.

இக்காலத்தில் நாகரிகமுற்ற நாடுகளில் உள்ள அரசாங்கமுறைகளில் ஒற்றரே வெகுவாய் விளங்
 ஒற்றர்கள் கித் தோன்றுகின்றார்கள். இத்தகைய ஒற்
 றரை ஆள அரசற்கு கொற்றம் இல்லை
 யென்று பண்டைத்தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. பகை
 யரசர் நாடுகளிலும் மற்றும் அயல்நாடுகளிலும் நிகழுகின்ற
 அரசாங்க நிகழ்ச்சிகளையும் இயக்கங்களையும் செவ்வையாய்

அறிந்து அறிவிப்பதற்காக ஒற்றரை அமைத்துக்கொள்வது தமிழரசர் வழக்கம் என்று தெரிகின்றது. சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டிற்கு சேனையொடு புறப்படுமுன் வடநில மன்னர்க்கு அரசன் தன் வருகையை எழுத்து மூலமாய் அறிவிக்க வேண்டுமென்று வில்லவன் கோதை என்னும் அமைச்சன் மன்னவனிடம் கூறினான். அப்பொழுது அங்கிருந்த மற்றொரு அமைச்சன் எழுந்து “இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாட்டரசனுக்கும் நாம் அறிக்கை அனுப்பவேண்டிய அவசியமில்லை. நமது நகரத்திலேயே நாம் போருக்குச் சேனையொடு வடநாட்டிற்குப் புறப்படும் செய்தியைப் பறையறைவிப்போமாயின், அயல்நாட்டரசரது ஒற்றர்கள் நமது நாட்டில் நிறைந்துள்ளார்களாதலால், அவர்களே முறையாக தம் அரசற்கு அறிவித்துக்கொள்வார்கள் என்று கூறினான். இதனை அரசனும் உண்மையென்று ஏற்றுத் தன் நகர வீதிகளில் பறையறைபுமாறு பணித்தான் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றமையால் ஒற்றரை அக்காலத்திய அரசர்கள் வெகுவாய் ஆண்டுவந்தார்களென்பது அறியப்படுகின்றது. இவ்வொற்றரை ஆளுநர் தன்மையில் தமிழ் அரசர்கள் தலைமை பெற்றிருந்தார்கள் என்பது திருவள்ளுவ நாயனார் திருக்குறளினாலும் மற்றைய பழந் தமிழ் நூல்களாலும் நன்றாய் விளங்குகின்றது. ஒரு ஒற்றன் சொல்லிய பொருளை மற்றொரு ஒற்றன் சொல்லும் பொருளால் ஆராய்ந்து பல ஒற்றர்கள் சொல்லும் முறையில் ஒற்றுமை காணப்பட்டால் அதனையே தமிழரசர்கள் உண்மை பென்று ஒப்புக்கொண்டார்களென்று சிந்தாமணி முதலிய பழந் தமிழ் நூல்களால் விளங்குகின்றது.

“ஒற்றர் தங்களை ஒற்றரின் ஆய்தலும்
கற்ற மாந்தரைக் கண்ணெனக் கோடலும்
சுற்றம் சூழ்ந்து பெருக்கலும் சூதரோ.
கொற்றம் கொள்குறிக் கொற்றவர்க் கென்பவே”

என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளால் இவ்வுண்மை இனிது விளங்கும்.

சேரன் செங்குட்டுவன் தமிழ்நாட்டில் அரசுபுரிந்த காலத்தில் வடநாட்டில் அவனுடைய நண்பராகிய நூற்றுவர் கன்னர் என்னும் பெயருடைய அரசர் இருந்தாரென்று அறியப்படுகின்றது. இவ்வரசர் பெயரை ஆராயும் பொழுது வடமொழிகளில் ‘சதகர்னி’ யென்று வழங்குகின்ற அரசரது பெயரின் மொழி பெயர்ப்பாகவே தெரிகின்றது. இவ்வரசர்க்கு இத்தகைய விந்தையான பெயர் அமைந்த தற்குக் காரணம் சரித்திர ஆசிரியர்களால் ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது. சதகர்னி என்னும் வட மொழிப் பெயருக்கும் நூற்றுவர் கன்னர் என்னும் தமிழ்ப் பெயருக்கும் நூறு செவிகளை உடையவன் என்னும் பொருள் கிடைக்கின்றது. இவ்

நூற்றுவர்
கன்னர்
என்னும்
பெயர்.
ஆராய்ச்சி

வரசன் பல நாட்டிற்கும் தன் ஒற்றரை அனுப்பிப் பலவழிகளால் பிறநாட்டு நிகழ்ச்சிகளைத் தெரிந்த தன்மையை சிறப்பித்து “நூற்றுவர் கன்னர்” என்னும் காரணப் பெயர் இவ்வரசர்க்கு அமைந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆகவே இக்காலத்தில் நாகரிகத்தில்

நனி சிறந்திருப்பன வாகப் புகழப்படுகின்ற நாடுகளில் கையாளப்படுகிற அரசு உபாயங்களும் சூழ்ச்சிகளும் அக்காலத்திலேயே தமிழ் அரசாங்க முறையில் அமைந்து விளங்கின என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

3-வது அதிகாரம்.

ஆரிய அரசரும் தமிழ் அரசரும்.

தமிழ் நாட்டில் சோ சோழ பாண்டிய ரென்னும் மூவரசரும் ஆண்டுவந்தது போல வடநாட்டில் பல ஆரிய மன்னர் அக்காலத்தில் அரசாண்டு வந்ததாகத் தெரிகின்றது. வடநாட்டில் வச்சிரநாடு மகதநாடு அவந்தி நாடு முதலிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிற்றரசனால் ஆட்சி செய்யப் பெற்றது. ஆற்றல் மிகுந்த தமிழ் வேந்தர் ஆரிய அரசர் மீது படையெடுத்துச் சென்று பலவகையான அரும்செயல்கள் ஆற்றியதாகவும் சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படுகின்றது.

சோழ நாட்டை ஆண்டுவந்த கரிகால்வளவன் என்னும் ஆற்றல் மிகப்படைத்த அரசன் தன்சேனையொடு வடதிசை நோக்கிப்போந்து அங்குள்ள அரசரில், தன்னை எதிர்த்துப்போர் செய்வார் எவருமின்றி இமையமலை வரையும் சென்று

கரிகால்
வளவனது
அருஞ்
செயல்கள்.

அப்பால் செல்ல வொட்டாது அப்பெரிய மலை பகையாய் நின்று தடுத்ததென்று அதன் மீது கோபங்கொண்டு தன் புலி முத்திரையை அம்மலையிற் பொறித்து மீண்டும் சிறப்புடன் தென்னாடு போந்தான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இவ்வாறு வளவன் தமிழ் நாட்டுக்குத் திரும்பி வரும் வழியில் வச்சிரநாட்டு வேந்தன் முத்துப் பந்தல் அமைத்து வரவேற்றான். பகைவனாகிய மகதநாட்டு மன்னவன் சோழனுடன் போர் செய்து தோல்வி யுற்று வளவனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாக ஓர் அழகிய பட்டி மண்டபம் அமைத்தான். அவந்திவேந்தன் தமிழ் அரசனது நண்பன் ஆதலின் மனம் உவந்து மிக நுண்ணிய வேலை அமைந்த தோரணவாயில் அமைத்தான். இவையெல்லாம்

‘பொன்னாலும் மணியாலும் அரிய வேலைத்திறம் வாய்ந்தன வாய்த் திகழ்ந்தன. இவ்வரசனது பெருமையை அம்மாணவரியில்

“கடவரைகள் ஓர் எட்டும் கண்ணிமை யார்காண வடவரைமேல் வாள்வேங்கை ஏற்றினன்யார் அம்மாணை, வடவரைமேல் வாள்வேங்கை ஏற்றினன் திக்கெட்டும் குடைநிழலில் கொண்டு அளித்த கொற்றவன்காண் அம்மாணை கொற்றவன் தன் பூம்புகார் பாடேலோர் அம்மாணை,” என்று ஆசிரியர் அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

கரிகால் வளவனுக்குப் பின் வடநாட்டின்மேல் படை எடுத்துச் சென்ற வீரன் சேரன் செங்குட்டுவனையாவான்.

சேரன்
செங்குட்
டுவன்.

இவ்வரசர் பெருமான் தமிழ் நாட்டில் எத்துணை பற்றுடையவனாய் தமிழரசின் பெருமையைப் பாதுகாக்கும் முறையில் எத்துணை ஊக்கமும் பரபரப்பும் உடையவனாய் யிருந்தா

‘னென்பதற்கு இவன் வடநாட்டின்மேல் படை எடுத்துச் சென்ற வரலாறே போதிய சான்றாகும்.

வடநாட்டில் பாலகுமரன் என்னும் ஆரிய அரசனுக்கு கனகன் விசையன் என்ற இருமக்கள் இருந்தார்கள். அவ் விருவரும் ஒருநாள் விருந்திற்காக பல அரசர்கள் கூடியிருந்த சபையில் முன்னர் வடநாட்டைப் படையெடுத்து வெற்றி பெற்ற கரிகால் வளவனை இகழ்ந்து பேசினார்கள். அச்

கனகனும்
விசையனும்
தமிழாண்
மையை இக
ழ்ந்துரைத்
தல்

சோழன் இங்கு படையெடுத்து வந்த காலத்தில் எம்மைப் போன்ற அரசர்கள் இங்கு இல்லை போலும் என்று செருக்குற்றுப் பேசினார்கள். இதனை வடநாட்டி னின்றும் தமிழ் நாட் டுக்கு யாத்திரையாக வந்த தபோதனர் மூல மாய்ச் செங்குட்டுவன் அறிந்தான். உடனே

அவன் உள்ளத்தில் கடுஞ்சினம் பொங்கி எழுந்தது. இவ்வாறு கனகனும் விசையனும் இழித்துக் கூறியது கரிகால்வளவனை அன்று; தமிழ் அரசனை அல்லவோ? சோழனது ஆற்றலை அன்று; தமிழரது ஆற்றலை அல்லவோ என்று எண்ணி அவ்வாரிய அரசர் செருக்கை அடக்கி ஒழிக்க வேண்டுமென்னும் சீற்றம்கொண்டான்.

“இமையத் தாபதர் எமக்கு ஈங்குணர்த்திய
அமையா வாழ்க்கை அரசர் வாய்மொழி
நம்பால் ஒழிசுவதாயின் ஆங்கஃது
எம்போல் வேந்தர்க்கு இகழ்ச்சியும் தரும்”

என்று சேரன் சினந்து கூறினான். சோழ அரசன் வேறு சேர அரசன் வேறு என்னும் வேற்றுமை ஒரு சிறிதும் அற்றவனாய் தமிழ் அரசு என்ற ஒரே உணர்ச்சி உடையவனாய் மற்றொரு தமிழரசனை இகழ்ந்தது தன்னை சேர மன்னவன் இகழ்ந்ததேயாகு மென்று துணிந்து தன் சபை வஞ்சினம் நடுவே அடலேறு போன்று எழுந்து நின்று கூறல். இவ்வாறு எம்மை இகழ்ந்துரைத்த

“வடதிசை மருங்கின் மன்னர் தம்முடித்தலை
கடவுள் எழுதவோர்கற் கொண்டல்லது
வறிதுமீளும் என் வாய்வாள் ஆகில்
செறிகழல் புனைந்த செருவெங் கோலத்து
பகையரசு நடுக்காது பயங்கெழு வைப்பில்
குடிநடுக் குறும் கோலேன் ஆகுக”

என்று எல்லோருமறியச் சேரன் சபதம் செய்தான். “அவ்விரு அரசரையும் வென்று அவர்முடியின்மேல், கண்ணகிக் கடவுளுக்காக இமையமலையில் எடுக்கும் கல்லை ஏற்றிக்கொண்டு வராமல் வறிதே என்வாள் வருமாயின் பகையரசரை வெல்லும் ஆற்றலற்று குடிகளை வருத்தி அரசாளும் கொடுங்கோல் மன்ன

னென்று பேர் பெறுவேனாக” என்று கடுகடுத்து மொழிந்தான்.

அரசன் கருத்தறிந்த அமைச்சர்கள் பணிந்து
ஆசான் தடுக்க முயல்தல். நின்றார்கள். ஆனால் அச்சபையி லிருந்த

ஆசான் (புரோகிதன்) எழுந்து அரசே வட
நாட்டரசர் இகழ்ந்து கூறியது உன்னையல்லவே; சோழனையல்
லவோ இகழ்ந்து கூறினார்கள். ஆகையால் நீ கோபந் தணிக
என்று கூறினான்.

“ இமைய வரம்ப நின்னிகழ்ந்தோ ரல்லர்
அமைக நின் சினமென ஆசான் கூற ”

என்று ஆசிரியர் கூறுவது ஆராய்வதற் குரியதாகும். தமிழ் அரசர் மூவரில் வேற்றுமையின்றி ஒத்த உணர்வுடையனாய் இருந்த சேரன் ஆசான் சொல்லைப் புறக்கணித்து நல்ல முழுத் தத்தில் வானும் குடையும் பெயர்த்து வடநாட் டரசர் மீது போர் செய்யப் புறப்பட்டான். அரசனும் சேனையும் செல்லும் வழியில் நீலகிரியின் அருகே மின்னொளி போன்ற மேனியொடு சிலமாதவர் தோன்றி சேரவீரனைப் பார்த்து

மாதவர்	“செஞ்சடை வானவன் அருளினில் விளங்க
சேரனை	வஞ்சித் தோன்றிய வானவ, கேளாய்
மனமார	மலையத்து ஏகுதும், வான்பேர் இமய
வாழ்த்தல்	நிலையத்தே குதல் நின்கருத் தாதலின்
	அருமறை அந்தணர் ஆங்குளர் வாழ்வோர்
	பெருநிலமன்ன, காத்தல் நின் கடனென்று
	ஆங்கவர் வாழ்த்திப் பெயர்ந்த...னர்”

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். வட நாட்டிலுள்ள ஆரிய அரசர் மீது சீற்றங்கொண்டு செல்கின்ற சேர மன்னவன் இமய மலைச் சாரலில் இருந்து தவம்புரியும் அந்தணரையும் அறியாது அழித்தல்கூடும் என்று எண்ணி அவ்வருமறையாளரை அரசன்

அறிந்து காத்தல் வேண்டும் என்று சேரனிடம் சொல்லி வாழ்த்திச் சென்றார்கள். அப்பால் சேரனுடன் நட்பாளராகிய கொங்

வடநாட்
டரசர்
சேரனுக்குத்
திறையளித்
தல்.

கணக் கூத்தரும், கொடும் கரு நாடரும், குடக வேந்தரும், கன்னர் நூற்றுவரும் தம் தூதுவர் மூலமாய் சேரனுக்குத் திறையளித்தார்கள். இவ்வாறு சேரனிடம் வந்த தூதுவர்களில்

கன்னர் நூற்றுவரின் தூதுவனாய் வந்த சஞ்சயன் மொழிகள் இங்கு கருதற்குரியனவாகும். சஞ்சயன் செங்குட்டுவன் முன்னே போந்து

“ வேற்றுமை யின்றி நின்னொடு கலந்த
நூற்றுவர் கன்னருங் கோற்றொழில் வேந்தே
வடதிசை மருங்கின் வானவன் பெயர்வது
கடவுள் எழுதவோர் கற்கே யாயின்
ஒங்கிய இமையத்துக் கற்கால்கொண்டு
வீங்கு நீர்க் கங்கை நீர்ப்படை செய்தாங்கு
யாம் தரும் ஆற்றலம் என்றனர்.”

என்று கூறினான். “ அரசே!

கண்ணகிக் கடவுளின் சிலை யமைப்பதற்காக நூற்றுவர் கன்னர் இமய மலையில் ஒரு கல்லெடுத்து வருவதே சேரனுக்குத் உன் கருத்தாயின் நீ அதற்காக அவ்வளவு தூதனுப்புதல். தூதம் அலைந்து வருந்தவேண்டாம். உனது நண்பராய் நூற்றுவர் கன்னர் தாமே இமய மலை சென்று கல்லெடுத்து கங்கையாற்றில் நீராட்டி உன்னிடம் கொண்டு சேர்ப்பதாகச் சொல்லுப்படி என்னைத் தூதனுப்பினார்” என்றான். அதைக்கேட்ட செங்குட்டுவன் சஞ்சயனை! கேள்.

“பால குமான் மக்கள் மற்றவர்
காவா நாவிற் கனகனும் விசயனும்
விருந்தின் மன்னர் தம் மொடுங்குடி
அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறிந்திலர் ஆங்கென்
சீற்றங்கொண்டு இச் சேனை செல்வது”

என்று கூறினான். “வடநாட்டிற்கு நான் செல்வது கண்ணகி
தேவிக்குக் கல்லெடுப்பதற்கு மட்டுமன்று. கன
கன் விசயன் என்ற அரசர் இருவர் அருந்
தமிழ் ஆற்றல் அறியாதவாயில் வந்தவாறு பிதற்
றினர் என்று அறிந்து அவர் செருக்கை யடக்
கும்பொருட்டு சீற்றங்கொண்டு இச்சேனை செல்
கின்றது. ஆகையால் எனது நண்பரான நூற்றவர் கன்னரி
டம் இதனை எடுத்துச் சொல்லி கங்கையாற்றை இச்சேனை
கடப்பதற்கு போதிய படகுகள் சேர்த்து வைக்கச் சொல்வா
யாக,” என்று சஞ்சயனிடம் சொல்லியனுப்பினான். இதனால்
செங்குட்டுவன் தமிழரசின் ஆற்றலை ஆரிய அரசர்க்கு அறி
வுறுத்துமாறே படையெடுத்துச் சென்றானென்பது தெளிவாக
விளங்குகின்றது. இவ்வாறு சென்ற தமிழ் சேனையை ஆரிய
சேனை எதிர்த்தது.

தமிழ்ச்சேனை	“உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன் சித்திரன், சிங்கன், தனுத்தரன், சிவேசன் வடதிசை மருங்கின் மன்னவ ரெல்லாம் தென்தமிழ் ஆற்றல் காண்குதும் யாமெனக் கலந்த கேண்மையிற் கனக விசையர் நிலந்திரைத் தானையொடு நிகர்த்து மேல்”
யை ஆரிய சேனை எதிர்த் தல்.	

வந்தார்கள்.

இவ்வாறு ஆரிய மன்னர் பலர் தமிழரசனது ஆற்றலைப் பார்ப்
போமென்று கனகவிசயருக்குத் துணையாய்ப் போர்க்களத்திற்கு
வந்து தமிழ்ச்சேனையின் முன்னால் பதினெட்டு நாழிகையில்

தோற்றுச் சின்னாபின்னமாய்ச் சிதைந்து ஓடி னார்கள். சடையை வளர்த்த சன்னியாசிகள் போல வேடம் தரித்து விரைந்தோடி

ஆரிய்சேனை
தோல்வி
யடைதல்.

னர் சிலர். சிவனடியார்கள் போல தூய வெண் ணீரணிந்த மேனியும் தாழ்வடமும் தாங்கித் தப்பியோடினர் சிலர் சமண முனிவர்போல் பீலி கைக்கொண்டு பெருநோன்பாளர் கோலத்

தில் வெளிப்பட்ட கனகனும் விசயனும் சேரன் கைவசப்பட்டார்கள். இவ்வாறு தமிழ்ச்சேனை வெற்றிமாலே சூடியது.

அப்பால் இமயமலையில் கல்லெடுத்து அக்கல்லை கனக விசயர் தம்முடிமே லேற்றி வஞ்சிமா நகரத்திற்குச் சேரன் கொண்டுவந்தான். ஆகவே சேர அரசனுக்கும் ஆரிய அரசருக்கும் நிகழ்ந்த போர் அக்காலத்தில் தமிழருக்கும் ஆரியருக்கும் நிகழ்ந்த போரென்றே கருத இடமிருக்கின்றது.

இப்போர் முடிந்த பின்னர் செங்குட்டுவனைக் காண வந்த மாடலன் என்னும் மறையவன் சிலப்பதிகாரக் கதை முழுதையும் சுருக்கி அரசே ! மாதவி மடந்தை கானல் வரிப் பாட்டு கனகர் விசயர்தம் முடித் தலைநெரித்தது என்று அழகாகக் கூறினான். அதனை விளங்கச் சொல்லும்படி சேரன் கேட்க மாடலன் கூறுகின்றான்: அரசே! மாதவி கடற்கரையிலிருந்து பாடிய கானல் வரிப்பாட்டால் கோவலன் பிணங்கிப் பிரிந்தான்.

இமயச்
சிலையை
கனக விச
யர் முடி
மேலேற்றல்.

தன்குலக் கொடியாகிய கண்ணகியைச் சேர்ந்தான். அவளுடன் மாடமுதூர் மதுரை புகுந்தான். அங்கு கொலைக்களப்பட்டான். அவன் மனைவி நின்நாடு புகுந்து வடதிசை மன்னர் மணிமுடி ஏறினான் என்று கதையைக் கூறி

முடித்தான்.

இவ்வாறு சேரன் ஆரிய மன்னருடன் போர்செய்து வெற்றி பெற்றதைக்கேட்ட மற்றைய தமிழ் வேந்தரிருவரும் ஒரு வகையில் இன்பமும், ஒருவகையில் துயரமும் அடைந்தார்கள்

“ யாகாவாராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்

சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு ”

என்னும் நாயனார் திருவாக்குக் கிணங்க வணங்கா வாயின ராகிய கனகனும் விசயனும் அவர் நண்பராய குருநில மன்னரும் தோல்வியடைந்து தமிழரசன் வெற்றிமலை ரூடிய செய்தி கேட்டு சோழனும் பாண்டியனும் பெரு மகிழ்வடைந்தார்கள். ஆயினும் தமிழ் அரசர்கள் ஆற்றலும் அருளும் ஒருங்கே படைத் தவர்களாதலால் தோல்வியடைந்த ஆரிய அரசர் மீது பின்னும் சீற்றம் காட்டிய சேரவீரனது செயல்கண்டு சிறிது வருத்தம் கொண்டார்கள். சிறையாக இருந்த ஆரிய அரசர் இருவரையும் தமிழரசர் இருவரிடமும் காட்டிவரும்படி சேர மன்னன் தன் ஒற்றனுக்கு ஆணைசெய்தான். அவ்வாணையமேற்கொண்டு ஒற்றன் ஆரிய அரசர் இருவரையும் கொண்டு சோழனது அரண்மனைக்குச் சென்றான். அம்மன்னவன்.

“ நீள் அமர் அழுவத்து நெடும் பேராண்மையொடு

வாளும் குடையும் மறக்களத்து ஒழித்து
சோழனது கொல்லாக் கோலத்து உயிர் உய்ந்தோரை
அருள். வெல்போர்க் கோடல் வெற்றமன்று ”

என்று கூறினான். தமது படைக்கலங்களை யெல்லாம் போர்க்களத்திலே போட்டுவிட்டு முனிவர் கோலங்கொண்டு தப்பிப் பிழைக்கக் கருதிய ஆரிய அரசர் இருவரையும் சிறையாகக் கொள்ளுதல் அறப்போரன்று என்று சோழ அரசன் கருதி

னான். அதன் பின்னர் ஆரிய அரசர் இருவரையும் கொண்டு
ஒற்றன் பாண்டிய அரசன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அவ்
வரசன்

“அமார்க்களம் அரசனதாகத் துறந்து
தவப்பெருங் கோலம் கொண்டோர் தம்மேல்
கொதியழற்சீற்றம் கொண்டோன் கொற்றம்
புதுவது என்றனன் போர்வேற் செழியன்”

பாண்டியனது அருள். “போர்க் களத்தைச் சேரனிடம் ஒப்புவித்து
தவக் கோலங்கொண்டு தப்பியோடிய ஆரிய அரசர்
மீது சேரன் கொண்ட சீற்றம் புதுமையாக
இருக்கின்றது” என்று பாண்டியன் மொழிந்தான். இவ்விரு
பெருவேந்தர் வாய்மொழியால் அக்காலத்தில் அருளோடு அளா
விய ஆண்மையே தமிழரசர் போர்முறையில் விளங்கித் தோன்
றிற் றென்பதும் தமிழரசர் அறப்போர் ஒன்றையே ஒப்புக்
கொண்டார்க ளென்பதும் இனிது விளங்கும்.

இவ்வாறு போரில் வெற்றி பெற்ற அரசர்கள் தும்பை
மாலே சூடுவது வழக்கம். சேரன் வஞ்சிமா நகரத்தினின்றும்
படையெடுத்துச் செல்லும்பொழுது வஞ்சிமாலையை அணிந்
திருந்தான். போர் முடிந்து வெற்றி பெற்றபொழுது தும்பை
மாலே சூடினான். கங்கையாற்றின் தென் கரையில் சேரன்
தன் சேனையோடு ஆரிய மன்னர் அழகுற அமைத்து வைத்
திருந்த வெள்ளிடைப் பாடியில் புகுந்தான். அங்கு

சேரனது ஓலக்கம். “மன்பெரும் கோயிலும் மணிமண் டபங்களும்
பொன்புனை அரங்கமும் புனைபூம் பந்தரும்
உரிமைப்பள்ளியும் விரிபூஞ் சோலையும்
திருமலர்ப் பொய்கையும் வரிகாண் அரங்கமும்
பேரிசை மன்னர்க்கு ஏற்பவை பிறவும்”

ஆரிய அரசர்கள் அமைத்திருந்தார்கள். அவ்வெள்ளிடைப் பாடியில் சேர அரசன் சிறப்பொடு வீற்றிருந்து கடும் போரில் கை கால் முறிந்தும் காயம் பட்டும் மாற்றாரைக் கொன்றும் வீரச் செயல் நிகழ்த்திய வீரர்களை யெல்லாம் வரவழைத்து.

“ புறம் பெற வந்த போர்வான் மறவர்
வருக தாமென வானகப் பொலந்தொடு
பெருநாள் அமயம் பிறக்கிடக் கொடுத்தான் ”

என்று ஆசிரியர் கூறமாறு சேரன் தனது வீரர்களுக் கெல்லாம் பொன் தோடு (medal) பரிசாகக் கொடுத்தான் என்பது அறியப் படுகின்றது.

இன்னும் இருவேந்தர் தம்முள் மாறுபட்டுப் போர் செய்யும் பொழுது அமர்க் களத்தில் வெற்றி மாலே சூடிய அரசனுக்குத் தோல்வியுற்ற அரசன் தன் படைக்கலங்களைக் கொடுக்கும் வழக்கம் அக்காலத்திய போர் முறையில் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இவ் வுண்மை.

“அடையார் முனையகத்து அமர்மேம் படுநர்க்கு
படைவழங்கு வதோர் பண்பு உண்டாகலின் ”

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியப்படுகின்றது.

இவ்வாறு சிறையாக விருந்த ஆரிய அரசர் இருவரையும் சேரன் கண்ணகிக்கு ஆலயம் அமைத்து வழிபாடு செய்து முடித்த பின்னர் சிறைவீடு செய்து வடநாட்டுக்குச் செல்ல விடைகொடுத்து அனுப்பினான்.

4-வது அதிகாரம்.

கண்ணகியின் கற்பின் திறம்.

சிலப்பதிகார ஆசிரியர் தம் முன்னுரையிலேயே.

“உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தல்”

உண்மை என்பதை உலகில் நிலைநாட்டும்பொருட்டு நூலெழு
தப் போந்ததாகக் கூறியுள்ளார். உண்மையாக சிலப்பதிகாரத்
தின் பெருமை கண்ணகியின் கற்பின் பெருமையெயல்லால்
வேறன்று என்பது அந்நூலை ஒருமுறை ஒதினார்க்கும் இனிது
விளங்கும். நூலின் அடிமுதல் முடிவுவரை கண்ணகியின்
கற்பே படிப்போர் கண்ணெதிரே நிற்கின்றது. கற்பின் அளப்
பெரும் பெருமையை உலகமெலாம் அறிந்து போற்றுமாறு
ஆசிரியர் தமது நூல் முழுமையும் அதன் சிறப்பை அமைத்து
எழுதிய அழகு கண்டு மகிழ்வதற்குரிய
தாகும். முதன் முதல் பன்னிரண்டு ஆண்
டுக்கு உட்பட்ட வயதுடைய இளம் பெண்
னாய்க் கண்ணகியைக் குறிப்பிடும் பொழுது
ஆசிரியர்,

“போதிலார் திருவினாள், புகழுடைய வடிவென்றும்
தீதிலா வடமினின் திறம், இவள் தன் திறமென்றும்
மாதரார் தொழுதேத்த, வயங்கிய பெருங்குணத்துக்
காதலாள், பெயர் மன்னும், கண்ணகி என்பாள், மன்னோ”

என்று அருளிப்போந்தார். செந்தாமரையில் பொருந்தி வாழும்
திருமகள் அழகால் கண்ணகியை ஒப்பாளென்றும், ஆசற்ற
அருந்ததியின் கற்பு இவள் கற்பை ஒக்குமென்றும் மாதர்கள்

கண்ணகியின்
மணக்கோலம்.

தொழுது புகழ்தற்குரிய அரும்பெரும் குணங்
களை உடையவளாய்க் கண்ணகி விளங்கினாள்.

இன்னும் அம்மாதின் அழகிய மணக்கோல
த்தை எழுதப்போந்த விடத்து ஆசிரியர்.

“மாலேதாழ் சென்னி வயிரமணித் தூணத்து
நீல விதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்க்கீழ்
வானூர் மதியம் சகடணைய வானத்துச்
சூலி ஒருமீன் தகையானைக்”

கோவலன் முறைப்படி மணஞ் செய்தான், என்று கூறுகின்
றார். இங்கும் மணமகளை அவள் பெயரால் கூறுது மேலுலகில்

கண்ணகிக்கு
மாதர் ஆசி
கூறல்.

வாழும் அருந்ததி அன்னுளை கோவலன்
மணஞ் செய்தான் என்று ஆசிரியர் கண்ணகி
யின் கற்பின் திறத்தையே வியந்துகூறினார்.

பின்னர் கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் கடி
மணம் முடிந்ததும் அங்கு மணக்கோலம் காணநிறைந்து நின்ற
மாதர்கள் மணமகள் மீது மலர் தூவி.

“அங்கண் உலகில் அருந்ததி அன்னுனை
மங்கல நல்லமளி ஏற்றினார்”

என்று மீண்டும் கண்ணகியின் கற்பின் நலத்தையே ஆசிரியர்
புகழ்ந் தரைத்தார். இத்தகைய கற்பிற் சிறந்த கண்ணகியை
மணஞ்செய்து கோவலன் இல்லற மென்னும் நல்லறத்தைச்
சில ஆண்டுகள் இனிது நடத்தினான்.

“இருந் தோம்பி இவ்வாழ்வ தெல்லாம்
விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”

கோவலனும்
கண்ணகியும்
நடத்திய
இல்லறம்.

என்று தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாய
னார் அருளியவாறு காதலர் இருவரும் மன
ஒற்றுமையுடன் அறவோர்க்கு அளித்தல்
அந்தணர் ஒம்பல், துறவோர்க்கு எதிர்தல்,
சுற்றம் தழுவுதல், ஆகிய அறங்களை வழுவாது

இயற்றினார்கள்.

பின்பு கோவலன் மாதவி என்னும் நாடக மாதின் ஆடல், பாடல், அழகு ஆகிய மூன்றிலும் மயங்கி, மாதவி மனையில் புகுந்து, அவள் மையலிலே தாழ்ந்து, தன் காதலியை மறந்து, களித்திருந்த காலத்தில், கண்ணகி மதி இழந்தவானம்போலும், தாமரை இழந்த தடாகம் போலும், வனப்பிழந்து சோகத்தில் மூழ்கியிருந்தாள். அவளது அழகிப சீறடி அணி சிலம்பு ஒழிந்தது. செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறந்தது. பவளவாள் நுதல் திலகம் இழந்தது. மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி மறந்தது. மங்கல அணியன்றி, மற்றைய அணிகளை மறந்தாள். காதலன் பிரிந்த சோகத்தால் கண்ணீர் உகுத்தாள். காலையில் அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலையில் மலரும் காதல் நோயால் நலிவுற்றாள்.

பின், வீணைப்பயனால் கோவலன் மாதவியொடு மாறுபட்டு தன் மனையாளாகிய கண்ணகிபால் வந்து அவளது வாடிய மேனியும் வருத்தமும் கண்டு மனத்தளர்ந்து அவளைப் பார்த்து “பொய்பொழுக்கத்தை மேற்கொண்ட பொதுமாதின் மயக்கத்தில் விழுந்து முன்னோர் தேடிவைத்த பொருளை பெல்லாம் தொலைத்தேன். இப்பொழுது வறுமையுற்று நாணுகின்றேன்” என்று கூறினாள். இதைக் கேட்ட கண்ணகி தன் காதலன் பின்னும் மாதவிக்குக் கொடுக்கப் பொருள் கையிலில்லாமையால் இவ்வாறு கூறினாள் என்று எண்ணி அவனது மனவருத்தத்தை மாற்றக் கருதி “ஐயனே, இன்னும் என்னிடம் இரண்டு சிலம்புகள் இருக்கின்றன. அவற்றை உம்மிடம் தருகிறேனென்று கூறினாள். இவ்வாறு சொல்லும் பொழுது அவள் மனதில் சிறிதும் வாட்டமில்லாது அகமலர்ச்சியை முகமலர்ச்சி காட்டிற்று என்னும் தன்மையை,

“நலங்கேள் முறுவல் நகை முகங் காட்டிச்
சிலம்புள கொண் மெனச்” சொன்னாள்

என்று ஆசிரியர் அழகாகக் கூறுகின்றார். தனது காதலன் மனத்துயரைக் காண மனம் பொறுது, அவன் தனக்குச்செய்த தீமைகளே எல்லாம் மறந்து, தன்னால் இயன்றவரை கணவன்

மனவாட்டம் திருத்துவதே கற்புடை மங்கை கண்ணகி தன் யின் கடமை என்பதை உணர்ந்து கண்ணகி கணவனது மன தன் காற்சிலம்புகளைக் கணவனிடம் கொடுத்த வாட்டம் திருத் தாள். இதனால் கண்டார் வெறுக்கும் செயல் துதல். களைத் தன் காதலன் செய்தாலும் அவனிடம்

ஒரு சிறிதும் அன்பிற் குறையாது, அவனது மீனக்கவலையை மாற்றுதல் கற்புடை மாதர் இயல்பென்பது நன்கு தெரிகின்றது.

இவ்வாறு கண்ணகி சொல்லிய மொழிகளைக் கேட்ட கோவலன் மனம் உருகித் தன் காதலியைப் பார்த்து “என் கண்மணீ நீ கொடுத்த சிலம்பை மதுரையில் சென்றுவீற்று அப்பொருளையே மூலதனமாக வைத்து வாணிகம் செய்து நான் தொலைத்த பொருளை மறுபடியும் சேர்க்க எண்ணி யிருக்கின்றேன். நீயும் என்னோடு புறப்படு” என்று சொல்லிய பொழுது, அம்மதுரை மூதூர் எங்குள்ளதென்றும், அதற்குச் செல்லும் வழி எத்தகைய தென்றும் ஒன்றும் வினவாது அவனுடன் போதற்கு இசைந்தாள். இந்நங்கையின் மெல்லிய தன்மையையும்

கண்ணகி கோவலனுடன் மதுரைக்குப் புறப்படல்.

வாழ்க்கையின் மென்மையையும் அறிவோமானால், இவ்வாறு ஒன்றும் வினவாது உடன் போதற்குப் புறப்பட்ட அவளது உயரிய கற்பின் திறம் உள்ளங்கையில் நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும். கண்ணகியை ஆயர் சேரியில்

இடைக்குல மாதிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுக்கும் பொழுது
கடுந்தவப் பெருமைவாய்ந்த கவுந்தி அடிகள்

“என்னொடு போந்த இளங்கொடி நங்கைதன்
வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்திலள்,”

அவளது
மெல்லிய
தன்மை.

என்று அம்மாதின் மென்மைத் தன்
மையை எடுத்துரைத்தார். தனது அழகிய
மனையில் வாழ்ந்து வந்த பொழுது கண்ணகி
யின் வண்ணச் சீறடிகளை மண் மகளும்
அறியாள் என்று அடிகள் கூறியதால் அம்மெல்லியல்
மாதா தன் அகத்தைவிட்டு மண்மேல் நடந்து மற்றோரிடம்
சென்று அறியாதவள் என்பது இனிது விளங்கும். இத்தகைய
மாதா கணவன் ஆணையை மேற்கொண்டு
கற்பெனப்படு
வது சொல்
திறம்பாமை. ஒழுகுதலே கற்புடைய மங்கையின் கடமை,
என்னும் ஒன்றையே குறிக் கோளாகக்
கொண்டு காதலன் புறப்படு என்று சொல்ல
வும் உடனே புறப்பட்டாள். “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்
பாமை” என்று செந்தமிழ்ச் செல்வி அருளிய உயரிய நீதிக்குக்
கண்ணகியே ஒப்பற்ற சான்றாக விளங்குகின்றாள்.

இவ்வாறு தான் செய்த தீமையை யெல்லாம் மறந்து தன்
மொழியைத் தலைமேல் தாங்கிப் புறப்பட்ட கண்ணகியின்
பெருந்தகைமை கோவலன் நெஞ்சத்தைக் குழைத்து வருத்தி
யது. இருவரும் நாட்டினின்றும் விடியுமுன்னரே புறப்பட்டு
புகார் நகரத்தினின்றும் முப்பத்தொருகாத வழிபுள்ள தூரத்
தில் ஒரு காதவழி நடந்தார்கள். கண்ணகியின் நடைபயிலாத
மெல்லடிகள் வாடிவருந்தின. அவளது கொடிபோன்ற இடை
கள் நோவுற்றன. மெய்முழுதும் தளர்ந்து அருகே தோன்றிய
ஒரு சோலையில் இளைப்பாறத் தன் காதலனுடன் சென்றாள்.

கண்ணகி வழி
நடந்து வருந்
துதல்.

அப்பொழுதுதான் கண்ணகி தன் காதலன்
மனம் சிறிதும் வருந்தாவண்ணம் குழலும்
யாமும் குழைத்தாற்போன்ற மழலை மொழி
களால் இன்னும் மதுரை மூதூர் எவ்

வளவு தூரமிருக்கிறது என்று கேட்டாள். இப்படி வழிநடந்த
வருத்தம் பொறுக்க முடியாமல் வினவும்பொழுதும் தன் மன
வருத்தத்தைக் கோவலன் அறிந்தால் வருந்துவான் என்
றெண்ணி அதனை மறைத்து

“முதிராக் கிளவியின் முள் எயிறிலங்க
மதுரை மூதூர் யாதென வினவினாள்”

தனது முற்றாத மழலை மொழிகளோடு, மெல்லிய புன்னகை
செய்து, அரும்பு போன்ற பற்கள் இலங்க மதுரையின் வழி
யைக் கேட்டாள் என்று ஆசிரியர் கூறும் அழகு அறிந்து
மகிழ்வதற்கு உரியதாகும்.

பின்னும் கடத்தற்கரிய கடுங் கானகத்தில் தன் கற்பையே
துணையாகக் கொண்டு கண்ணகி வழி நடந்தாள். வெய்யோன்
வெப்பத்தால் அவளது மெல்லிய அடிகள் கொப்புளித்து பூமி
யிற்பொருந்தாது வருந்தியும் கண்ணகி தன்
கண்ணகியின் வருத்தத்தை வாய்விட்டுக் கூறினாள். அவ
பொறுமை. ளது அடிகள் தரையில் பொருந்தாததைக்
கண்டு கோவலன் கவுந்தி அடிகளிடம் முறையிடுகின்றான்.

“கடுங் கதிர் வேனில் இக்காரிகை பொருள்
படிந்தில சீரடி பரல் வெங்கானத்து”

என்று கோவலன் கூறுதலும் மூவரும் புகல் பொழுதில் வழி
நடப்பதை விட்டு நிலாப் பொழுதில் நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.
இராப்பொழுதில் அக்கடுங் கானகத்தில் புலி அதிர்த்தது

ஆந்தை அலறியது, கரடி இடிபோல முழங்கியது. இம்முழக்-
கத்தைத் தவிர வேறு யாதொரு ஒலியும் ஓசையுமில்லை. நிலமக-
ளும் கண்ணகிமேல் இரக்கம் கொண்டு நெட்டுயிர்த்து நித்திரை
போயினாள். இவ்வாறு வெயிலால் நலிந்து நடையால் மெலிந்து
வாடி வருந்தினாலும் கண்ணகி தன் துயரத்தைத் தன் காதல்
னிடைமேனும் கவுந்தி அடிகளிடமேனும் ஒரு சிறிதும் உரை

யாத தன்மை அவளது உயரிய மன நிலைமைக்கு.
காதலன் துயர் விழுமிய சான்று பகர்வதாகும். இவ்வாறு தன்
கண்டு கண்ணகி துயர் காணாது வழி நடந்த கண்ணகி தன் காத-
வருந்துதல். லன் மேனி வெங்கதிரோன் வெம்மையால்
வாடிய தென்று துயருற்று வருந்தினாள்.

“கடுங்கதிர் வெம்மையில் காதலன் தனக்கு
நடுங்குதுயர் எய்தி நாப்புலரவாடி
தன்துயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி”

என்று கவுந்தியடிகள் வாழ்த்துவதால் கண்ணகியின் கற்பின்
திறம் நன்கு அறியப்படும்.

இவ்வாறு தன் காதலியுடன் வழி நடந்த கோவலன்
தன் சிறுமையையும் அவள் பெருமையையும் உணர்ந்து உள்

ளம் நொந்தான். தனது செயலையும் அவள்
கோவலன். செயலையும் எண்ணி எண்ணி ஏங்கினான்.
அடிகளிடம் தனக்காகத் தன் காதலி படும் துயரத்தைக்
வருந்துதல். கண்டு பெரிதும் துன்புற்றான். மதுரைமா நகர்ப்

புறம் சேர்ந்ததும் கோவலன் கவுந்தி அடிகளைக் கைதொழுது.

“நெறியின் நீங்கியோர் நீர்மையனாகி
நறுமலர் மேனி நடுங்கு துயரெய்த
அறியாத் தேயத்து ஆறிடை உழந்து
சிறுமையுற்றேன் செய்தவத்தீர்! யான்”

என்று கூறி மனம் வருந்தினான். “நன்னெறியினின்றும் விலகிச்
சிறு நெறியைச் சேர்ந்தொழுகிய யான், மலர் போலும் மெல்
லிய மேனியை உடைய கண்ணகி நடுங்கித் துயரம் உறும்படி
கனவிலும் நினைத்தறியாத காடு நாடெல்லாம் அலைந்து திரிந்து
துன்பமுற்று சிறுமையடைந்தேன்” என்று கோவலன், தனக்கா
கத் தன் காதலி அடைந்த கடுந்துயரத்தை நினைந்து கவுந்தி
யிடம் புலம்பினான்.

இன்னும் மதுரைமா நகர்ப்புறம் சேர்ந்து ஆபர்சேரியில்
மாதிரி மனையில், தன் மனையாள் ஆக்கிய அறுசுவை உணவை
அருந்தி அமர்ந்திருக்கையில், கோவலன் தன் காதலியின் கற்
பின் பெருமையை எண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை. அருகே
ஒருவருமில்லாமையைக் கண்டு தான் எண்ணிய எண்ணத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றான்.

“கல்லதர் அத்தம் கடக்க யாவதும்
வல்லுன கொல்லோ மடந்தை மெல்லடியென
வெம்முனை அருஞ்சரம் போந்ததற்கு இரங்கி
எம்முது குரவர் என்னுற்றனர் கொல்”

“கல்லும் கடுமையும் நிரைந்த இக்கானகத்தின் வழியே உனது
மெல்லிய அடிகள் நடந்து சென்ற செய்தி கேட்டு எனது
தாயும் தந்தையும் என்னகதி அடைந்தார்களோ என்று கோவ
லன் ஏங்கி உரைக்கின்றான். தனது புன்மையையும் அவளது
மேன்மையையும் நினைந்து நெஞ்சம் புண்பட்டு

“இருமுது குரவர் ஏவலும் பிழைத்தேன்
சிறுமுதுக் குறைவிக்கு சிறுமையுஞ் செய்தேன்
வழுவெனும் பாரேன் மாநகர் மருங்கிண்டு
எழுகென எழுந்தாய், என் செய்தனையால்”

என்று கோவலன் இரங்கிக் கூறுகின்றான். என் தாய் தந்தைப்

குச் செய்யும் ஏவலையும் செய்யாது பிழைத்தேன். அறிவு வாய்ந்த உனக்கும் சிறுமை செய்தேன். வழுவிய ஒழுக்கம் இழுக்கென்றும் அறிந்திலேன். இத்தன்மை வாய்ந்த நான் உன்னை என்னுடன் போவதற்குப் புறப்படு கோவலன் என்றேன். நீயும் அதற்கு இணங்கி எழுந்தாயே. கண்ணகி என்ன காரியம் செய்தாய் என்று கோவலன் யிடம் புலம்பல். மனம் வருந்திக் கலங்கினான். இதைக் கேட்ட கண்ணகி தன் காதலனைப் பார்த்து, ஐயனே நீர்

“போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர் யாவதும்
மாற்றாவுள்ள வாழ்க்கை யேனாதலின்.
ஏற்றெழுந்தனன், யான்,”

என்று கூறுகின்றாள். நீர் கூடா ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும் உமது சொல்லை ஒரு சிறிதும் மாற்றாத உள்ள வாழ்க்கை உடையேனாதலால் உமது ஆணையை ஏற்று உடனே எழுந்தேன் என்று கண்ணகி கூறும் மொழிகளில் அவள் கற்பின்திறம் விளங்கக் காணலாம். இத்தகைய கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடைய தெய்வத்தை அடிகள் வாயார வாழ்த்துகின்றார். கண்ணகியை இடைக்குலமாதிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுக்கும்பொழுது கவுந்தி அடிகள்

“கற்புக்கடம் பூண்டித்தெய்வமல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாம் கண்டிலமால்”

கவுந்தியடிகள்
கண்ணகியைப்
புகழ்தல்

என்று கண்ணகியை கற்புடைய தெய்வமென்று வாயார வாழ்த்துகின்றார். கடுந்தவப்

பெரியாராகிய கவுந்தியடிகளால் கற்புக் கடம்பூண்ட பொற்புடைய தெய்வம் என்று புகழப்பட்ட கண்ணகியின் கற்பின்திறத்தை வியந்து கூறவும் வேண்டுமோ? பின்னும்,

“வானம் பொய்யாது; வளம் பிழைப்பறியாது
நீள் நிலவேந்தன் கொற்றம் சிதையாது
பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்த நாடென்னும்
அத்தகு நல்லுரை அறியாயோ நீ.”

கற்பின்
பெருமை.

என்று அடிகள் மாதிரியிடம் கற்புடைய மாத
ரால் உலகம் அடையும் உயரிய நன்மைகளை
யெல்லாம் தொகுத் துரைத்தார்.

இன்னும் கொலைக் களத்துக்குக் கோவலன் செல்லுமுன்
கற்புடைய தெய்வத்திற்கும் அவள் காதலனுக்கும் நிகழ்ந்த
சொல்லும் தோற்றமும் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மை வாய்ந்
தனவாய் அமைந்துள்ளன. கோவலனும் கண்ணகியும் தனிமை
யா யிருக்கின்றார்கள். கண்ணகி தன் கணவனுக்காக ஆயர் குலப்
பெண்கள் கொடுத்த காய் கணிகளைக் கொண்டு அறுசுவை
உணவாக்கினாள். காய்களை அரியும்பொழுது காந்தள் மலர்
போன்ற அவள் கைவிரல்கள் வருந்தின. கயல்போன்ற அவள்
கண்கள் சிவந்தன. இவ்வாறு உணவு சமைத்துத் தன் காதலன்
அழுதுண்ணும்படி வெள்ளிய வாழை இலையை விரித்து அதில்
அமுதம் படைத்து அருகே நின்றாள். கோவலன் உண
வருந்தி எழுந்தவுடன் அவனுக்கு வெற்றிலையும் பாக்கும்
கொடுத்து கண்ணகி பணி செய்து நின்றாள். அப்பொழுது
கோவலன் தன் காதலியின் நலத்தையும் குலத்தையும் மறுபடி
யும் நினைக்கிறான்.

“குடிமுதற் சுற்றமும் குற்றினை யோரும்
அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி,
நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும்
பேணிய கற்பும், பெருந் துணையாக

என்னெடு போந்து ஈங்கு எந்துயர் களைந்த
பொன்னே ! கொடியே ! புனைபூங் கோதாய்!
நாணின் பாவாய்! நீணில விளக்கே!
கற்பின் கொழுந்தே! பொற்பின் செல்வி!”

என்று தன் காதலியின் நலத்தை உள்ளங் கொள்ளப் புகழ்ந்து
“உன் சீறடிச் சிலம்பில் ஒன்று கொண்டு நான் மாட மதுரையில்
கண்ணகியின் கற்பைக் கோவலன் புகழ்தல். விற்று வருகின்றேன். அதுவரையும் மாதே நீ மயங்காதே ” என்று தேறுதல் கூறினான். அந்நிலையில் தன் காதலி யாதொரு துணையு மின்றித் தனியா யிருப்பதைக் கண்டான். உள் ளம் வெதும்பினான். கண்களில் கண்ணீர் பொங் கிற்று. கலங்கிய கண்களைத் தன் காதலி கண்டால் வருந்துவா ளென்று கண்ணீரை உள்ளடக்கினான். பின் ஒன்றும் சொல்ல விளங்காதவனாய் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றான். இவ் வாறு சென்ற காதலனை பின் கண்ணகி உயிருடன் காணா யி னான்.

சிலம்பை விற்றுவரச் சென்ற தன் காதலன் நெடு நேரமா கத் திரும்பி வரவில்லை. வையை யாற்றில் நீராடச் சென்ற மாதரி என்னும் முதுமகள் கோவலன் வெட்டுண்டு இறந்தா னென்று ஊரார் சொல்லக் கேட்டாள். தன் வீட்டுக்கு விரைந் தோடி வந்தாள். கண்ணகியைக் கண்டாள். ஏதும் சொல்ல நாவெழாது நின்றாள். இதனைக் குறிப்பால் கண்ணகியின் சோகம். உணர்ந்த கண்ணகி தன் தோழியைப் பார்த்து, சோகம் பொங்கித் ததும்பும் சொற்களால் இரந்து புலம்பினாள்.

“காதலன் காண்கிலேன் கலங்கினோய் கைம்மிகும்
ஊதுலை தோற்க உயிர்க்கும் என் நெஞ்சன்றே

ஊதுலை தோற்க உயிர்க்கும் என் நெஞ்சாயின்
எதிலார் சொன்னது எவன் வாழியோ தோழீ”

தோழீ! என் காதலன் இன்னும் வரக்காணேன். என் நெஞ்சம்
கலங்குகின்றது. ஊதும் உலைபோல உள்ளத்தில் அழல் பொங்கி
எழுகின்றது. பாவியேனாகிய என்னைநோக்கி இவ்வாய்ச்சியர்
என்ன சொல்லுகின்றார்கள். தோழீ நீ ஏனும் என்னிடம்
சொல்லமாட்டாயா என்று இரங்கிக் கேட்டாள்.

“ நன்பகற்போதே நடுக்குநோய் கைமிகும்
அன்பனைக்காணாது அலறும் என் நெஞ்சன்றே
அன்பனைக்காணாது அலறும் என் நெஞ்சாயின்
மன்பதை சொன்ன தெவன்வாழியோ தோழீ ” ,

தோழீ! என் காதலன்போய் நெடுநேரமாயிற்றே; இன்னும் அவர்
திரும்பி வரக்காணேனே. அன்பனைக்காணாது என் நெஞ்சம்
அலறுகின்றதே. என்னை நோக்கி இவ்வாய்ச்சியர் என்ன
சொல்லுகின்றார்கள். தோழீ நீயாயினும் சொல்லாயா? என்று
இரங்கிக்கேட்டாள்.

“ தஞ்சமோ தோழீ தலைவன் வரக்காணேன்
வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும் என் நெஞ்சன்றே
வஞ்சமோ உண்டு மயங்கு மென் நெஞ்சாயின்
நெஞ்சிலார் சொன்ன தெவன்வாழியோ தோழீ ”.

என் தோழீ, நீயே எனக்குத் தஞ்சமல்லால் வேறொருவரு
மில்லையே. என் தலைவன் இன்னும் வரக்காணேனே. ஏதேனும்
வஞ்சம் உண்டோ என்று என் மனம்
கண்ணகி தோழி மயங்குகின்றதே. ஏழையாகிய என்னை
யிடம் புலம்பல். நோக்கி அருளற்ற இவ்வாய்ச்சியர்கள் என்ன
சொல்லுகின்றார்கள். நீயாயினும் என்னிடம் சொல்லலா
காதா” என்று வருந்திப் புலம்பினாள். இவ்வாறு கண்ணகி

படும் துயரத்தைக் கண்டு மனம் பொருத தோழி “கோவல-
னைக் கள்வன் என்று அரசனது காவலாளர்கள் வெட்டிக்கொன்-
றார்கள்” என்று கூறினாள். இச்சொல் செவியில் விழுந்ததும்
கண்ணகி பொங்கி எழுந்தாள்; விழுந்தாள்; மோதினாள்;
அழுதாள். என்கணவா! நீ எங்கே சென்றாய் என்று ஏங்கி-
னாள், மயங்கினாள். விண்ணிலே விளங்கித் தோன்றிய கதிர-
வனைப் பார்த்து ஏ! காய்கதிர்ச் செல்வனே நீ அறியாத மறை
பொருள் இவ்வுலகில் ஒன்றுமில்லையே. நீயறிய என் கண-
வன் கள்வனோ என்று முறையிட்டாள். கதிரவனும் மறைந்து
நின்று, உன் கணவன் கள்வனல்லன் என்று கூறினான். இச்-
சொல்லைக் கேட்டவுடன் கண்ணகி தன்னிடமிருந்த மற்ருரு.
சிலம்பைக் கையிலேந்தி மதுரை வீதியின் வழியே சென்றாள்.
செல்லும் வழியில்,

கண்ணகி
அழுது அரற்று
தல்.

“முறையில் அரசன் தன் ஊரிருந்து வாழும்.
நிறையுடைப் பத்தினிப் பெண்டிர்காள்”

கேளுங்கள். பாவியேன் படாத-

துயரம் பட்டேன். எவரும் உருத துயரம்
உற்றேன். இனிநான் அடைப இருக்கும் துன்பம் யாதொன்று
மில்லை. என் கணவன் கள்வனே அல்லன். அவன் கையிலிருந்த
சிலம்பைக் கவர்ந்து கொள்ளும்பொருட்டு இப்பாவிகள் அவனைக்
கள்வன் என்று பெயரிட்டுக் கொன்றார்கள். நான் பத்தி-
னியாயிருந்தால் என் காதலனை மீண்டும் உயிரோடு காண்பேன்.
கண்டு அவன் நல்லுரையைக் கேட்பேன். கேளேனாயின்
என்னை எல்லோரும் இகழுங்கள்” என்று வஞ்சினம் கூறி
அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதாள். இதைக் கண்ட மதுரை
மூதூர் மக்களெல்லாம் என்ன விளையுமோ என்று ஏங்கினவர்
களாய்

“செம்பொற் சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால்
வம்பப்பெருந்தெய்வம் வந்தது இது என்கொல்”

என்று கண்ணகியைத் தெய்வமாகவே கொண்டார்கள். அப்
பொழுது கற்பரசியாகிய கண்ணகி பொற்
கண்ணகியின் புடைய தெய்வம் போலவே விளங்கினாள்
தெய்வக் கோலம். என்பது

“ஐயரியுண்கண் அழுதேங்கி அரற்றுவாள்
தெய்வமுற்றாள் போலும் தகையள்”

என்று அவளைக் கண்டோர் சொல்லிய மொழிகளாலும் இனிது
உணரப்படும். இவ்வாறு கண்ணகி நடந்து சென்று மண்மேல்
குருதியில் மடிந்து கிடந்த கோவலனைக் கண்பாள். தன்
காதலன் தன்னை மணந்த காலத்தில் அவன் மார்பில் அணிந்
திருந்த நல் அணிகளை நினைந்தாள்.

“என்னுறு துயர் கண்டும் இடருறும் இவள் என்னீர்
பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ”

என்று புலம்பினாள். தன் காதலன் தன்னை மணந்த காலத்தில்
அவன் மார்பில் இலங்கிய மணமாலையை நினைந்தாள்.

“யாருமில் மருள்மலை இடருறு தமிழேன்முன்
தார்மலி மணிமார்பம் தரை மூழ்கிக் கிடப்பதோ”

என்று புலம்பினாள். இன்னும்,

“கண்பொழி புனல்சோரும் கடுவினை உடையேன்முன்
புண்பொழி குருதியிராய் பொடியாடிக் கிடப்பதோ”

என்று புலம்பினாள். பொன்போன்ற திரு
மேனி பொடியாடிக்கிடக்கலாமோ, தார்மலிந்த
மணிமார்பு தரை மூழ்கிக் கிடக்கலாமோ, இத்
தீவினையின் காரணத்தை எவரேனும் சொல்
காதலனைக் கண்டு கண்
ணகி புலம்பல்.

லார்களா என்று ஏங்கி அழுதாள். இத்தகைய கொடுங்கோல் மன்னன் ஆளும் நாட்டில்

“பெண்டிரும் உண்டோ பெண்டிரும் உண்டோ
சான்றோரும் உண்டோ சான்றோரும் உண்டோ
தெய்வமும் உண்டோ தெய்வமும் உண்டோ”

என்று அரற்றினாள். தன் கணவனது பொன்துஞ்சும் மார்பைத் தழுவிக்கொண்டாள். அப்பொழுது கோவலன் உயிரோடு எழுந்தான். தன் காதலியின் வாடிய முகத்தைப்பார்த்து முழுமதி போன்ற உன்முகம் கன்றியதே என்று சொல்லி தன் கையால் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தான். கண்ணகி ஏங்கி அழுது நிலத்தில் விழுந்து தன் கணவன் திருவடியை இருகைகளாலும் பற்றினாள். கோவலன் அழியும் இவ்வுடலைவிட்டு அழியாத இன்ப உலகம் எய்தினான். இதைக்கண்ட கண்ணகி இதென்னமாயமோ, என்னையக்கியதோர் தெய்வமோ, ஒன்றும் தெரியேனே என்று மயங்கி நின்றாள். பின்பு தன் காதலனைக் காரணமின்றிக் கொன்ற கொடிய வேந்தனைக் கண்டு தன் கடுஞ் சினத்தைத் தணிக்க எண்ணி எழுந்தாள். முன்னே கண்ட

கண்ணகி வழக்
குரைத்தல். தீக்கனாவை நினைந்தாள். கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்து பார்வையை மறைத்தது. கண்ணீர்

ரைத் துடைத்துக்கொண்டு பாண்டியன் அரண்மனை சென்றடைந்தாள். கொதித்த மனத்துடன் செற்றமும் சீற்றமும் உடையளாய் மன்னவன் முன்னே சென்று வழக்குரைத்தாள். மன்னவனும் நீதியைத் தோற்று தன் அரியாசனத்தினின்றும் மயங்கி விழுந்து உயிர் துறந்தான். அரசியல் பிழைத்த பாண்டியனுக்கு அறமே கூற்றமாய் அமைந்தது. இக்கற்புடைய தெய்வத்தை மன்னவன் மாதேவிகண்டு நடுங்கி கண்ணகியின் அடியிணை தொழுது விழுந்தாள். அரசன் இறந்ததோடு அமைவுறாமல்

“ மட்டார் குழலார் பிறந்தபதிப் பிறந்தேன்
பட்டாங்கி யானுமோர் பத்தினியே யாமாயின்
ஒட்டேன் அரசோடு ஒழிப்பேன் மதுரையையும்”,

கண்ணகியின்
சீற்றம்.

என்று சொல்லித் தன் வலது கையால் இடது
மார்பைத் திருகி மதுரையின்மேல் எறிந்-
தாள். உடனே மதுரையில் தீப்பற்றியது.

அழலை விளைத்த அரும் பெரும் தெய்வம் கண்ணகியின் முன்-
னே தோன்றி இவ்வூரை இப்பொழுது எரிக்கப் போகின்றேன்
உனது ஏவல் யாது என்று வினவிற்று. அதற்குக் கண்ணகி

“ பார்ப்பார், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர்
மூத்தோர், குழவி எனும் இவரைக் கைவிட்டு
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க.”

கற்பின்
ஆற்றலால்
மதுரை
அழிதல்.

வென்று அருளியவாறே மதுரையில் அழல்
மண்டித் தீயோரை எரித்து ஒழித்தது. அதன்
பின்னர் கண்ணகி மதுரையினின்றும் புறப்-
பட்டு ‘என் கருத்தில் பொருந்திய கணவனைக்
காணுமளவும் இருக்கவும் மாட்டேன் நிற்க

வும் மாட்டேன்” என்று சொல்லி இரவும் பகலும் அலைந்து
திரிந்து திருச் செங்கோட்டுமலையில் ஒரு வேங்கை மரத்தின்
நிழலில் வந்தாள். அப்பொழுது தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து
தெய்வவடிவோடு கோவலனைக் காட்டிக் கண்ணகியையும் ஆகாய
விமானத்தி லேற்றி விண்ணுலகிற்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.
இவ்வாறு விண்ணுலகில் வாழும் தேவர்களும் தொழும் பெரு-
மை கற்புடைய மாதர்க்கு என்றும் உண்டு என்ற உண்மையை
இளங்கோவடிகள்

தேவர்கள்
கற்பரசியைத்
தொழுதல்.

“ தெய்வம் தொழான் கொழு நற்றெழுமுவானைத்
தெய்வம் தொழும் தகைமை திண்ணமால்—
[தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய் கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து.”

என்று எடுத்துரைத்தார். இக்காட்சியைத் தம் கண் குளிரக் கண்ட குன்றக் குரவர்கள் கண்ணகியைக் குல தெய்வமாகக் கொண்டு வேங்கை மரீத்தின் நிழலில் தெய்வம் அமைத்து, சிறு பறையடித்து, கோடுவைத்தாதி கொடுமணி யடித்து குறிஞ்சி பாடி நறும்புகை யெடுத்து பூப்பலி செய்து நறுமலர் தூவி குரவைக் கூத்தாடிக் கண்ணகியை வணங்கினார்கள். அப்பால்

குன்றக் குரவர் கண்ணகியை வழிபடல். இமயமலையில் கல்லெடுத்துக் கங்கையாற்றில் நீர்ப்படை செய்து வஞ்சிமா நகரத்தில் ஆலயம் அமைத்து வேள்வியும் விழாவும் வகுத்துச் சேரன் செங்குட்டுவன் பத்தினியைப் போற்றி

னான். பத்தினிக் கடவுள் ஆலயத்தை மும்முறை வலம் வந்து அரசன் வணங்கி நின்றான். அப்பொழுது அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும் பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும், குடகக் கொங்கரும் மாளுவ வேந்தனும் கடல் சூழ்

சேரன் ஆலயம் அமைத்து வழிபடல். இலங்கைக் கயவாகு மன்னனும் பத்தினியை வணங்கி நின்று தாம் செய்யும் விழாவிலும் கற்புக் கடவுள் தோன்றி அருள் செய்ய வேண்டுமென்று வரம் கேட்டார்கள். அப்

பொழுது “தந்தேன் வரம்”—என்று ஆகாயத்தில் ஒரு குரல் எழுந்தது. கண்ணகி தெய்வத்தை எல்லோரும் தொழுது வாழ்த்தினார்கள். கற்புடைய தெய்வம் மின்னுக் கொடிபோன்று சேரனுக்குக் காட்சி கொடுத்தது. இக்காட்சியைக் கண்ட சேரன்,

[னேகொல்

கண்ணகிதெய்வம் காட்சி கொடுத்தல். “என்னே! இஃதென்னே! இதென்னே! இதென்னென்னஞ் சிலம்பில் புனை மேகலை வளைக்கை [நல்வயிரப்பொற்றோட்டு நாவலம் பொன்னிழைசேமின்னுக்கொடியொன்றுமீவிசம்பிற்றேன்றுமால்”

என்று அதிசயித்து வணங்கி நின்றான். தெய்வ ஒளி பொருந்தி நின்ற கண்ணகி எல்லோரும் உண்மை அறியும்படி,

“ தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்
 நல்விருந்தாயினான் நானவன் தன் மகள்
 வரம் தருதல். வெல்வேலான் குன்றில் விளையாட்டு யானகலேன்
 என்னோடும் தோழி மீர் எல்லீரும் வம்மெல்லாம் ”
 என்று அருள் செய்தாள்.

இதுகாறும் ஆராய்ந்த கண்ணகியின் கற்பு சீரியகற்
 பென்று அடியார்க்கு நல்லாரால் கருதப் படுகின்றது.
 இதனை வீரக் கற்பென்றும் மறக் கற்பென்றும் மற்றைய
 ஆசிரியர்கள் வழங்குவார்கள். சீற்றத்தால் அழல் விளைத்து
 மதுரைமா நகரை எரித்தமையால் சீரிய கற்பென்றும்,
 பெண்மைக்குணமாகிய நாணம் முதலிய நாற்குணங்களையும்
 துறந்து முறைதவறிய பாண்டிய மன்னன்
 வீரக்கற்பு. முன்னே சென்று வழக்குரைத்து அரசனை
 வென்று மதுரை மாநகரையும் சுட்டெரித் தமையால்
 கண்ணகியின் கற்பு வீரக் கற்பென்றும் வழங்கும்.

கண்ணகியின் கற்பின் திறத்தையும் பாண்டிமா தேவியின்
 கற்பின் திறத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்பொழுது அரசமா
 தேவியின் கற்பு ஆரியகற்பாக விளங்குகின்றது. தன் காதலன்
 நீதி பிழைத்து உயிர் துறந்த பொழுது, அரசமா
 சீரிய கற்பும் தேவி ஆரியாசனத்தின் அருகேநின்றாள். அப்
 ஆரிய கற்பும். பொழுது அவளது தோற்றம் உள்ளத்தை
 உருக்கும் தன்மை வாய்ந்ததாய் விளங்குகின்றது. தன் கணவன்
 மயங்கிவிழுந்து கிடக்கின்றான். கடுஞ்சினங் கொண்ட கண்ணகி
 முன்னே நிற்கின்றாள். காதலனைக் கண்டு நெஞ்சம் குழைந்தாள்.
 கற்புடைய தெய்வத்தைக் கண்டு நடுங்கினாள். காதலனை இழந்த
 கற்பரசிக்கு எவ்வகையான ஆறுதல்சொல்ல முடியும் என்று
 எண்ணி ஒன்றும் சொல்லாதவளாய் அரசமாதேவி கண்ணகியின்
 காலில் விழுந்து அவள் அடியினை தொழுதாள். அப்பால்

எழுந்து, மயங்கி விழுந்து கிடந்த தன் கணவன் மலரடியை தன்
மெல்லியகரங்களால் வருடினாள்.

“தலைத்தாள் நெடுமொழி தன் செவி கேளாள்
கலக்கம் கொள்ளாள் கடுந்துயர் பொறாள்
மன்னவன் செல்வுழிச் செல்கயானெனத்
தன்னுயிர் கொண்டு அவன் உயிர் தேடினள்போல்
கோப்பெரும் பெண்டும் ஒருங்கு உடன் மாய்ந்தனள்”

காதலன் இறந்த கடுந்துயர் பொறுது தன்
பாண்டிமா கணவன் சென்ற வழி தானும் செல்லத்
தேவியின் தலை துணிந்து தன் உயிரைக் கொண்டு அவன்
யாய கற்பு. உயிரைத் தேடுபவள்போல அரசமாதேவியும்
மயங்கி விழுந்து மாய்ந்தாள்.

இத்தகைய உயிரை உருக்கும் செயல்களை யெல்லாம் சீத்
தலைச் சாத்தனார் சொல்லக் கேட்ட சேரன் செங்குட்டுவன்,
பத்தினிப் பெண்டிராகிய இருவரது கற்பின் நிலைமையையும்
அறிந்து கழிபேர் உவகை கூர்ந்து தனது பத்தினியிடம் இவ்
விரு மங்கையரில் எவர் கற்பு மேலானது என்று வினவினான்.

“உயிருடன் வந்த ஒருமகள் தன்னிலும்
செயிருடன் வந்த இச் சேயிழை தன்னிலும்
நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யாரென”

இருபெருமாதர் மன்னவன் தன் மனைவியினிடம் வினவினான்.
கற்பின் அதற்கு அறிவால் சிறந்த அம்மெல்லியல் மாதா
பெருமை. அவ்விரு பெரு மங்கையரின் கற்பில் ஏற்றம்
தாழ்வு உரைக்க மனமற்றவளாய்,

“காதலன் துன்பம் காணாது கழிந்த
மாதரோ பெருந்திரு உருக வானகத்து
அத்திறம் நிற்க, நம் அகல் நாடடைந்த
இப்பத்தினிக் கடவுளைப் பரசல் வேண்டும்.”

என்று பகர்ந்தாள். தம் காதலன் இடந்த துயரம் பொறக்க
மாட்டாமல் உயிர்துறந்து வானுலகடைந்த மாதர் சீரும்
சிறப்பும் உறுக. ஆயினும் நமது நாட்டையடைந்த கண்ண
கியை நாம் கற்புடைய தெய்வமாக வழிபடவேண்டிப் என்
ருள். அதுகேட்ட அரசன், கண்ணகிதெய்வத்
திற்கு ஆலயம் அமைக்கக் கருதி அவ்வாறே
வஞ்சி மாகரத்தில் அழகிய கோயில் அமைத்து
கற்புக் கடவுளை வழிபட்டு நாட்டில் பசி
யும், பிணியும் பகையும் நீக்கி வசியும் வளமும், பொருதூறு
செய்தான்

5-வது அதிகாரம்.

வினைப் பயன்.

வினையை விதைத்தவன் வினையை அறுப்பான் தினையை
விதைத்தவன் தினையை அறுப்பான், என்பது தமிழ் நாட்டில்
இன்றும் ஓர் பழமொழியாகவே நின்ற நிலவகின்றது. சிலப்
பதிகார ஆசிரியரும் வினையின் பயன் திண்ணமாய் வந்து எய்தும்
என்னுப் உண்மையை உலகத்தார்க்கு உணர்த்தும் பொருட்டே
நூலெழுதப் போந்தார் இவ்வுலகிலே விழுமிய முதல்நூல்
செய்யும் அறிஞர் தாம். மெய்யாக் கண்ட உண்மைகள்த்
தம் நூலின் வாயிலாக உலகத்தார்க்கு உணர்த்துகின்றார்கள்.
வினையின் நீங்கிய விளங்கிய அறிவுடையோர்களே முதல் நூல்
செய்யும் தகுதி வாய்ந்தவர் என்று தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன.

ஆகவே பெருந்தொகையினராய் உலகில்வாழும்
முதல் நூலின் தன்மை. மக்களுக்கு மறை பொருளாகவும் மயக்கப்பொ
ருளாகவுட இருக்கின்ற உலக நிகழ்ச்சிகள் எல்

லாம் தெள்ளறிவு பெற்ற ஆசிரியருக்குத் தெளிவாகவும் விளக்க
மாகவும் விளங்குவனவாகும். இவ்வாறு உயரிய அறிவு வாய்ந்

தவர்கள் தாழ்கண்ட உண்மைகளை நூல்வாயிலாக உலகத்தார்க்கு உணர்த்துவதாலேயே உயரிய நூல்களெல்லாம் உலக வாழ்க்கை யின் இயல்பைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கும் என்று மேல்நாட்டுப் புலவர்களும் தமிழ் நாட்டுப் புலவர்களும் ஒன்றுபட்டுக் கூறுகின்றார்கள்.

நம் உலக வாழ்க்கையைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்ப்போமா னால் அதன்கண் நமது அறிவிற்குப் பொருத்தமற்ற பலநிகழ்ச்சிகள் காணப்படும். நன்மையையே நாடிச் செய்வான் ஒருவன் இவ்வுலகில் துன்பத்தால் நலிவதைப் பார்க்கின்றோம். தீமையையே பெரும்பாலும் செய்வான் ஒருவன் இவ்வுலக வாழ்க்கையில்

உலக வாழ்க்கையில் காணப்படும் மயக்கம். கையில் மேன்மேலும் நன்மையையே பெற்று, இன்புறுவதையும் பார்க்கின்றோம். இவ்வாறு நன்மை செய்பவர்க்குத் தீமையும் தீமை செய்பவர்க்கு நன்மையும் இவ்வுலகில் நேர்

வதை நோக்குமிடத்து ஏதோ முறை பிறழ்ந்திருப்பது போலத் தோன்றுகின்றது. சாதாரண அறிவுடைய மக்கள் இவ்வாறு நிகழ்வதற்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாது மயங்குவார்கள். இத்தகைய மயக்கத்தைத் தெளிவித்து முறையில்லா திருப்பதுபோலத் தோன்றுகின்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையில் எல்லாம் வல்ல இறைவனது நீதிமுறை அமைந்திருப்பதை விளக்கிக் காட்டுவதே அறிவுடையார் கருத்தாகும். இவ்வாறு உயிரின் தன்மை இன்னதென்றும் உலக வாழ்க்கையின் முறை இது வென்றும் உணர்த்தாத நூல்கள் சொல்லின் சுவையால்

உயரிய நூல்கள் உயிரின் பயனை உணர்த்தும். செவிக்கு எத்துணை இன்பம் பயந்தாலும் உயரிய நூல்களாக அறிவுடையோரால் ஒப்புக்கொள்ளப் படமாட்டா. ஆகவே விழுமிய நூல்களெல்லாம் உயிர்க்கு இம்மையும் மறு

மையும் உறுதி பயக்கத்தக்க உயரிய உண்மைகளேத் தம்
மிடத்தே கொண்டு விளங்குவனவாகும். இவ்வுண்மையை
மனத்திற் கொண்டு சிலப்பதிகாரத்தை ஆராய்வோ மானால்
அந்நூலில் வாழ்க்கைப்பின் மயக்கத்தைத் தெளிவிக்கின்ற
பல அரிய உண்மைகள் அமைந்திருக்கக் காணலாம்.
கதைத்தலைவனாகிய கோவலன் இப்பிறப்பில் யாதொரு குற்ற
மும் அற்றவனாய் யாவர்க்கும் நன்மையே நாடிச் செய்யும்

இயல்புடையவனாய்க் காணப்படுகின்றான். அவ்
கோவலன்
குற்றமற்றவன்
னது உயரிய குணங்களை இரண்டொரு
சான்றுகளால், ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

கோவலனுக்கு மாதவி என்னும் பொதுமகளால் ஒரு
பெண்மணி பிறந்தாள். அப்பெண்பிறந்த பத்தாம் நாளில்
அப்பிள்ளைக்கு மணிமேகலை என்னும் பெயர் கொடுத்து,
கோவலன் தானங்கள் பலவும் செய்தான். அப்பொழுது
அவனிடம் தானம் பெறுவதற்காக வந்திருந்த ஒரு ஏழைப்
பார்ப்பாளை அங்குமின்ற ஒரு மதயானை தன் துதிக்கை
யால் வளைத்துக் கொல்ல முயன்றது. இதைக்கண்ட கோவ

லன் அவ்வந்தணன்மீது வைத்த அருங்கருணை
யால் அம்மதயானையி னின்றும் அவனை விடு
வித்து, தான் அதன் துதிக்கையில் புகுந்து,
யானையின் செருக்கை அடக்கி, மறையவனைக்
காத்தான்.

இன்னும் மற்றொரு சமயத்தில் வட நாட்டிலிருந்த
ஏழைப்பார்ப்பா னொருவன் தன் மனைவியின்மீது கோபங்
கொண்டு, அவளை விட்டுப் பிரிந்து காட்டுக்குச் சென்றான்.
அப்பெண்மணி உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் அற்ற
வளாய் கணவன் தனக்கு இழைத்த தீங்கை நினைந்து

நினைந்து நெஞ்சம் வருந்தி, தெருத்தெருவாய் அலைந்து திரிந்
தாள். இதைக் கேள்வியற்ற கோவலன் அம்மாத படும் துய

மற்றொரு
மறையோன்
மனத்துயர்
நீக்கினான்.

ரத்தைக் கண்டு மனம் பொருமல் அவன் வறு
மையை நீக்குதற்கு வேண்டும் பொருள்
கொடுத்து காட்டுக்கு ஆளனுப்பி அவன் கண
வீனையும் அழைத்து வந்து இருவரும் முன்
போலவே இல்லறமாகிய நல்லறத்தை இனிது

நடத்துமாறு செய்தான்.

இன்னும் ஒரு சமயத்தில் நியாயமன்றத்தில் பொய்ச்
சான்று சொல்லிய ஒருவனை பூதசதுக்கத்தினின்றும் எழுந்து
வந்த பூதம் தன் பாசக் கயிற்றால் இறுகப்பிணித்து இழுத்துக்

பொய்க்கரி
யாளனுக்காக
தன்னுயிரை
அளித்தான்.

கொண்டு நின்றது. அப்பொழுது கோவலன்
அவன் மீது இரக்கம் கொண்டு அவன் உற்
றார் உறவினர் அடைந்த துயரம் கண்டு மனம்
பொருமல் அப் பூதத்தினிடம் சென்று தன்
உயிரை ஏற்றுக்கொண்டு அப்பொய்யனைப்
போகவிடுமாறு வேண்டினான். அதற்கு அப்

பூதம் இசையாமல்

“நரகன் உயிர்க்கு நல்லுயிர்கொண்டு

பரகதி இழக்கும் பண்பு எங்கில்லை.”

என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டது. இவ்வாறு தன்னுயிரை
ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த பூதத்தினிடம் கோவலன் மிக வருத்
தம் கொண்டவனாய் அதன் பாசக்கயிற்றில் அகப்பட்டு உயிர்
துறந்த ஏழையின் உற்றார் உறவினர் அனைவர்க்கும் பசிப்பிணி
நீக்கிப் பல்லாண்டு பாதுகாத்தான்.

இத்தகைய செயற்களும் செயல்களை யெல்லாம் நேராக
அறிந்திருந்த மாடலன் என்னும் மறையோன் கோவலன் காட்.

டின் வழியே நடந்து கடுந்துப்ர் அடைந்ததைக் கண்டபொழுது
மனம் பொருமல் அவனைப் பார்த்து ஐயனே

கோவலன் தன்மையை மாடலன் கூறல். “ இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை,
உம்மைப் பயன்கொல் ஒருதனி உழந்தி,
திருத்தகு மா மணிக் கொழுந்துடன் போந்தது,
விருத்த கோபால நீ ”

என வினவினான். நான் அறிந்த அளவில் நீ இப்பிறப்பில்
செய்தன வெல்லாம் நல்வினையாயிருக்க இப்பொழுது
துன்பத்தால் நலிவதற்குக் காரணம் முன் செய்த தீயனையோ
என்று மறையவன் ஏங்கி மொழிந்தான்

இவ்வாறு இவ்வுலகில் தன் உடல் பொருள் ஆகி மூன்
றாலும் மன்னுயிர்க்கு நன்மையே நாடிச் செய்த கோவலன்
ஏன், காடு நாடெல்லாம் அலைந்து, துன்பம் உழந்து இறுதியில்
கோவலன் ஏன் துன்பம் உழந்தான்? வெட்டுண்டு இறந்தான்? நன்மை செய்த
ஒருவனுக்கு இத்தகைய தீமை உறதல்
நீதியோ? நன்மை செய்ததன் பயன் தீமை
யாய் முடியுமானால் இவ்வுலகில் நன்னெறி
எவ்வாறு தழைத்தோங்கும் என்னும் வினாக்கள் இயல்பாகவே
எழுகின்றன.

இன்னும் மதுரைமா நகரை அரசாண்ட மன்னவன் இப்
பிறப்பில் யாதொரு குற்றமும் செய்தவனல்லன். அவனது
அரண்மனையில் எப்பொழுதும் மங்கலமாகிய மறையொலியே
யல்லால் அசையா மணியோசை எந்நாளும்
பாண்டிய அரசனது செங்கோன்மை. கேட்டதில்லை. அம்மன்னவனது வெண்
குடை பகைவர்க்கு வெம்மையையும் தன் குடி
களுக்குத் தண்மையையும் எப்பொழுதும்
கொடுத்தது. இம்மன்னவன் நீதியால் அரசாண்ட முறையை

மதுரைமா தெய்வமே கண்ணகியிடம் பாராட்டிக் கூறு
கின்றது.

இம்மன்னவனது செங்கோல் முறையையும் அவன் நாட்
டின் வளத்தையும் நேராகக் கண்டு களித்த கோவலன் கவுந்தி
அடிகளிடம் பாண்டிய மன்னனைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தான்.
இன்னும் இவ்வரசனது நீதி அவன் செய்த ஓர் அருஞ் செயலால்
அறியப்படும். சேர நாட்டரசனிடம் பொன்னும் மணியும் பரிசு
பெற்ற ஓர் மறையவன் பாண்டிய நாட்டின் வழியாக வரும்
பொழுது ஒரு பார்ப்பனச்சிறுவன் இளவயதில் மறை
முழுதும் வல்லறையிருத்தலைக் கண்டு அவனுக்குத் தான்
பெற்ற பொன்னையும் மணியையும் பரிசாகக் கொடுத்தான்.
இதனை அறியாத பாண்டிய நாட்டுக் காவலாளர்கள் இவ்
வேழப்பார்ப்பனச் சிறுவனுக்கு இப்பொருள் எவ்வாறு கிடைத்
தது? இவன் களவு செய்தே இருக்கவேண்டும் என்று துணிந்து

அவனைச் சிறைச்சாலையில் அடைத்தார்கள்.

நெடுஞ்செழி
யன் நீதி போற்
றிய வரலாறு.

இவ்வநீதி நடந்த பொழுது அவ்வூரிலிருந்த
காளி கோயிலின் கதவு திடீரென்று அடைத்

துக் கொண்டது. இதை அறிந்த அரசன்

கோவில் அடைபட்ட காரணத்தை அறிந்து காவலாளராகிய
அறியாமாக்களால் இறைமுறை பிழைத்தது என்று மனம்
வருந்தி அம்மறையவன் அடியினை தொழுது அவனைச் சிறையி

னின்றும் விடுவித்து சீற்றம் தணித்தான். இவ்

இம்மன்னவன்
எவ்வாறு தவறு
செய்தான்.

வாறு நீதி போற்றிய அரசன் அரசியல்
முறைக்கு முற்றிலும் முரணாக எவ்வாறு

கோவலனைக் கொல்லும்படி ஆணை செய்தான்

என்பது சாதாரண மக்களுக்கு மயக்கமாகவே யிருக்கும்.

இத்தகைய மயக்கத்தை மதுரைமா தெய்வம் கண்ணகியிடம்
கூறுகின்ற மொழிகளின் வாயிலாக ஆசிரியர் தெளிவிக்கின்றார்.

கோவலன் வெட்டுண்டு இறந்ததும் பாண்டியன் பிழைத்ததும்
வினையின் பயனையல்லால் வேறன்று. முற்பிறப்பில் சிங்க

வினையின்
பயன்.

புரத்தை அரசாண்ட ஸசு என்பவனும் கபில
புரத்தை அரசாண்ட குமரன் என்பவனும்
தம்முள் மாறுபட்டு ஒருவரை ஒருவர் வெல்

லக் கருதி யிருந்தார்கள் என்றும் அப்பொழுது சிங்கபுரக்
கடைத்தெருவில் பண்டம் விற்புக்கொண்டிருந்த சங்கமன்
என்னும் வணிகனை பகையரசனுடைய ஒற்றன் என்று கருதி
அவனைப்பிடித்து அரசனிடம் காட்டி பரதன் என்னும் காவலா.
ளன் கொலைசெய்து விட்டான் என்றும் இதைக்கண்ட சங்க
மன் மனைவியாகிய நீலி என்பாள் ஆராத்துயரமுற்று இறந்த
தன் கணவனைக் காணும்பொருட்டு உயிர் விடுவதற்கெண்ணி
ஓர் பெரியமலை மீதேறி இப்பிறப்பில் எமக்குத் துன்பம் செய்
தோர் மறு பிறப்பில் இத்துன்பத்தைபே அடைவார்களாக
என்று சாபமிட்டு உயிர் துறந்தாளென்றும் அப்பரதன் இப்

கோவலன் முற்
பிறப்பில்செய்த
செயல்.

பிறப்பில் கோவலனுப்ப பிறந்தானென்றும், பர
தன் மனைவி தன் கணவன் இறந்த பதினாலாம்
நாள் உயிர் துறந்து விண்ணுலகடைந்தது
போலவே கோவலன் மனைவியாகிய கண்ணகி

யும் தன் கணவன் இறந்த பதினாலாம் நாள் விண்ணுலகடைந்
தாள் என்றும் சிலப்பதிகாரம் வினையின் பயனை விளக்கிக்
கூறுகின்றது. இதனால் ஒரு உயிர் ஒரு பிறப்பில் செய்கின்ற
நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்ப மறுபிறப்பில் இன்பதுன்பங்களை
அடைகின்றது என்னும் உண்மை இனிது விளங்குகின்றது.
தான்செய்த வினைக்குத் தக்க உடம்பினை எடுத்துக்கொண்டு
உயிரானது இன்பதுன்பங்களை யடையும். இவ்வுண்மையை
சிலப்பதிகார நூலாசிரியர்

மறுபிறப்
புண்மை.

“ மக்கள் யாக்கை பூண்ட மன்னுயிர்
மிக்கோய் விலங்கின் எய்தினும் எய்தும்
விலங்கின்யாக்கை விலங்கிய இன்னுயிர்
கலங்கஞர் நரகரைக் காணினுங் காணும்
ஆடும் கூத்தர்போல் ஆருயிர் ஒருவழி
கூடிய கோலத்து ஒருங்கு நின்று இயலாது
செய்வினை வழித்தாய் உயிர் செலுமென்பது
பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரை யாதலின்.”

என்று எடுத்துக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு ஒரு பிறப்பில் ஒரு
வன் செய்யும தீவினை ஒருசிறிதும் அவனைவிட்டு விலகாமல்

வினை நிழல்
போலத்
தொடர்ந்து
போதல்.

மறுபிறப்பில் நிழல் போலத் தொடர்ந்து
சென்று துன்பம் விளைக்கும் என்பது இந்
நூலாசிரியரது முடிந்த முடிவாகும். ஆகவே
உலகில் ஒருவன் துன்பத்தால் நலியும்பொழுது

இறைவன் பிழைசெய்தான் என்று எண்ணி மயங்குவதில்
யாதொரு பயனுமில்லை. தான் முன்செய்த வினையை நொந்து
கொள்வதல்லால் அறிவுடையார் வேறு எவரையும் நொந்து
கொள்ள மாட்டார்கள்.

தீவினை தீமை
பயக்கும்.

“ தீதுடை வெவ்வினை உருத்தகாலேப்
பேதைமைகந்தாப் பெரும்பே துறுவர்
ஒய்யாவினைப்பயன் உண்ணுங்காலே
கையாறு கொள்ளார் கற்றறி மாக்கள்.”

என்று கவுந்தியடிகள் கோவலனுக்கு ஆறுதல் கூறும் மொழி
களால் மேற்கூறிய உண்மைகள் விளங்கும்.

நல்வினை செய்தார்க்கு நன்மையும் தீவினை செய்தார்க்குத்
தீமையும் திண்மையாய் வந்து சேர்தலால் மக்கள் தீவினையை
அகற்றி நல்வினையே செய்ய வேண்டுமென்று ஆசிரியர் வற்புறுத்

நல்வினையை
இன்னே செய்
தல்.

திக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு நல்வினை செய்ய
நினைக்கும் பொழுதும் நாளைச் செய்வோ
மென்று அகற்றிவைராமல் அப்பொழுதே
செய்ய வேண்டும். நன்றே செய்யவும்
வேண்டும். நன்றும் இன்றே செய்யவும் வேண்டும். இன்
றும் இன்னே செய்யவும் வேண்டும் என்று மற்
றொரு ஆசிரியர் கூறியவாறு நல்வினையை இப்பொழுதே
செய்யவேண்டு மென்று சிலப்பதிகார ஆசிரியரும் அருளு
கின்றார்.

“நாளைச் செய்குவம் அறமெனின் இன்றே
கேள்வி நல்லுயிர் நீங்கினும் நீங்கும்
இதுவென வரைந்து வாழுநாள் உணர்ந்தோர்
முதுநீர் உலகின் முழுவது மில்லை”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

இன்னும் இவ்வுலகப் பொருளும் இன்பமும் நிலையற்றனவா
யிருப்பதால் உலகத்தின் நிலையாமையை உள்ளவாறு உணர்ந்து
துறவறநெறியைக் கடைப்பிடித்தலே பேரின்பம் பயக்கு
மென்று ஆசிரியர் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றார். இள

நிலையாமை கண்
டோர் துறவறம்
புகுதல்.

மையும் யாக்கையும் செல்வமும் நிலை வென்
பதை நன்கு உணர்ந்த பின்னரே இவ்வுலகப்
பற்று ஒருவனை விட்டுவிடலாம். இவ்வாறு
உலகப்பற்றை ஒழித்து தூயநெறியாகிய துற

வறத்தை மேற்கொண்டவர்களே பிறவியாகிய பெருங்கடலை
நீந்துவார்கள். இத்தகைய துறவறத்தின் பெருமையை நமது
ஆசிரியர் வாழ்க்கையிலேயே அமைத்துக் காட்டியருளினார்.
இவரது பெருமையை கண்ணகி தெய்வம் போற்றிப் புகழ்
கின்றது.

“வஞ்சிமுதூர் மணி மண்டபத்திடை
நுந்தை தாணிழல் இருந்தோய் நின்னை

ஆசிரியரது
துறவின் பெரு
மை.

அரைசுவீற்றிருக்கும் திருப்பொறி உண்டென்று
உரைசெய் தவன்மேல் உருத்துநோக்கி

கொங்கவீழ் நறுந்தார்க்கொடித் தேர்த்தானே
செங்குட்டுவன்தன் செல்ல னீங்க

பகல்செல்வாயிற்படியோர் தம்முன்

அகலிடப்பாரம் அகலநீக்கி

சிந்தை செல்லாச்சே ணெடுந்தாரத்து

அந்தமில் இன்பத்து அரசாள் வேந்து.”

என்று ஆசிரியர்பெருமையைக் கண்ணகிதெய்வம் கூறுகின்றது. இம்மண்ணரசாரும் பொறுப்பைத் தன் அண்ணனுக்கு விட்டு விண்ணரசாரும் வேந்தனாய் இளங்கோவடிகள் விளங்கினார் என்று கூறுகின்றமையால், அரசாங்க உரிமையுடன் சிறந்து விளங்கிய செங்குட்டுவனைப் பார்க்கிலும் உலக இன்பத்தைத் துறந்த இளங்கோவடிகளது பெருமை சாலவும் பெரிது என்பது இனிது விளங்கும். இவ்வாறு துறவறமே சாலவும் சிறப்புடைய தென்றும் துறவறமே பிறவியை வேரறுக்கும் மருந்தென்றும் ஆசிரியர் அடிப்படையாகக் கருதினமையாலேயே சிலப்பதிகாரக் கதையால் விளங்கும் பெருமக்களெல்லாம் துறவறத்தை மேற்கொண்டு விளங்குகின்றார்கள்.

இன்னும் உலகின் தன்மையை ஆசிரியர் உள்ளவாறுணர்ந்தவராதலால் அதன் நிலையை நன்றாய் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றார். இவ்வுலகில் நன்னெறி என்றும் தீநெறி என்றும் இரு நெறியுண்டென்றும் தீநெறியானது போலி நலம் உடையதாய்

நன்னெறி தீ
நெறி என்னும்
இருநெறி.

மக்கள் கருத்தைக் கவரும் தன்மை வாய்ந்ததாய் அமைந்திருக்குமென்றும் அந்நெறியிற் செல்வோர் மது உண்டோர் மகிழுமாறு போல சிறிது காலம் இன்புற்றிருந்து பின் மீளாத் துன்பத்தையே அடைவார்களென்றும் இவ்வாறு துன்பத்தால்

நலியும்பொழுது நன்னெறியை நினைந்து அதைக் கடைப்
பிடித்து நலம் பெறுவரென்றும், இறுதியில் நன்னெறியே
வெற்றிபெறுமென்றும் தீநெறி தானே, தனக்குக் கூற்றமாய்
அழிந்து ஒழியுமென்றும் சிலப்பதிகாரம் உணர்த்துகின்றது.
கோவலன் முதலில் மாமறை விதிவழாமல் மணஞ்செய்த

நன்னெறியே
நிலைபெறும்.

கண்ணகியுடன் சில ஆண்டுகள் இனிது வாழ்ந்
திருந்தான். அப்பால் அவ்வொழுக்க நெறியை
விலகி மாதவியின் மையென்னும் சிறு நெறி

யிலே சேர்ந்தான். தீநெறியானது எப்பொழுதும் கண்
டோரை வசப்படுத்தும் வண்ணத்தோடு விளங்கும். மாதவியும்
மாந்தளிர் போன்ற மேனியும் விரிந்து சுருண்ட கருங்குழலும்
உடையவளாய் தன் இயற்கை நலத்தை நல்லணிகளால் அழகு

தீநெறியின்
தோற்றம்.

செய்து பன்னிரண்டு வயதமைந்த பாவையாய்
அரங்கத்தில் வந்து நின்றாள். கோவலனும்
அவள் வசப்பட்டான். மாதவியுடன் மகிழ்ந்து

வாழ்ந்து மணிமேகலை என்னும் மகவைப் பெற்று மாயையி
லேயே மூழ்கியிருந்தான். இவ் வாழ்க்கையில் முன்னோர்
தேடி வைத்த பெரும்பொருளை யெல்லாம் தொலைத்தான்.
கடல் கரையில் மாதவியோடு கானல்வரி பாடி மகிழ்ந்திருந்த
பொழுது அவள் பொருள் ஒன்றையே விரும்பும் பொதுமாதா
என்பதை உணர்ந்தான். மாதவி மாயப் பொய் பல கூட்டும்
மாயத்தாள் என்று மனதில் கொண்டான் தீ நெறியைச்

மாதவியின்
தன்மை.

சேர்ந்தவர் உறுவது தீமையே யாதலால் கோவ
லன் காட்டிலடைந்த கருந்துன்பத்திற்கெல்
லாம் காரணம் இதுவேயாகும். பொருளெல்

லாம் மாதவிபால் தொலைந்தமையால் சிலம்பை விற்றுவர மது
ரைக்குச் சென்றான். அப்பொழுது தான், தீ நெறியின் தன்
மையைச் சிந்தித்து மனம் வருந்துகின்றான். தன்னுடன்

வந்த பெரியாரிடம் தன் வருத்தத்தைச் சொல்லி முறையிடுகின்றான்.

“நெறியின் நீங்கியோர் நீர்மையேனாகி
நறுமலர் மேனி நடுங்கு துயரெய்த
வறியாத் தேயத் தாரிடைஉழந்து
சிறுமையுற் றேன் செய்தவத்தீர் யான்”

என்றான். கோவலன், தான் கானகத்தில் காதலியோடு துயர் உழந்து சிறுமை யுற்றதற்கு நன்னெறி யினின்றும் நீங்கி சிறுநெறி சேர்ந்ததே காரணமென்பதை நன்றாயுணர்ந்தான். இன்னும் தன் வருத்தத்தைக் கண்ணகியிடம் சொல்லிப் புலம்பும் பொழுதும்,

“வறுமொழி யாளரொடு வம்பப்பரத்தரொடு
குறுமொழிக் கோட்டி நெடுநகைபுக்குப்
பொச்சாப்புண்டு பொருளுரையாளர்
நச்சுக் கொன்றேற்கு நன்னெறி உண்டோ”

என்று தான் தீ நெறியை மேற்கொண்டிருந்த சிறுமையை நினைந்து கோவலன் வருந்துவது இனிதுணரப்படும். இவ்வாறு தீநெறியினின்றும் விலகி நன்னெறியைச் சேர்ந்த பின்னரும் அத் தீநெறியானது அவனை மறுபடியும் மயக்கித் தன் வழியில் இழுத்துக் கொள்ள முயன்றது. கோவலன் , கடல் கரையினின்றும் பிரிந்த பின்னர் மாதவி தனியாகத் தன் மானிகை சேர்ந்தாள். அங்கு தன் காதலனாகிய கோவலனைக் காணாது மனம் வருந்தி ஓர் அழகிய தாழைப் பூவின் தோட்டில் பித்திகையின் முகையாகிய எழுத்

தீநெறி மீண்டும்
கோவலனைத்
தன் வசப்
படுத்த முயலு
தல்.

யனுப்பினான்.

வசந்தமாலே
தூது.

தாணியால் செம்பஞ்சக் குளம்பில் தோய்த்து
பாசப் நிறைந்த ஓர் பாசரத்தை எழுதித் தன்
தோழியாகிய வசந்தமாலே, கையில் கொடுத்து
எவ்வாறாயினும் கோவலனை மறுபடியும் தன்
மாளிகைக்கு அழைத்து வருப்படி சொல்லி
ஆனால் கோவலன் தீ நெறியின் திறத்தினை நன்
குணர்ந்தவனாதலால் வசந்தமாலையைப் பார்த்து 'மாலாய்!
மாதவி நாடக மகளாதலால் இவ்வாறு நடித்தல்
அவளுக்கு இயல்பேயாம்' என்று கூறி மறுத்து
விட்டான்.

இதனோடும் அமைவுறாமல் மற்றம் ஒரு முறை தீ நெறி
யானது கோவலனை வசப்படுத்த முயன்றது. காட்டின் வழியா
கக் கோவலனும் கண்ணகியும் றோகுப்பொழுது கோவலன்
தனிமையா யிருக்கும் நேரம் பார்த்து மாதவி யிடமிருந்து
தூதாக வந்த ஒரு மறையவன் தன் மாயச் சொற்களால் கோவ
லனை மயக்கமுயன்றான். அம்மறையவன் கோவலனைப் பார்த்து,
“ஐயனே உன்னைப் பிரிந்த தாய் தந்தையர் அருமணி யிழந்த
நாகம் போல ஆறுத் தயரடைந்தார்கள். நமது அழகிய
நகரம் இராமனை இழந்த அபேத்திபால ஆறுத் தய
ர்க் கடலில் ஆழ்ந்தது. மாதவியுர் நீ வசந்தமாலையின்

மறையவன்
தூது.

மொழிகளுக்கு இணங்காதது கேட்டு மாடத்தி
லிருந்த மஞ்சத்தில் மயங்கி விழுந்தாள் சிறிது
நேரம் அறிவற்ற அயர்ந்து கிடந்தாள் 9ன்

என்னை அழைத்து ஓர் திருமுகம் எழுதிக்கொடுத்து உன்பால்
அனுப்பினான்” என்று சொல்லி அத் திருமுகத்தைக் கொடுத்
தான். இவ்வாறு நயவஞ்சகமாக மாதவியிடம் வெறுப்புக்
கொண்டிருந்த கோவலனிடம் மாதவியின் பெயரை

முன்னே சொன்னால் உடனே மறுத்துவிடுவான் என்று எண்ணி அவன் மனத்தை முதலில் இழக்கும் பொருட்டுப் பெற்றோர் படுத்துயரத்தைச் சொல்லியும், ஊரார்படும் துயரத்தைச் சொல்லியும், பழைய ஞாபகத்தை அவன் மனதில் எழுப்பும் பொருட்டு மாதவியின் மாளிகையையும் மஞ்சத்தையும் அவள் மயங்கி விழுந்த முறையையும் மிக நயமாக எடுத்துச் சொல்லியும், கோவலன் அம்மாயையில் மறுபடியும் ஈடுபட்டான்.

மறையவன் கொடுத்த ஒலையைப் படித்துப் பார்த்து மாதவியின் வேண்டுகோளை மறுத்து விட்டான். இவ்வாறு தீ நெறியானது இரு முறை கோவலனை தன் வசப்படுத்த முயன்றும் பயன்படாது ஒழிந்தது. அப்பால்

கோவலன் கொலையுண்டு இறந்த செய்திகேட்டு தீ நெறியாகிய மாதவி தானே தனக்குக் கூற்றமாயமைந்து கணிகையர் வாழ்க்கையை வெறுத்து மாதவர்க்குத் தானம் புரிந்து துறவறம் எய்தினாள். கோவலனோ கண்ணகியாகிய நன்னெறியில் சேர்ந்து முன் செய்த வினைப்பயனால் கொலையுண்டு இறந்தாலும் பின் தெய்வவடிவோடு தோன்றி விண்ணுலகடைந்தான். நன்னெறியானது எப்பொழுதும் தன்னைச் சார்ந்தவர்க்கு நன்மையே

செய்யுமென்பதற்கும் தன்னின் மாறாய

நன்னெறி நன் தீமையை அழித்து ஒழிக்குமென்பதற்கும் மைவினைக்கும்.

கண்ணகியே சிறந்த சான்றாக அமைந்திருக்கின்றாள்.

மதுரைமாநகரை நன்னெறியானது தன் கற்பின் பெருமையால் அழித்த காலத்தில் அங்கிருந்த நல்லோரைப் பாதுகாத்துத் தீயோரையே அழித்ததாக சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. அறிவுடையோரையும் அறவோரையும் பசுக்களை

தீமையை யும் பத்தினிப் பெண்டிரையும் மூத்தோரையும் ஒழிக்கும். இளையோரையும் கைவிட்டு தீத்திறத்தார்

பக்கமேசேர்ந்து கற்புத் தீயானது அழித்தது என்று கூறப் பட்டிருப்பதால் நன்னெறியானது தீமையை அறவே ஒழிக்கும் தன்மை வாய்ந்தது என்பது இனிது அறியப்படும்.

ஆகவே இதுகாறும் கூறியவாற்றால் வினையை விதைத் தவன் வினையை யறுப்பது திண்ணமென்பதும், நல்வினை தீவினைகள் நிழல்போலப் பின் தொடர்ந்து பிறவி தோறும் செல்லுமென்பதும், தீவினை தீமை பயத்தலால் மக்கள் எப்பொழுதும் நல்வினையே செய்யவேண்டுமென்பதும், அதனையும்

காலம் தாழ்க்காது செய்யவேண்டுமென்பதும்,

முடிவுரை. உலகத்துன்பத்தை ஒருங்கே ஒழிப்பதற்குத்

துறவறமே சிறந்த நெறியென்பதும், அவ்

வறத்தை மேற்கொண்டார் பிறவாமையாகிய பெரும் பேறடைவார்களென்பதும், நெறியல்லா நெறியாகிய சிறு நெறியை விலக்கி நன்னெறியாகிய பெரு நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுதலே பேரின்பம் பயப்பதாகும் என்பதும், ஆசிரியர் சிலப்பதிகார மென்னும் நூலால் உணர்த்திய சீரிய உண்மைகளாம்.

6-வது அதிகாரம்.

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நாகரிகம்.

ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களது நாகரிகம் அந்நாட்டில் வழங்கும் மொழிகளில் எழுதப்படும் நூல்களால் நன்கு வெளியாகுமென்பது ஓர் சரித்திர உண்மையாகும். நூல் எழுதும் புலவர்கள் வாழுங்காலத்தில் வழங்கும் பழக்க வழக்கங்களும் பரவியிருக்கும் கொள்கைகளும் அவர் நூல்களில், இலே மறை, காய்போல் அமைந்து விளங்குவது இயல்பேயாகும். பண்டைக் காலத்தில் தமிழ்மக்கள் வாழ்ந்து வந்த வாழ்க்கையின் தன்மை

ஒரு நாட்டாரது நாகரிகம், அந் நாட்டு மொழியில் விளங்கும். யையும் அவரது நடை உடைமுதலிய நாகரிக முறைகளையும் நாம் இக்காலத்தில் அறிந்து கொள்வதற்கு சங்கநூல்கள் என்று பேர்பெற்று விளங்குகின்ற சீரிய நூல்களே சிறந்த ஆதரவாக இருக்கின்றன. பழந்தமிழ் நூலாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் அக்காலத்திப தமிழ் மக்களது பழக்கவழக்கங்களும் அவர் வழிபட்ட தெய்வங்களும், அக்காலத்தில் நிலைத்திருந்த அரசியல் முறைகளும், மற்றும் தமிழ்மக்கள் பலதுறைகளிலும் எய்தியிருந்த மேன்மையும் சிறப்பும் செவ்வையாய் விளங்குகின்றன. இந்நூல் முடியுடை வேந்தராய்த் தமிழ் நாட்டில் விளங்கிய மூவர்க்கும் உரியதா யிருத்தலின் அதனிடத்துக் காணப்படுகின்ற நாகரிகமுறைகள் எல்லாம் தமிழகம்முழுவதும் பரவியிருந்தவைகளே என்று கொள்வதற்கு இடமிருக்கின்றது. கதையின் நாயகியாகிய கண்ணகி சோழநாட்டிலே பிறந்து பாண்டிய நாட்டிலே தன் கற்பின் பெருமையைக் காட்டி பின் சேர நாடு சேர்ந்து விண்ணுலகடைந்தாள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரது சிறப்பும் செய்கையும் இந்நூலில் ஒருங்கே காணப்படுவது போல வேறு ஒரு தமிழ் நூலில் காண்பதரிதாகும்.

பண்டைத் தமிழ் மக்களது நாகரிகத்தை ஆராயப் புகு முன்னர் அக்காலத்தில் தமிழ்மொழி பரவி தமிழ் 'நாடு' யிருந்த நாட்டின் பரப்பை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். ஒரு காலத்தில் இமயமலை முதல் தென் குமரி வரையும் தமிழ் மொழியே பரவியிருந்ததென்றும், பின்

ஆரிய வகுப்பார் இங்கு குடியேறிய காலத்தில் வட பாகத்தில் ஆரியமும் தென்பாகத்தில் தமிழும் வழங்கலாயின என்றும் சிலர் கருதுகின்றார்கள். அக்காலத்திய தமிழ்நாடு இப்

பொழுது குமரியென்று பெயர்பெற்ற விளங்
சில கொள்கை
கள். கும் தென்முனைக்குத் தெற்கேயும் பரவி

யிருந்ததென்றும், அத் தென்நாடு ஓர் பெரிய
கண்டமாய் விளங்கிற்றென்றும் அக்கண்டத்தில் ஆறு
களும் மலைகளும் இருந்தனவென்றும், அது பிற்காலத்தில் ஆழி
வாய்ப்பட்டு அழிந்ததென்றும், சிலர் கருதுகின்றார்கள்.
ஆயினும் அக்காலத்தில் தமிழ் மொழி பரவி யிருந்த நாட்டின்
பரப்பை நன்றாய் அறுதியிட்டுக் கூறுதற்குப் போதிய சான்று
கள் தமிழ்நூல்களில் கிடைப்பதரிதா யிருக்கின்றது. மிகப்
பழைய காலத்தில் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்ட நூல்கள்
இக்காலத்தில் பெரும்பாலும் இல்லை. தொழிந்தன. தமிழ்
மொழியில் மிகப்பழைய நூலாக இப்பொழுது நாம்

காணக் கிடைத்திருப்பது தொல்காப்பியம்
பழந்தமிழ் நூல் என்னும் இலக்கண நூலேயாகும். இந்
கள் அழிந்தமை. நூலுக்கு முன்னர் தமிழ் மொழியில்
பல இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருக்கவேண்டு மென்பது
அறிவுடையார் அனைவரும் ஒப்பமுடிந்த உண்மையாகும். உல
கில் வழங்கும் செம்மொழிகளின் வரலாறெல்லாம் இவ்வுண்
மையைச் செவ்வையாய் உணர்த்துவதாகும். செம்மொழிகளாய்
விளங்குகின்ற ஒவ்வொரு மொழியிலும் முதலில் சொல்நயம்
பொருள் நயம் அமைந்த இலக்கிய நூல்கள் எழுதப்படும்.
பின்னர் அந்நூல்களில் கண்ட நயங்களையும் அழகுகளையும்
வடித்துத் தொகுத்து இலக்கணம் அமைக்கப் பெறும். இம்
மொழிநூல் உண்மை “இலக்கியம் இன்றே இலக்கணம்

தமிழ் மொழி இன்றே.” என்னும் அகத்தியத்தாலும் “இலக்
யில்பலநூல்கள் கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பலின்”
இருந்திருக்க என்னும் நன்னூல் மொழியாலும் நன்கு
வேண்டும். விளங்கும். ஆகவே தொல்காப்பியம் என்னும்
இலக்கணத்திற்கு முன்னரே தமிழ் மொழியில் தலைசிறந்த
இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது மறுக்க
முடியாத உண்மையாகும். இவ்வாறு தொல்காப்பியத்திற்கு
முன்னர் இருந்த பல் காப்பியங்களும் இப்பொழுது தமிழ் மக்
களுக்குக் கிடைத்திருக்குமேயானால் கடலாற் கொள்ளப்பட்ட
தென் கண்டத்தின் பரப்பையும் சிறப்பையும் தெளிவாய்த்
தெரியவல்ல சான்றுகள் கிடைத்திருக்கலாம்.

ஆனால் தமிழ்மொழியில் இப்பொழுது உள்ள நூல்களைத்
துணையாகக் கொண்டு ஆராய் மிடத்து தமிழ் நாடானது
வடக்கே திருவேங்கட மலையையும் தெற்கே குமரியையும் மற்
றைய இரு பக்கங்களிலும் நெடுங் கடலையும் எல்லையாகக்
கொண்டு விளங்கிற் றென்று தெரிகின்றது. “வடவேங்கடம்
தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்” என்று
தொல்காப்பியப் பாயிரம் கூறுகின்றமையாலும்

“நெடியோன் குன்றமும் தொடியோன் பெளவமும்
தமிழ் வரம் பறுத்த தண்புனல் நாடு”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றமையாலும்
சிலப்பதிகாரக் அக்காலத்திய தமிழகத்தின் பரப்பு நன்கு
காலத்தில் தமிழ் அறியப்படுகின்றது.
நாட்டெல்லே.

ஆயினும் தமிழ் நாட்டின் தென் பாகத்தை
கடல் கொண்டதென்று அறிவுடையோர் ஆராய்ந்து கூறும்
உண்மைக்கு சிலப்பதிகாரத்தில் சிறந்த சான்று கிடைக்கின்
றது. மதுரைக் காண்டத்தில் நாகாண் காதையில்

“வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறுது
பஹுளி ஆற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்து
குமரிக் கோடும் கொடுங் கடல் கொள்ள”

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். தென்பால் அமைந்திருந்த பல்
துளி என்னும் ஆற்றையும் பல அடுக்குகளாய் அமைந்த மலைத்
தொடரில் குமரி என்னும் சிகரத்தையும், உடையதாய் விளங்கிய

நெடிய நாட்டைக் கொடிய கடல் கொண்டது
கடலில் தாழ்ந்த தமிழ் நாடு. என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றமையால் இப்
பொழுது குமரி முனைக்குத் தெற்கே கடலாய்

விளங்குகின்ற இடத்தில் அக்காலத்தில் மலைத் தொடரும்
ஆறும் இருந்தன என்பது இனிது அறியப்படுகின்றது. சிலப்
பதிகாரத்திற்கு உரை வரைந்த அடியார்க்கு நல்லார் இவ்வாறு
கடலில் தாழ்ந்த தமிழ் நாட்டில் பல் துளி என்னும் ஆற்றுக்
கும் குமரி என்னும் ஆற்றுக்கும் இடையே இருந்த நீர் வளம்
மலிந்த ஏழ்தெங்க நாடும், ஏழ்மதுரை நாடும், ஏழ்முன்
பாலை நாடும், ஏழ்பின் பாலை நாடும், ஏழ்குன்ற நாடும்,
ஏழ்குண காரை நாடும், ஏழ் குறும்பனை நாடும் ஆகிய நாற்பத்
தொன்பது நாடும் குமரி கொல்லம் முதலிய பன் மலை நாடும்,
காடும் நதியும் பதியும் ஆழி வாய்ப்பட்டு அழிந்தது என்று
கூறுகின்றார். ஆகவே சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்
திற்கு முன்னரே தமிழகத்தின் பெரும்பாகம் கடலில் தாழ்ந்து
போயிற்றென்பது நன்கு அறியப்படுகின்றது.

இன்னும் அக்காலத்திலேயே இந்தியாவின் தென்பாகத்

தையும் இலங்கையையும் கடல் இரண்டாகப்
இலங்கை ஒரு பிரித்து இலங்கை ஒரு தனி நாடாகவே
தீவு. விளங்கிற்றென்று தெரிகின்றது. சேரமன்ன

னாகிய செங்குட்டுவன் கண்ணகி தேவிக்கு ஆலயம் அமைத்து
திருவிழா எடுத்த காலத்தில் அதனைக் கண்டு களிக்கும்
பொருட்டு,

“கடல்சூழ் இலங்கை கயவாகுவேந்தன்” வந்து சிறப்பித்தான்

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றமையால் அக்காலத்திலேயே இலங்கை கடலாற் சூழப்பட்ட ஒரு தனி நாடாயிருந்த தென்பது விளங்குகின்றது.

இனி அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள் நாகரிக முறைகள் என்று கருதப்படுகின்ற பல துறைகளிலும் தலை சிறந்து விளங்கினார்கள். இக்காலத்தில் கருதப்படுவது போலவே அக்காலத்திலும் செல்வம் மலிந்த நாடே சிறப்புடைய நாடென்று கருதப்பட்டது.

“பொன்னினாகும் பொருபடை அப்படை
தன்னினாகும் தரணி தரணியில்
பின்னையாகும் பெரும் பொருள் அப்பொருள்
துன்னுங்காலை துன்னாதன இல்லையே”

கைத்தொழி
லும் வாணிக
மும் செல்வத்
தைப் பெருக்
கும்.

என்று சிந்தாமணி ஆசிரியர் கூறுகின்றவாறு பொருள் மிகுந்த நாடே புகழாலும் ஆற்றலாலும் சிறந்து விளங்கும் என்பது அக்காலத்திற்கும் ஒத்த ஓர் உண்மையாகும். இவ்வுண்மையை அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள் நன்றாய்

அறிந்திருந்தார் என்பதற்கு அவர்கள் கைத்தொழில் வாணிகம் என்னும் இரண்டையும் கண்ணும் கருத்துமாய் போற்றி வளர்த்த முறையே போதிய சான்றாகும்.

இக்காலத்தில் செல்வத்தால் சிறப்புற்று விளங்கும் நாடுகளெல்லாம் கைத்தொழில் மேம்பாட்டினாலும் வணிகத்தின் பெருக்கத்தாலுமே அவ்வாறு விளங்குகின்றன என்பது சரித்திர நூலோர் ஒப்புக்கொள்ளும் உண்மையாகும். கைத்தொழில். தமிழ் நாட்டில் விளைந்த விளை பொருள்களை அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து விடா

மல் அவற்றைக் கைத்தொழில் நுண்மையால் பலவகைப் பொருள்களாக அமைத்து அக்காலத்திய தமிழ்மக்கள் தொழில் முறையில் மேம்பட்டிருந்தார்கள். நாட்டில் விளைந்த பருத்தியை நூலாக்கி அதனால் நுண்ணியமெல்லிய 'ஆடைகள் நெய்தும் நாட்டில் கிடைத்த பட்டுநூல் கம்பளம் ஆகிய இவற்றால் பல வகையான உடைகள் செய்தும் தமிழ் நாட்டுப் பொருள் அயல் நாட்டிற்குப் போகாதவாறு கைத்தொழில் நடத்திவந்தார்கள். சோழ நாட்டின் தலை நகராகிய புகார் நகரத்தில்

“பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும் ஆடைசெய்தல்.

கட்டும் நுண்வினைக் காருகர் இருக்கையும்”

விளங்கித் தோன்றின என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றமையால் பட்டாலும் கம்பளத்தாலும் பருத்தி நூலாலும் மெல்லிய ஆடைகள் செய்யவல்ல சாலியர் தமிழ் நாட்டில் விளங்கினர் என்பது இனிதுணரப்படும். பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரைமா நகரிலும்,

“நூலினும், மயிரினும், நுழை நூற்பட்டினும் பால்வகை தெரியாப் பன்னூ றடுக்கத்து நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்”

விளங்கிற்று என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் நுண்ணிய பருத்தி நூலாலும் பட்டு நூலாலும் கம்பளத்தாலும் நெய்யப் பட்ட பலவகையான ஆடைகளை வெவ்
நறுமடிக் கடை
கள். வேறுகப் பிரித்து அடுக்கடுக்காய் வைத்திருந்த

நறுமடிகள் நிறைந்த கடைகள் வீதியில் விளங்கித் தோன்றின என்பது உணரப்படும். ஆகவே சோழ நாட்டிலும் பாண்டிய நாட்டிலும் அக்காலத்தில் கைத்தொழில் செழித்திருந்த தென்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

ஆடைகள் செய்யும் தொழிலையன்றியும் அக்காலத்தில் மற்றைய கைத்தொழில்களும் மேம்பாடடைந்திருந்தன என்று

தெரிகின்றது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வெண்கலத்தில் வேலை செய்யும் கன்னாரும், செம்பில் வேலை செய்யும் கன்னாரும், மரத்தில் வேலை செய்யும் தச்சரும், இரும்பில் வேலை செய்யும் கொல்லரும், அழகிய சித்திரம் எழுதும் ஓவிய மற்றைய கைத் தொழில்கள்.

யப் புலவரும், சிற்ப வேலையில் வல்லாரும், பொன்னாலும் மணியாலும் வேலை செய்யும் தட்டாரும், தையல் வேலையில் வல்லாரும் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரத்தால் அறிகின்றோம். இன்னும் அழகிய விளையல்கள் செய்வாரும் முத்துமலைகள் செய்வாரும் கிழிந்த துணியாலும் கிடைச்சாலும் விளையாட்டுச் சாமான்கள் (பொம்மை) செய்வாரும் புகார் நகரத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இன்னும் ஒன்பது வகைப்பட்ட நவமணிகளின் பிறப்பு முதல் சிறப்பீராகிய வகை யெல்லாம் தெரியவல்ல வணிகரும் சாதாரணம், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாம்புநதம் என்னும் நால்

வகைப்பட்ட பொன்னின் வகைகளை நன்றாய்த்

பொன்னின் வகைகளும் நவ மணிகளும்.

தெரியவல்ல பொன் வணிகரும் தம் தொழில் முறையில் மேம்பட்டு விளங்கினார்கள். இத்

தகைய பொன்னாலும் மணியாலும் அமைக்கப்

பெற்ற அழகிய அணிகள் செம்மையிலும் வகையிலும் சிறந்தனவாய் அக்காலத்திய திருந்திய நாகரிகத்திற்குப் பொருந்திய சான்று பகர்வனவாய் அமைந்துள்ளன. சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்வதற்கே காரணமாயிருந்த சிலம்பு அருமையான வேலைப் பாடுடையதாய் அமைந்திருந்தது

“மத்தகமணியொடு வயிரம் கட்டிய

சிலம்பின் சித் திர வேலை.

பத்திக் கேவணப் பசும்பொன் குடைச்சூல்

சித்திரச் சிலம்பின் செய்வினை எல்லாம் [ஞன்.]”

பொய்த்தொழிற் கொல்லன் புரிந்துடன் நோக்கி

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் மாணிக்கமும் வயிரமும் வரிசையாய் அழுத்தி பசும்பொன்னால் செய்யப்பட்டு உள்ளே கருவை

யுடையதாய் சித்திரவேலையமைந்த சிலம்பாய் அது விளங்கிற்று என்பது அறியப்படுகின்றது. இன்னும் மாதவி என்னும் நாடகமாதா கடல்விளையாட்டுக் காண விரும்பி அங்கு செல்லும் பொழுது அம்மாதா அடி முதல் முடிவரை அணிந்திருந்த அணிகளையெல்லாம் ஆசிரியர் விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அழகிய அடிகளுக்கு ஏற்றதாய் அமைந்திருந்த மெல்லிய விரல்களில் மோதிரம் பீலி முதலிய அணிகளை அணிந்தாள். கால்களில் பாதசாலமும் பாடகமும் சதங்கையும் அழகுற அணிந்தாள். நீல நிறம் அமைந்த அழகிய ஆடை அக்காலத்திய அணிகலன்கள் புனைந்து அதன்மேல் முத்துக்கோவை முப்பத்திரண்டால் செய்த விரிசிகை, யென்னும் கலையை அணிந்தாள். கண்டோர் விரும்பும் கண்டிகையோடு முத்துமாலையையும் தோளில் அணிந்தாள். வயிரமும் மாணிக்கமும் வரிசையாய் அழுத்திய அழகிய சூடமும், பொன் வளையலும், மணிவளையலும், சங்கவளையலும், பவளவளையலும் முன்னையி லணிந்தாள். வாய்திறந்த வாளை மீன்போல பொன்னுலமைந்த நெளியையும் மத்தியில் சிவப்பும் மாணிக்கப் பீடமும் வளைவில் வயிரமும் பதித்தநல் மோதிரத்தையும் மெல்லிய விரல்களில் அணிந்தாள். இன்னும் பொன்னுலாகிய சங்கிலித் தொடரும் சவடியும் சரப்பளியும் முத்தாரமும் அழகிய கழுத்திலணிந்தாள். முகப்பில் இந்திரநீலமும் இடையிடையே வயிரமும் பதித்த நீலத்தோடு அவளது நீண்ட காதில் நின்று ஒளி செய்தது. கருமையாகிய கூந்தலில் அருமையான தொழிலமைந்த தலையணிகளை அழகுற முடித்தாள். இவ்வாறு மாதவி அணிந்திருந்ததாக ஆசிரியர் கூறும் அணிகள் எல்லாம் அக்காலத்திய மாதரது திருந்திய நாகரிகத்திற்கு சிறந்த சான்றாக அமைந்திருக்கின்றன. இக்காலத்தினர் நாகரிக நகைகள்

என்று போற்றிப் புகழ்கின்ற அணிகளிற் பல அக்காலத் திய மாதரால் அணியப் பெற்றிருந்தன வென்றே தெரி கின்றது. இந்நல்லணிகளிற் பல இன்னும் தென்னாடுகளில் வழங்கி வருவதைக் காணலாம்.

இன்னும் அக்காலத்திருந்த வாசனைப் பொருள்களை ஆராய்வோமானால், அவையும் தமிழ் நாட்டாரது நாகரிக நல் வாழ்க்கையை நன்கு விளக்குகின்றன. பூம்புகார் நகரத்தில் வண்ணமும் சுண்ணமும் தண்ணரும் சாந்தமும் பூவும் புகையும்

விரையும் வீதிகளில் விலை கூறி விற்கப்பட்ட

வாசனைப் பொருள்கள்.

டன வென்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். தமது மேனியை நறுமணம் கமழும் நீர்மையில்

அமைத்துக் கொள்ளக் கருதிய மாதர்கள் பத்து வகைப்பட்ட விரகாலும் ஐந்து வகைப்பட்ட விரையாலும் முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்ட வாசனைப் பொருளாலும் ஊறிக் காய்ந்த நன்னீரில் தோய்ந்து நனைந்த கூந்தலின் ஈரத்தை வாசனைப் புகையில் உலர்த்தி சவ்வாது பூசி நலங்கிளர் மேனியொடு திகழ்ந்திருந் தார்கள்.

அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள் அவரவர் நிலைமைக்கும் செல் வத்தின் அளவுக்கும் ஏற்ற முறையில் மண் செங்கலால் கட்டப் பட்ட வீடு முதல் மாடமானிகை யீறாக வீடுகள் அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். ஆயர் சேரியில் கண்ணகியை

“பூவலாட்டிய புனை மாண் பந்தல்

காவல் சிற்றில் கடிமனைப் படுத்தினாள்”.

என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் ஆயர் சேரியிலிருந்த அச்சிறுமனை வேலியாற் சூழப்பட்டு அழகிய குளிர்த் பந்தலை உடையதாய்

வீடுகள். செம்மண்ணால் பூசப்பட்ட சிறு வீடாய் விளங் கிற்று என்று அறியப்படுகின்றது. ஆனால்

புகார் நகரத்தின் கயவாய் மருங்கில் காணப்பட்ட வீடுகள் உயர்ந்த மாளிகைகளாய் விளங்கித் தோன்றின

“கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த் தடுக்கும்,
பயனற அறியா யவனர் இருக்கையும்”

என்று ஆசிரியர் கூறுமாறு யவனர் என்னும் அயல் நாட்டு வணிகர் வாழ்ந்துவந்த இடங்கள் உயர்ந்த மாளிகைகளாய் மைந்திருந்தன. அம்மாளிகைகளில் அழகிய நிலா முற்றங்

களும் அணிகலன்கள் அமைக்கும் அறை
யவனாது
மாளிகைகள். களும் இலங்கித் தோன்றின. ஆயினும் இத் தகைய விண் அளவிய உயரிய மாளிகை

களிலும் மிகச்சிறிய சாளரங்களே அமைக்கப்பெற்றிருந்தன. மானின் கண் போன்ற சாளரங்களையுடைய மாளிகைகள் என்றும், “முகில்தோய் மாடத்து குறுங்கண் அடைக்கும் கூதிர்க் கால்”மென்றும் கூறப்பட்டிருத்தலால் சிற்பநூலில் வல்லாரால் சிறப்பாகச் செய்யப்பட்டு மேகம் தோய உயர்ந்த மாடங்

களிலும் சிறிய கண்களையுடைய சாளரங்
சிறிய சாளரங்
கள். களே அமைக்கப் பெற்றிருந்தன என்பது அறியப்படுகின்றது.

இன்னும் அக்காலத்தில் தமிழ் நாடானது தரைவழியாகவும் நீர்வழியாகவும் பல அயல்நாடுகளோடு வாணிகம் செய்து வந்ததென்பது சரித்திர உண்மையாகும். புலவர் பாடும் புகழ் மைந்த புகார் நகரத்தில்,

“கலத்தினும் காலினும் தருவனர் ஈட்டக்
குலத்திற்குன்றாக் கொழுங்குடிச் செல்வர்”

வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் மரக் கலத்தால் கடல் கடந்து வாணிகம் செய்யும் வழக்கம் அக் காலத்திலேயே, தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்த தென்பது

நன்கு உணரப்படும். இத்தகைய கடல் வாணிகம் சிறந்து நடந்த
 கடல் வாணி கம். தன்மையாலேயே புகார்நகாத்தை “ப்ரதர்,
 மலிந்த பயங்கெழு மாநகர்” என்று ஆசிரியர்
 சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். அக்காலத்தில்
 ஐரோப்பிய நாட்டில் சீரும் சிறப்பும் பொருந்தி வாழ்ந்த, யவ
 னர் என்னும் கிரேக்கர்கள், வாணிகத்தின் பொருட்டு தம்
 நாட்டை விட்டுத் தமிழ் நாட்டில் குடியேறி வாழ்ந்தார்கள்.
 அவர்கள் தமிழ் நாட்டாருடன் நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற்போல
 வேற்றுமையின்றிக் கலந்து தாம் மேற்கொண்ட வணிகத்தை
 நடத்தி வந்தார்கள். இதனை ஆசிரியர்.

“கலந்தரு திருவில் புலம் பெயர் மாக்கள்
 கலந்திருந்துறையும் இலங்கு நீர் வரைப்பும்”

என்று கூறிப் போந்தார். இவ்வாறு தமிழகத்தில் வாழ்ந்த
 யவனர்கள், கடற்கரையி னருகே அமைத்தி
 ருந்த அழகிய மாளிகைகள் விண்ணிலே விளங்
 கித் தோன்றின. துறைமுகம் இருந்த
 இடத்தை மரக்கலங்கள் தெரிந்து அதனை
 நோக்கி வருவதற்கு சாதானமாக ஓர் கலங்கரை விளக்கம்
 (Light house) அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இத்தகைய
 வணிக மக்கள் வாழ்ந்து வந்த துறைமுகத்தில் பலவகைச்
 சரக்குகளையும் பகுத்து உணர்த்துதற்கு சிறு கொடிகள்
 ஆங்காங்கே நாட்டப் பெற்றிருந்தன. இதனை ஆசிரியர்,

“கலந்தரு திருவில் புலம் பெயர்மாக்கள்
 வேலை வாலுகத்து விரிதிரைப் பரப்பில்
 கூல மருங்கில் கொடி எடுத்து நுவலும்”

என்று கடலாடு காதையில் கூறிப் போந்தார்.
 இவ்வாறு அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வணி
 கம் செய்யப்பெற்ற பொருள்களை மற்றொரு
 பழந்தமிழ் நூல் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.
 துறைமுகத்தில்
 சரக்குகளைப்
 பகுத்து
 வைத்தல்.

வாணிகப்
பொருள்கள்.

“நிரின் வந்த நிமிர் பரிப்புரவியும்
காலில் வந்த நருங்கரி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென் கடல்முத் தும் குணகடல் துகிரும்.
கங்கை வாரியும் காவிரிப்பயனும்
ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்”

என்று பட்டினப்பாலை கூறுவதால் அக்காலத்திய வணிகப் பொருள்கள் ஒருவாறு அறியப்படுகின்றன.

இன்னும் அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் யவனரும் மற்றைய அயல் நாட்டாரும் வெகுவாய்ப் போந்து வியாபாரம் செய்த உண்மையை நன்கு உணர்த்த வல்ல பலவகைச் சான்றுகள் இப்பொழுது கிடைத்திருக்கின்றன. காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலும் மற்றும் அக்காலத்தில் துறை

அயல் நாட்டு
நாணயங்கள்.

முகப் பட்டினங்களாய் இருந்த இடங்களிலும் அயல்நாட்டுப் பழைய நாணயங்களும் காசுகளும் தரையினின்றும் வெட்டி எடுக்கப்பட்ட

யுள்ளன. இவற்றை ஆராயும்பொழுது பண்டைக் காலத்தில் தமிழகத்தில் யவனர் முதலிய அயல் நாட்டார் பெருந்தொகையினராய்க் குடியேறிப் பண்டமாற்றுச் செய்து வந்த பான்மையால் அவர் நாட்டு நாணயங்கள் தமிழ் நாட்டில் வழங்கலாயின என்பது இனிதுவிளங்கும். ஆகவே இப்பொழுது வாணிகத்தால் செழித்தோங்கியுள்ள நாடுகளும் நகரங்களும் முளை கிளம்பாதிருந்த காலத்திலேயே தமிழகம் வாணிகத்தால் சிறப்புற்று அக்காலத்தில் தலை சிறந்து விளங்கிய அயல் நாடுகளோடு வாணிகம் செய்து வந்தது என்னும் உண்மை சிலப்பதிகாரத்தாலும் மற்றைய சங்க நூல்களாலும் தெளிவாக விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு கைத் தொழிலாலும் வாணிகத்தாலும் சிறந்தோங்கியிருந்த தமிழ் நாட்டில் நீர் வளம் நில வளம் முத்தலிய வளங்க ளெல்லாம் பொருந்தி யமைந்திருந்த பயிர்த்தொழில் ஸ்வயால் பயிர்த் தொழிலாகிய பழுதற்ற தொழில் பெரிதும் மேம்பாடடைந்திருந்தது. சோழ நாட்டில் பொன்னி என்னும் பெயர் பெற்ற காவிரி யாறு தன் வளம் பொருந்திய நலத்தால் 'சோழ வளநாடு சோறுடைத்து' என்று புலவர் போற்றுமாறு வளம் பெருக்கியது. பாண்டிய நாட்டில் வையை யாறு நீர் வளத்தால் சிறந்து செல்வத்

தைப் பெருக்கியது. இக்காலத்தில் ஊற்றுப் நீர்வளம்.

பெருக்கால் ஊரார்க்கு நீரளிக்கும் வையை யாறு அக்காலத்தில் வற்றாத நீர்ப் பெருக்கை உடையதாய் படகுகள் இன்றி கடத்தற்கரியதோர் ஆழமுடைய ஆறுக விளங்கிற்று. கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைமாநகர்ப் புறம் போந்த பொழுது படகிலேறி வையை யாற்றைக்கடந்தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இவர்கள் சோழநாட்டினின்றும் புரப் பட்ட காலம் இளவேனிற் காலமென்றும் மதுரைமா நகரத்தைக் கண்ணகி தன்கற்பின் அழலால் எரித்தகாலம் ஆடிமாத மென்றும் அறியப் படுகின்றமையால் அருங்கோடை காலமென்று

இப்பொழுது மதுரையில் கூறப்படுகின்றமாதங் களில் அவையையூறு களில் அக்காலத்தில் வையை யாறு படகின்றிக்

கடத்தற்கரிய ஆழமுடைய ஆறுகவிளங்கிற்று

“உலகு புரந்தாட்டும் உயர்பேர் ஒழுக்கத்துப்
புலவர் நாவில் பொருந்திய பூங்கொடி
வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி.”

என்று ஆசிரியர் வையை யாற்றை வியந்து கூறுகின்றார். இவ்வாற்றைக் கடப்பதற்கு குதிரை முகப்படகும் யானை முகப்

படகும் சிங்கமுகப்படகும் ஆங்காங்கே துறைகளில் காணப் பட்டன என்றும் அவைகளில் மக்கள் அவரவர் தகுதிக்கும் செல்வத்திற்கும் ஏற்ற படகுகளில் ஏறி ஆற்றைக் கடந்தா ரென்றும் அறியப்படுகின்றது.

இனிச் சேர நாட்டில் மலை வளமும் அம்மலையினின் றும் இழிந்த அருவியின் வளமும் நீர்-
சேரநாட்டின் நிறைந்த பெரியாறு என்னும் பெருநதியும்
மலைவளமும் பொருளை என்னும் பொய்யா நதியும் விளங்
நதிவளமும். கித் தோன்றின.

“முதிர் பூம் பரப்பின் ஒழுகுபுனல் ஒளித்து
மதுகரம் ஞிமிறெடு வண்டினம் பாட
நெடியோன் மார்பில் ஆரம் போன்று
பெருமலை விலங்கிய பேரியாற்று அடைகரை”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் இவ்வாற்றின் வளமும் சிறப்பும் ஒருவாறு அறியப்படும். இன்னும் இக்காலத்தில் திருநெல் வேலி நாட்டில் நலம் பெருக்குகின்ற பொருளை யென்னும் பெயர்பெற்ற தாம்பிரவர்ணியாறு அக்காலத்தில் சேரநாட் டைச் சேர்ந்த ஆறாக இருந்ததென்று விளங்குகின்றது. சேர நாட்டரசனை வாழ்த்தும் செய்யுளில்,

“மலையரையன் பெற்ற மடப்பாவைதன்னை
நிலவரசர் நீண்முடிமேல் ஏற்றினான் வாழியரோ
வாழியரோ வாழி வருபுனல் நீரான் பொருளை
சூழ்தரும் வஞ்சியார் கோமான் தன்தொல் குலமே”

என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் சிலப்பதிகாரம் எழுந்த காலத் தில் பொருளையாறு சேரநாட்டைச் சேர்ந்திருந்த தென்பது இனிது விளங்குகின்றது. இவ்வாறு வற்றாத நீருடைய ஆறு கள் தமிழ் நாட்டில் அமைந்திருந்தமைபால் நீர்வளமும் நில

வளமும் சிறந்து பழுதிலாத் தொழிலாகிய பயிர்த் தொழில்
மிக மேம்பாடடைந்திருந்தது.

இனி அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பலவகையான
சமயங்கள் பரவியிருந்தன என்பதும் தமிழ் மக்களது அறி
வின் அளவிற்கும் மனப்பான்மைக்கும் ஏற்ற பலதிறப்பட்ட
தெய்வங்கள் வழிபாடு செய்யப் பெற்றன என்பதும் சிலப்பதி
காரத்தால் விளங்குகின்றது. குறிஞ்சி நிலமென்று வழங்கு

முருகன்
வழிபாடு.

கின்ற மலைநாட்டில் வாழ்ந்து வந்த குரவரும்
மற்றைய மக்களும் முருகவேளை தம் வழிபாடு
தெய்வமாகக் கொண்டு வணங்கினார்கள். அவர்

கள் வழிபடும்பொழுது குறிஞ்சிப் பறையும் சிறுபறையும்
அடித்து கொப்பு ஊதி கொடுமணி இயக்கி குறிஞ்சிப் பாக்
களைப் பாடி நறும்புகை யெடுத்து பூப்பலி செய்து காப்புக்
கடை நிறுத்தி பரவல் பரவி விரைமலர் தூவி தெய்வம் தொழு
தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. தமது மலை நாட்
டில் வளங் குன்றுது சிறக்கும்படி இவ்வாறு குரவர் வழிபாடு
செய்வது வழக்கம். இனி மருதநிலத்தில் வாழ்ந்து வந்த
வேளாளர் அந்தணர் வணிகர் முதலிய மக்கள் அவரவர் அறி
வின் தன்மைக்கும் மனப் பான்மைக்கும் ஏற்ப சைவம் வைண
வம் புத்தம் சமணம் ஆகிய சமயங்களில் ஒன்றை மேற்
கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். சோழநாட்டின் தலைநகராகிய
புகார் நகரத்தில்,

ஆலயங்கள்

“பிறவாயாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்
வால்வ னைமேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்
மாலே வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்”

இலங்கித் தோன்றின. பிறவாத பெருமையையுடைய சிவ பெருமான் கோயிலும் அழகிய செம்மை வாய்ந்த அறுமுகப் பெருமான் ஆலயமும், வெண்சங்குபோன்ற நிறத்தையுடைய பல தேவர் கோயிலும் நீல மணிபோன்ற நிறத்தையுடைய நெடு மால் கோயிலும் பாலையும் குடையுமுடைய வாசவன் கோயிலும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் காணப்பட்டன என்று ஆசிரியர் அருளுகின் றார். அந்நகரத்திலேயே அறவோர் பள்ளியும் அறனோம்படையும் விளங்கின என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் புத்தசமயத்தாருடைய பள்ளியும் அருகசமயத்தாரது அறம் போதிக்குமிடமும் அந்நகரில் இலங்கித் தோன்றின என்பது நன்கு விளங்கும். இவ்வாறே மதுரைமா நகரத்திலும்,

“துதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் கோயிலும்
உவணச் சேவல் உயர்த்தோன் நியமமும்
மேழிவலனுயர்த்த வெள்ளை நகரமும்
கோழிச்சேவல் கொடியோன் கோட்டமும்
அறத்துறை விளங்கிய அறவோர் பள்ளியும்”

காணப்பட்டனவென்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் சோழ நாட்டின் தலைநகராகிய புகார் நகரத்தில் அமைந்திருந்த கோயில்கள் பாண்டிய நாட்டின் தலை நகராகிய மது ரையிலும் அமைந்திருந்தன என்பது அறியப்படுகின் றது. மேற்குறித்த கோயில்களே யன்றியும் அக்காலத்தில் பல கோட்டங்களும் தமிழ் நாட்டில் அமைந்திருந்தனவாகத் தோன்றுகின்றன. தேவதரு நிற்கும் கோட்டம், வெள்ளை யானை நிற்கும் கோட்டம், சூரியன் கோட்டம், சந்திரன் கோட்டம், வச்சிரக் கோட்டம், கைலாயக் கோட்டங்கள். கோட்டம், வேல் கோட்டம், அருகன் கோட் டம் ஆகிய பல கோட்டங்களும் தமிழ் மக்களால் வழிபாடு செய்யப்பட்டன என்று தெரிகின்றது.

இனி முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்து வந்த ஆயர் குலமக்கள் திருமலை வழிபட்டு வந்தார்கள். திருமால் செய்த திருவிளையாடல்களை யெல்லாம் நன்கறிந்து தம் ஆவும் கன்றும்.

நோயால் வருந்தும்பொழுது, திருமலைத் திருமால் தொழுது அப்பெருமான் திறம்பாடி குரவைக் கூத்து முதலிய ஆடல்கள் நிகழ்த்தினார்கள்.

கோவலன் மதுரைமா நகரில் வெட்டுண்டு இறந்தபொழுது ஆயர் குலமக்கள் வாழ்ந்துவந்த ஆயர் சேரியில் பல புதுமைகள் நிகழ்ந்தன. பிரையிட்ட பால் தோயாது பாலாகவே நின்றது. காளைகளின் கண்களில் கண்ணீர் பொங்கி வடிந்தது. வெண்ணையை நெருப்பில் வைத்தபோது நெய்யாக உருகாமல் நின்றது. பசுக்கள் மெய் நடுங்கி ஓயாமல் கதறிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றின் கழுத்தில் கட்டியிருந்த மணி குரவைக்கூத்துகள் அறந்து விழுந்தன. இக்குறிகளைக்கண்ட ஆயர் குலமக்கள் தமது ஆயர் சேரியில் யாதேனும் துன்பம் வருமென்று அஞ்சி தம் வழிபடு தெய்வமாகிய திருமலை நினைந்து குரவைக் கூத்தாடினார்கள்.

இன்னும் உயிர்ப் பலி உண்ணும் சிறு தெய்வங்களும் அக்காலத்தில் மறவர் முதலிய சில வகுப்பினரால் வழிபாடு செய்யப்பட்டன என்று தெரிகின்றது. மதுரைக்குச் செல்லும் வழியில் கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளும் ஐயை கோட்டத்தில் சென்று இளைப்பாறிய பொழுது அங்கு அம்பும் வில்லும் கையிலேந்திய ஒரு மறக் குலப்பெண் வந்து சேர்ந்து ஆவேச முற்று மெய்மயிர் சிலிர்த்து கையை அங்குமிங்கும் அசைத்து அடிபெயர்த்து ஆடத் தொடங்கினாள். அவ்வாறு ஆடுப்பொழுது மறக் குடியில் வாழும் மக்களைப் பார்த்து நீங்களெல்லோரும் வளம் குன்றாது சீர்

சிறு தெய்வ வழிபாடு. குலையாது வாழவேண்டுமானால் தெய்வத்திற்கு நேர்ந்த கடனை இப்பொழுதே கொடுங்கள் என்று ஆரவாரஞ் செய்தாள். அதைக்

கேட்ட மறவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து அவள் கூந்தலைச் சடையாகப் பின்னி, தலையிலே தலைநாக மணிந்து, பன்றியின் கொம்பைப் பிறையாகச் சாத்திப், புலியின் பல்லைத் தாலியாகக் கட்டி, வரியும் புள்ளியும் நிறைந்த புலித்தோலை ஆடையாக உடுத்து, கருவில்லைக் கையில் கொடுத்து, முறுக்குக் கொம்புடைய கலைமான் மீது ஏற்றி, பாவையும கிளியும் பந்தும் களங்கும் கானக் கோழியும் மயிலும் காணிஃகையாக அளித்து, வண்ணமும் சுண்ணமும் பூவும் புகையும் கையிலேந்திக், கொட்டும் பறையும் சின்னமும் மணியும், குழலும் கொம்பும் ஒன்றாய்க் கூடி ஒலிக்க தெய்வத்தை வணங்கி நின்றார்கள் என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் அக்காலத்திய சிறு தெய்வ வழிபாடு ஒருவாறு அறியப்படும்.

இன்னும் சீற்றங்கொண்ட தெய்வங்களின் சினத்தைத் தணித்து சாந்தி செய்யும் பொருட்டு உயிர்ப்பலிகளும் நரபலிகளும் கொடுக்கப்பட்டனவென்று தெரிகின்றது. பாண்டிய நாட்டை அரசாண்ட நெடுஞ் செழியன், பொற் கொல்லன் சொல்லிய பொய் மொழியைக் கேட்டு கண்ணகி தேவியின் கணவனைக் கொன்ற நாள் முதல் அந்நாட்டில் மழையென்பதே

இல்லாது வறுமை மிகுந்து வெப்பும் நோயும் உயிர்ப்பலிகள். குருவும் தொடர்ந்த தென்றும் இத்தகைய

கொடுமையைக் கண்ட வெற்றிலேற் செழியன் என்னும் பாண்டியன் ஆயிரம் பொற் கொல்லரைக் கண்ணகியின் கோட்டத்தில் களபலி யிட்டானென்றும், அதன் பின்னர் நாடுமலிய மழைபெய்து நோயும் துன்பமும் நீங்கிற்

றென்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. ஆயினும் இத்தகைய உயிர்ப்பலி ஒரோவழி நிகழ்ந்ததாக அறியப்படுகின்றதே யல் லால் வழக்கமாகத் தமிழ்நாட்டில் நடந்ததாகக் கொள்வதற் குச் சிறிதும் இடமில்லை.

இவ்வாறு வேறுபட்ட சமயங்களும் வழிபாடுகளும் நிகழ்ந் தாலும் அக்காலத்தில் ஒரு சமயத்தார் மற்றொரு சமயத்தாரை இகழ்வதும் வெறுப்பதும் இல்லாது ஒரு குளத்தில் அல்லியும்

தாமரையும் ஒன்றாய் வாழ்வதுபோல ஒற்
சமயப் பொறு
மை. றுமையாகவே தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து வந்

தார்கள் என்று அறிகின்றோம். சிலப்பதி கார ஆசிரியரது பெருந்தன்மை ஒன்றே அக்காலத்தில் நிலைத் திருந்த சமயப் பொறுமைக்குப் போதிய சான்றாகும். ஆசிரி யரது சமயம் சமண சமயமே யாயினும் அவர் மற்றைய சமய தெய்வங்களைப் பற்றியும் சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றியும் பேசும்பொழுதெல்லாம் அழகும் பெருமையும் அமைந்த சொற்களால் குறிப்பதன்றி பிற்காலத்திய நூல்களில் பெரிதும் காணப்படுகின்ற நிந்தனைகளும் இகழ்ச்சி உரைகளும் சிலப்பதிகாரத்தில் சிறிதும் காணப்படவில்லை. சிவபெருமானைப்

பற்றிப் பேசுகின்ற இடங்களில் “பிறவா யாக்
சைவம். கைப்பெரியோன்” என்றும், “நுதல்விழிநாட்ட

த்து இறையோன்” என்றும், “செஞ்சடை வானவன்” என்றும்

“நிலவுக் கதிர் முடித்த நீளிரும் சென்னி

உலகு பொதி உருவத்து உயர்ந்தோன்”

என்றும், நிறைந்த சொற்களால், அப்பெருமான் புகழை ஆசி ரியர் எடுத்துரைத்தார். சிவ நெறியில் மிகவும் பற்றுடைய சீலர்கள் சிவபெருமானது பிறவாத பெருமையையே பெருஞ் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுவது போன்று அச்சமயத்தைத்

தழுவாத இளங்கோவடிகளும் இனிதாக அப்பெருமையைக் கூறிய அழகு பொன்போற் போற்றுதற் குரியதாகும். இன்னும் வைணவ சமய தெய்வமாகிய திருமாலேக் குறித்துப் பேசும் பொழுதும் நீலமேனி நெடியோன் என்றும், நீள்நிலம் கடந்த நெடுமுடி அண்ணல் என்றும், வைணவம்.

ஆடக மாடத்து அறிதுயில் அமர்ந்தோன் என்றும் நிறைந்த சொற்களால் ஆசிரியர் புகழ்ந்துரைத்தார். இன்னும் புத்த சமயத்தை நிருவிப பெரியாரைக் குறித்துப் பேசும்பொழுது,

பெளத்தம். “பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி அணிதிகழ் நீழல் அறவோன்.”

என்றும், அச்சமய நெறி நின்ற ஆன்றோரைக் குறிக்கு மிடத்து மறவுரை நீத்த மாசறு கேள்வியர் என்றும்,

“புல ஊண் துறந்து பொய்யா விரதத்து அவல நீத்தறிந்து அடங்கிய கொள்கை மெய்வகை உணர்ந்த விழுமியோர்”

என்றும், ஆசிரியர் அருளுகின்றார். இவ்வாறே இந்திரனை விண்ணவர் தலைவன் என்றும் முருகனை அறுமுகச் செவ்வேள் என்றும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். சுருங்கச் சொல்லின் எச்சமயத்தையும் பெருமைபாய்ப் பேசும் ஆசிரியரது பெருங்கருணையும் அரும்சீலமும் அவரது செம்மைசான்ற சீர்மைக்கும் அக்காலத்தில் நிலைத்திருந்த சமயப் பொறுமைக்கும் அழியாத சான்று பகர்வனவாகும். இன்னும் அக்காலத்திய சமயப் பொறுமை ஆசிரியரது சரித்திரத்திலேயே அமைந்து விளங்குகின்றது. இவ்வாசிரியரது தமையனாகவும் சேரநாட்டரசனாகவும், விளங்கிய செங்குட்டுவன் சைவசமயத்தில் பெரிதும் பற்றுடையவனாய் சிவபெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு, வழிபாடு செய்துவந்தான் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் நன்கு

விளங்குகின்றது. ஆனால் இளங் கோவடிகள் மேற்கொண்ட
 சமயமோ சமணசமயம் என்பதை முன்
 சமயப் பொறு னரே. கண்டோம். இவ்வாறு ஒருவயிற்றில்
 மை ஆசிரியர் பிறந்த பிள்ளைகள் இருவரில் ஒருவர் சைவ
 குடும்பத்தி ராகவும் மற்றொருவர் சமணராகவும் இருந்
 லேயே அமைந் திருந்தல். திருந்தால் அக்காலத்தில் சமயப்பொறுமை
 நிலைபெற்ற ஓர் அறமாகத் திகழ்ந்த தென்

பதற்கு வேறு ஆதரவும் வேண்டுமோ ? தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த
 ஒவ்வொருவரும் அவரவர் அறிவின் தன்மைக்கும் மனப்பான்
 மைக்கும் ஏற்ற சமயத்தை மேற்கொள்ளும் வழக்கம் அக்காலத்
 தில் இருந்ததென்பதற்கு சிலப்பதிகாரத்தின் தொடர்பாகிய
 மணிமேகலையே சிறந்தஎடுத்துக்காட்டாய் அமைந்திருக்கின்றது.
 மணிமேகலை என்னும் மாதா அக்காலத்தில் வழங்கிவந்த பல
 வகைச் சமயக் கொள்கைகளையும் சொல்லக்கேட்டு, இறுதியில்
 தனது அறிவிற்குப் பொருந்திய அருக சமயத்தை உண்மை
 என்றுணர்ந்து அச்சமயத்தைத் தழுவினாள் என்று சொல்லப்
 படுகின்றமையால் இக்காலத்தில் காணப்படுகின்ற சமய இறுக்க
 மும் சமையப் பொறுமையும் அக்காலத்திலில்லை யென்பது
 இனிது விளங்குகின்றது.

இதுவுமன்றி ஒருசமயத்தார் வழிபடும் தெய்வங்களை மற்ற
 றொரு சமயத்தார் வழிபடும் வழக்கமும் இருந்ததாகத் தெரிகின்
 றது. கதாநாயகனாகிய கோவலன் சமண சமயத்தை மேற்கொண்
 டவன் என்பது சிலப்பதிகாரத்தாலேயே விளங்குகின்றது. ஆயி

வேறுபட்ட
 தெய்வங்களை
 வேற்றுமை
 யின்றி வழி
 பட்டல்.

னும் தனது நகரினின்றும் நீங்கி மதுரைக்குப்
 புறப்பட்டுப் போகும் வழியில் கோவலன் திரு
 மால் கோயிலை வலம் செய்து வணங்கிச் சென்
 றான். என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் திருமால்
 அருகன் சிவன் முதலிய வேறுபட்ட சமய

தெய்வங்களை வேற்றுமையின்றி வழிபடும் வழக்கம் அக்காலத்
 தில் இருந்ததாக அறியப்படுகின்றது.

இனி அக்காலத்திய சமயநிலையை ஆராய்வோமானால் தமிழ் நாட்டில் பௌத்தமும், சமணமும், பரஹிப் பெருகிவந்த காலமாகத் தோன்றுகின்றது. அரசனும் தன் சமயத்தையே நாட்டில் நிலை நாட்டவேண்டுமென்னும் எண்ணமற்றவனாய் எல்லாச் சமயங்களையும் வேற்றுமையின்றிப் பாதுகாத்து வந்தான். சேரநாட்டரசன் சைவசமயத்தில் பெரிதும் பற்றுடைய வீரனாயிருந்தும் எம்மதமும் சம்மதமாய்த் தன் நாட்டில்

அக்காலத்திய
சமய நிலை.

வழங்கி வந்த பல சமயங்களையும் பாதுகாத்த ஒன்றே அக்காலத்தில் சமயப்பொறுமை சாலவும் போற்றப்பட்ட தென்பதற்குப் போதிய

சான்றாகும். மதுரைமா நகரில் சமணசமயம் சிறந்தோங்கி வளர்ந்து அச்சமயநூலறிவு தலைப்பட்டிருந்த தன்மையாலேயே அறஉரைகேட்டு அறிவனை ஏத்த ஆர்வங்கொண்ட கவுந்தியடிகள் தான் வாழ்ந்த நாடாகிய சோழநாட்டை விட்டுக் கோவலனோடும் கண்ணகியோடும் மதுரைக்குப் புறப்பட்டார். சோழநாட்டில் வாழ்ந்து வந்த வணிகர் முதலிய பெரும் செல்வர் பெரும்பாலும் சமண சமயத்தையே தழுவி யிருந்தார்கள் என்பது கோவலன் பெற்றோர் சரித்திரத்தாலும் கண்ணகியின் பெற்றோர் சரித்திரத்தாலும் நன்கு விளங்குகின்றது.

இனி அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியிருந்த மரபுப் பெயர்களை ஆராய்வோமானால் அவைபெரும்பாலும் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்களாகவே விளங்குகின்றன. பல வகுப்பினராய் விளங்கிய தமிழ் மக்கள் தத்தம் தொழில் முறையைக்

மரபுப்பெயர்
கள்.

குறிக்கும் பெயர்களால் வழங்கப்பெற்றார்கள் என்பது நன்றாய் அறியப்படுகின்றது. [வா

“பிறப் பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்
செய்தொழில் வேற்றுமையால்.”

என்று தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் அருளியவாறு தொழில் வேற்றுமையால் அக்காலத்திய மக்கள் பல வாகுப் பினராய் விளங்கினரேயன்றி மற்றைய பாகுபாடுகள் தமிழகத் தில் இல்லையென்பது தெள்ளிதில் விளங்கும். மறைகளில் வல்லோர் மறையவர் என்றும், வேளாண்மையால் உலகத்தார்க்குப் பயன்படவாமும்க்கள் வேளாளர் என்றும், ஆயுள் வேதத்தில் வல்லவர்கள் ஆயுள் வேதர் என்றும், வாசம் விற்பவர்கள் வாசவரென்றும், இரும்பைக் கொன்று வேலைசெய்பவர்கள் கொல்லர் என்றும், பொன்னைத் தட்டிப்பணி செய்வோர் தட்டாரென்றும் கூலம் என்னும் பலசரக்குகளில் வணிகம் செய்வோர்

மரபுப் பெயர்க
ளெல்லாம்
தொழிலடி
யாய் பிறந்த
வையே.

கூலவாணிகர் என்றும், வெற்றிலை விற்போர் இலைவாணிகர் என்றும், இசைக்கருவிகளில் பண்ணைமைத்துப்பாடவல்லோர் பாணரென்றும், மறத்தொழில் செய்வோர் மறவர் என்றும், வழங்கிவந்த மரபுப் பெயர்களை ஆராயும்பொழுது

அவைதொழில் முறைகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன என்பது இனிது உணரப்படும்.

இத்தகைய மரபினர்களில் மறையவர் மணக்காலங்களில் வணிகர் முதலிய மற்றைய மரபினர்க்கு மறைகள் விதித்த முறைப்படி மங்கல விழாவினை நடத்தி வைத்தார்கள் என்று தெரிகின்றது. கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் திருமணம் நடந்தபொழுது

மறையவர்
மங்கல விழா
நடத்தல்.

மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டினான் என்று ஆசிரியர் அருளுவதால் இவ்வுண்மை விளங்கும். இன்னும் தம் மரபிற்குரிய வேள்விகளையும் மறையவர்கள் செய்து வந்தார்கள் என்பது

வேள்வி செய்
தல்,

“மறையோர் ஆக்கிய ஆவுதி நறும்புகை
இறை உயர்மாடம் எங்கணும் போர்த்து
மஞ்சுகுழ் மலையின் மாணத்தோன்றும்
மங்கலமறையோர் இருக்கை”

என்று ஆசிரியர் கூறும் மொழிகளால் இனிது விளங்கும். மறையவர்களுடைய வேள்விச்சாலையினின்றும் எழுந்த நறும் புகை மாடங்களிலெல்லாம் நிறைந்திருந்தமையால் அம்மறையோர் இருப்பிடங்கள் மஞ்சுகூழ்ந்த மலைபோல் மாண்புற விளங்கின. இன்னும் மதுரைமா நகரின் மருங்கே வந்த கோவலனும் கண்ணகியும் காலேப்பொழுதில்

“நான்மறை அந்தணர் நவின்ற ஓதையும்
மறை யோதல். மாதவர் ஒதிமலிந்த ஓதையும் கேட்டார்கள்.”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் அந்தணர் அருமறைகளை ஒலி குன்றாமல் ஒதும் மங்கல ஒலி காலையில் மதுரைமா நகரில் மிகுந்திருந்ததென்பது அறியப்படும். இத்தகைய அந்தணர் மறைகளில் நிரம்பிய புலமை யுற்றவராய் நான்மறை ஒதியும் முத்தீவளர்த்தும் ஐம்பெரு வேள்விகள் ஆற்றியும் அறுதொழில்களை வழுவாது செய்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

“ஒன்று புரிகொள்கை இருபிறப்பாளர்
முத்தீச் செல்வத்து நான்மறை முற்றி
ஐம்பெறு வேள்வியும் செய்தொழில் ஒம்பும்
அறுதொழில் அந்தணர்”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் மேற்கூறிய உண்மை இனிது விளங்கும். இவ்வந்தணர் பெரும்பாலும் வறியரார் இறைவனை வாழ்த்தி வழிபடும் வைதிக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஒழுக்கத்தாலும் சீலத்தாலும் சிறப்புற்றிருந்தமை

யால் தமிழ் மக்கள் அவர்களுக்குத் தானம்
தானம் பெறு முதலிய கொடைகள் கொடுத்து வந்தார்
தல். கள். சேரன், செங்குட்டுவன் வடராட்டு மன்

னரைப் போர்க்களத்தில் வென்று தனது பாசறையில் வீற்றிருக்கும்பொழுது அங்கு மாடலன் என்னும் மறையோன்

சென்று தென்னாட்டில் தான் கண்ட காட்சிகளை யெல்லாம் சேரனுக்கு எடுத்துரைத்து அம்மன்னனை மகிழ்வித்தமையால் அவன் தன் நிறையுள்ள பசும் பொன்னை அம்மறையவனுக்குத் தானமாகக் கொடுத்தான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

“தோடார் போந்தை வேலோன் தன் நிறை
மாடல மறையோன் கொண்கென ஈத்தான்”

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இவ்வழக்கம் துலாபாரம் என்னும் பெயருடன் இப்பொழுதும் சேர நாடாகிய மலையாள நாட்டில் வழங்கி வருவதைக் காணலாம். துலாபாரம். இன்னும் கோவலன் மாதவியை மணந்து மணிமேகலை யென்னும் பெண்ணைப் பெற்று அதற்குப் பேரிட்ட நன்னூலில் பலவகைப்பட்ட தானங்கள் வழங்கியபொழுது அங்கு ஒரு மறையவன் தள்ளாடித் தண்ணீன்றி வந்து தானம் பெற்றான் என்று கூறப்பெற்றுள்ளது.

“ஞான நன்னெறி நல்வரம்பாயோன்
தானம் கொள்ளும் தகைமையில் வருவோன்
தளர்ந்த நடையில் தண்டுகால் ஊன்றி
வளைந்த யாக்கை மறையோன் தன்னை”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் அக்காலத்திய அந்தணர் ஞானச் செல்வத்தையே பெற்றவராய் ஆன்றோர் விதித்த முறையில் தானம் பெற்று வாழ்ந்து வந்தார்களென்று தெரிகின்றது. இன்னும் பராசரன் என்னும் பெயர் வாய்ந்த பார்ப்பான் சேர நாட்டரசனது சிறந்த கொடைத்திறம் கேள்வியுற்று

“வண்டமிழ் மறையோற்கு வானுறை கொடுத்த
திண்டிறல் நெடுவேல் சேரலன் காண்கெனச்” சென்று

தமிழ் மறை. பரிசு பெற்றான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இவ்வடிகளில் கூறப்படும் வண்

தமிழ் மறை என்னும் சொற்றொடர் ஆராய்தற்கு உரியதாகும். வளம் நிறைந்த தமிழ் மொழியில் அக்காலத்தில் மறைகள் இருந்து மறைந்தன என்று அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து கூறும் கொள்கையை இக்குறிப்பு உணர்த்துகின்றது போலும்.

இம்மறையவர்கள் தாம் வேள்வி செய்ததோடு அரசர் முதலிய மற்றைய வகுப்பினர்க்கும் வேள்விகள் செய்வித்தார்கள். ஐம்பது ஆண்டுகளாய் அரசாண்டு ஆரிய அரசர்களோடும் மற்றைய அரசர்களோடும் அரும்போர் செய்து நரைமுதிர் யாக்கை கண்ட சேரன் செங்குட்டுவனை மாடலன் என்னும் மறையோன்பார்த்து “அரசே வானவர்நாட்டின் வழிதிறக்கின்ற நல்வேள்வியை நீ இப்பொழுதே செய்யவேண்டும்” என்று

வேண்டினானென்றும் அரசனும் அதற்கிணங்கி வேள்வி செய் வேள்வியில் வல்ல மறையவர்களை வர வித்தல்.

வழைத்து வேள்விபை முடித்தான் என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் அந்தணர்கள் மற்றைய வகுப்பார்க்கு வேள்விகள் செய்வித்தார்கள் என்பது தெளிவாக விளங்கும்.

இனித் தமிழ்நாட்டில் அக்காலத்தில் இல்லறம் துறவறம் என்னும் இருவகை அறங்களும் நிலைத்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இல்லறமாகிய நல்லறத்தை மேற்கொண்டவர்கள் அறவோர்க்கு அளித்தல் அந்தண ரோம்பல் துறவோர்க்கு எதிர்தல் ஆகிய அறங்களை ஒல்லும் வகையால் இயற்றி வந்தார்கள். செல்

இல்லறம். வம் பெற்றவர்கள் தம் பொருளை வறியார்க்கு வழங்கி வறுமை நோயைக் களைந்தார்கள்.

கோவலனது தந்தையாகிய மாசாத்துவான் என்னும் வணிகன்

மிசுந்த செல்வமுடையவனாய் அச் செல்வத்தை வறியார்க்கு
வழங்கும் வள்ளன்மை உடையவனாய் விளங்கினான் என்பதே
ஆசிரியர் அவ்வணிகனுக்குச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றார். அவ்
வாறே கண்ணகியின் தந்தையாகிய மாநாய்கன் என்னும் வணிக
னும் மழைபோல ஏழைகளுக்குப் பொருள்

ஈகை.

வழங்கும் வள்ளன்மை உடையவன் என்று

ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இத்தகைய நல்லறங்

களைச் செய்வதற்குச் சாதனமாகிய இல்லறத்தை கணவனும்
மனைவியும் கண்ணிரண்டும் ஒரு பொருளையே காணுதல் போல
மனம் ஒத்து நடத்துவதே முறை என்பது சிலப்பதிகாரத்தால்
நன்கு விளங்குகின்றது. கோவலன் பிரிந்த பின்னர் தனி
யாயிருந்த கண்ணகி தான் இல்லறமாகிய நல்லறத்தை இயற்
றும் பெருமையை இழந்ததாகக் கூறும் மொழிகளால் இவ்
வுண்மை இனிது விளங்கும்.

“அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஒம்பலும்

துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்

விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை”

என்று கண்ணகி தன் கணவன் பிரிந்த காரணத்தால் இல்
லறத்தை நடத்த இயலாமற் போயிற்றென்று இரங்கிக் கூறு
கின்றாள்.

இவ்வாறு இல்லற வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட மாதர்
தம் கணவன் இறந்தபொழுது தாமும் துயர் பொறுக்க
மாட்டாமல் உயிர் துறந்தாரென்றும் அறியப்
படுகின்றது. பாண்டிய அரசன் அரியாசனத்
தினின்றும் மயங்கி விழுந்து உயிர் துறந்த
பொழுது அவன் மனைவியாகிய அரசமாதேவி
கலக்கம் கொள்ளாது கடுந்துயர் பெறுது

கணவனை இழ
ந்த கற்புடைய
மாதர் உயிர்
துறத்தல்.

அவ்விடமே உயிர் துறந்தாள் என்று தலையாய கற்பின் தன்மையை சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வாறு காதலனுடன் உயிர் துறவாத மாதர்கள் கைம்மை நோன்பாகிய விரதங்களை மேற்கொண்டு தம் உடம்பை வாட்டி வருத்தியும் புனித நீர்த் துறைகளில் சென்று நீராடியும் நோன்பு செய்தார்கள் என்று தெரிகின்றது. இவ் வழக்கத்தை மணிமேகலை ஆசிரியர்

“காதலர் இறப்பில் கனை எரிபொத்தி
ஊதுலைக் குருகின் உயர்த்தகத் தடங்காது
இன்னுயிர் ஈவர் ஈயாராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையின் நளி எரிபுகுவர்
களிளரி புகாராயின் அன்பரோடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்”

என்று கூறிப் போந்தார். இதனையே கண்ணகியும் தன் காதலனை நினைந்து புலம்பும்பொழுது

“இன்புறுதம் கணவர் இடரோரி அகமூழ்கத்
துன்புறுவன நோற்று துயருறும் மகளிரைப்போல்
என்றும்,

தம்முறு பெருங் கணவன் தழுவெரி அகமூழ்கக்
கைம்மைகூர் துறை மூழ்கும் கவலைய மகளிரைப்போல்.”

என்றும், கூறுகின்ற மொழிகளால் கைம்மை நோன்பை மேற்கொண்ட மாதர் தன்மை நன்கு விளங்கும். இவ்வாறு கைம்மை நோன்பென்று ஆசிரியர் கூறும் விரதங்கள் இப்பொழுதும் தென்னாடுகளில் வழங்கி வருவதைக் காணலாம். கணவனை இழந்த கற்புடைய மாதா உப்பில்லாமல் சில மாதங்கள் உண்பதும், பாயில்லாமல் தரையில் படுப்பதும், துறை

களில் நீராமும் பொருட்டு வடநாட்டிற்குச் செல்வதும், இப் பொழுதும் தமிழ் நாட்டில் காணப்படுகின்ற வழக்கங்களாம்.

இத்தகைய இவ்வாழ்க்கையைத் துன்பமென்றறிந்த ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். பெண்மக்களும் துறவறம். வறத்தை மேற்கொள்ளும் வழக்கம் அக்

காலத்தில் இருந்ததென்பதற்கு கவுந்தி என்னும் பெண்மணியின் துறவும் மாதவியின் துறவும் மணிமேகலை துறவுமே போதிய சான்றாகும். இவ்வாறு துறவறத்தை மேற்கொண்டு தவஞ்செய்த பெருமக்களது பெருமையும் வலிமையும் கவுந்தியடிகள் சரித்திரத்தால் நன்குவிளங்குகின்றது. கவுந்தியடிகள் கோவலனுக்கு

துறந்தார் நோக்கிச் செல்லும்பொழுது ஒரு கானகத்தில் பெருமை. கழிந்த காழகர் இருவர் கண்ணகியையும்

கோவலனையும் பழித்துரைக்க அதைக்கண்டு உள்ளம் நொந்த அடிகள் அவ்விருவரையும் நரியாகும்படி சபித்தாரென்றும் அச்சாபம் உடனே பலித்து இருவரும் நரியாகி ஊளையிட்டாரென்றும், பின்னர் அன்பர்கள் இருவரும் வேண்டிக்கொண்டதற்கிணங்கி அடிகள் சாபவிடை செய்தாரென்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் துறவறத்தின் பெருமை நன்கு இலங்கித் தோன்றுகின்றது.

“செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் சிறியர்

கவுந்தியடிகள்
காழகரை நரியாகுதல்.

செயற்கரிய செய்கலாதார்”

என்று தெய்வப்பலமைத்திருவள்ளுவ நாயனார் நீத்தார் பெருமையில் கூறியவாறு ஆக்கலும்

அழித்தலும் துறவறத்தை மேற்கொண்டிருந்த அடிகளிடம் விளங்கித் தோன்றுகின்றது.

இனி அக்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் உறக்கத்தில் காணும் கனவு உண்மையாய் விடும் என்னும் நம்பிக்கை உடையவர்களாயிருந்தார்கள். புகார் நகரத்தில் கண்ணகி தன் மாளிகையில் சிறிது கண்ணையர்ந் திருக்கையில் தன் கணவன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு இருவரும் ஒரு பெரிய ஊருக்குச் செல்வதுபோலவும், அவ்வூரிலுள்ளார் தன் கணவன்மீது அடாதபழியைச் சுமத்தியது போலவும், அப்பழிச் சொல்லால் தன் கணவனுக்கு தீங்கு நேர்ந்தது போலவும், தானதுகேட்டு அவ்வூர் அரசன் முன்னே சென்று வழக்குரைத்தது போலவும், அதனால் அவ்வூருக்கும் அரசனுக்கும் தீங்கு விளைந்தது போலவும் பின்னால் இருவரும் பெரு நலம் அடைந்தது போலவும் கனவு கண்டாள். அக்கனவு அப்படியே பலித்தது. இவ்வாறே மதுரையின் உள்ளே போவதற்குப் புறப்படு முன் கோவலன் ஒரு கனவு கண்டான். அந்நகரிலேயே தான் உடுத்திருந்த ஆடையை பிறர் பற்றிக்கொள்வது போலவும், நீண்ட கொம்புகளையுடைய எருமைக் கடாவின் மேல் தான் ஏறுவது போலவும், அதைக்கண்ட தன் காதலி ஆறுத்துயர்கொண்டு அழுது புலம்புவதுபோலவும், பின்பு தன் மனைவியுடன் விண்ணுலகடைவது போலவும் தன் மகளாகிய மணிமேகலை காமனைவென்று தூயநெறியாகிய துறவறத்தை மேற்கொண்டது போலவும் கனவு கண்டான். அது விடியற் காலத்தில் கண்ட கனுவாதலால் உடனே பலிக்குமென்றும் கூறினான். இக்கொள்கை பழைய தமிழ் நூலாகிய கனாநூலில் விரிவாகக் காணப்படுகின்றது. இராக்காலத்தை நான்கு பொழுதாக

வகுத்து முதற்பொழுதில் கனாக்கண்டால் அது ஓர் ஆண்டிற்
குள் பலிக்குமென்றும், இரண்டாவது பொழு
கனவின் பலன். தில் கனவு கண்டால் அது எட்டு மாசத்தில்

பலிக்குமென்றும், மூன்றாவது பொழுதில் கனவு கண்டால்
அது மூன்று மாசத்தில் பலிக்குமென்றும், நாலாவது பொழு
தில் கனவு கண்டால் அது பத்துநாளேக்குள் பலிக்குமென்றும்,
கனாநூல் கூறும் கொள்கையை அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள்
நம்பி யிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இவ்வாறு கோவலன் கண்ட
கனா உடனே பலித்ததென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இனி
பாண்டிய அரசன் அரண்மனையிலும் அரசமாதேவி ஒரு தீக்
கனவு கண்டாள். அரசனது செங்கோலும் வெண் குடையும்

பாண்டிமா
தேவியின்
கனவு.

விழுவது போலவும் அசையாமணி நடுங்குவது
போலவும் எட்டுத் திசைகளும் அதிர்ப்பது
போலவும் விண் மீன்கள் உதிர்ந்து விழுவது
போலவும் கனவு கண்டாள். அக்கனவின் வண்

ணமே அரசனும் அழிந்து மதுரைமா நகரும் எரிந்து ஒழிந்
தது. ஆகவே அக்காலத்தில் கனாவானது பின்வரும் செயல்
களை முன்னறிவிக்கும் தூதாகவே கருதப்பட்டிருந்தது.

இவ்வாறே பண்டைத் தமிழ் மக்கள் சகுனமும் பொழு
தும் பார்த்து ஒரு தொழிலைச் செய்யும் வழக்கமும் இருந்த
தாகத் தெரிகின்றது. கோவலன் ஆபர்சேரியினின்றும்
சிலம்பை விற்பதற்காக மனைவியை விட்டுப் புறப்படும்பொழுது
வீதியில் ஓர் இமில் ஏறு அவன் எதிரே விரைந்தோடிவந்தது.

அதனைத் தூர்க்குறி என்று கோவலன் அறிந்
தானல்லன்.

சகுனம்
பார்த்தல்.

“இமிலேறு எதிர்ந்தது, இழுக்கென அறியான்
தன் குலம் அறியும் தகுதி அன்றாதலின்”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால், இச்சகுனம் இடைக்குலமக்கள் நன்கு அறியும் ஓர் தூர்க்குறி யென்பது விளங்குகின்றது. இன்னும் ஒரு அரிய வேலையைத்தொடங்கும்பொழுது வானநூலில் வல்லவர்வாயிலாக நல்ல நாளும் பொழுதும் பார்த்துச் செய்யும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. கோவல

முழுத்தம்
பார்த்தல்.

ஓங்கும் கண்ணகிக்கும் ஒருநன்னாளில் வானூர்
மதியம் சகடணைந்த நல்ல முழுத்தத்தில் திரு
மணம்நடந்ததென்று கூறப்பட்டிருப்பதாலும்,

சேரன் செங்குட்டுவன் போருக்கு முனைந்து நின்ற பொழுது
ஆறிரு மதியிலும் காருக அடியிலும் ஐந்து அங்கத்திலும்
வல்ல காலக் கணிதன் நல்ல முழுத்தத்தை 'அரசனிடம்
எடுத்துரைத்தானென்று கூறப்பட்டிருப்பதாலும், மதுரைமா
நகர் ஆடிமாசத்தில் கிருஷ்ண பட்சத்தில் கார்த்திகை பரணி
நட்சத்திரத்தில் அட்டமிப் பொழுதில் வெள்ளிக் கிழமை
யில் எரிந்து அழியுமென்று சோதிட நூல் மொழிந்த
தென்று கூறப்பட்டிருப்பதாலும், அக்காலத்தில் சோதிடம்
முதலிய வான நூல்களும் நன்றாய் ஆராயப் பெற்றிருந்தன
என்று தெரிகின்றது.

இன்னும் கண்களுக்கு இனிமை தரும் இயற்கை நலத்
தின் எழிலுறு காட்சியினும், காணுந்தோறும் உள்ளத்தைக்
கவர்ந்து உவகை ஊட்டும் ஓவியத்திலும், சிந்தைக்கு இன்பம்
பயக்கும் செய்யுள் நயத்தினும், இசையின் நயமே சிறந்ததென
யாவரும் இசைந்து கூறுகின்றார்கள். இத்தகைய இசையைப்

போற்றி வளர்த்து அத்துறையில் மேம்பாட
சோதிடநூல்.

டைந்த நாடுகள் நாகரிகத்தில் நனிசிறந்த
நாடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்
ட்டில் வழங்கி வந்த இசைக் கருவிகளையும் இன்னிசையில் தமிழ்

இசைப் புலமை. மக்கள் எய்தி யிருந்த புலமையையும் அறிந்து
கொள்வதற்கு சிறந்த குறிப்புகள் சிலப்பதி
காரத்தில் கிடைத்திருக்கின்றன. சோழநாட்டின் தலை நகரத்தில்

“குழலினும் யாழினும் குரல் முதல் ஏழும்
வழுவின்றிசைத்து வழித்திறம் காட்டும்
அரும்பெறல் மரபில் பெரும்பாணிநுக்கையும்
அமைந்து விளங்கின” என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் ஏழு

இசைகளையும் சரிகமபதநி என்னும் ஏழு எழுத்தினையும்
மூவகை வாக்கியத்திலும் நால்வகை யாழிலும் பிறக்கும் பண்க
ளுக்கு இன்றியமையாத மூவேழு திறத்தையும் குற்றமற
இசைத்துக்காட்ட வல்ல இசைமரபறிந்த குழலோர் பாணர்
முதலிய பெரிய இசைகாரர்கள் புகார் நகரத்திலிருந்தார்
களென்று தெரிகின்றது. இன்னும் மாதவி யென்னும் மாதா
இசைவடிவாகவே விளங்குகின்றாள். தன் இசையின் நயத்தால்
கோவலனைத் தன் வசப்படுத்தினாள். இன்னும் ‘கடற்கரையில்
மடலவிழ் தாழையாற் சூழப்பெற்ற புன்னைமரத்தின் நிழலில்
மாதவி தன் காதலனை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு இசைக்கருவி
யாகிய யாழைக் கையிலெடுத்து காந்தாள் மலர்போன்ற மெல்
லிய விரல்களால் பாட நினைந்தபண்ணுக்கு இணை நரம்பு, கிளை
நரம்பு, பக்க நரம்பு, நட்பு நரம்பு, முதலிய நரம்புகள் பெயரும்
தன்மையை அறிந்து கட்டி, கட்டிய நரம்பை அகவிரலாலும்

இசைக்கருவி
களை இயக்கு
தல்.

புறவிரலாலும் கரணம்செய்து தடவிப்பார்த்து
ஆரோகண, அவரோகண, வகையால் இசை
யைத் தெரிந்து சுருதி ஏற்றி எண்ணியவண்
ணத்தில் சந்தத்தைப்போக்கி வண்ணப்பாக்

களை இனிமையாய்ப் பாடினாள். இவ்வாறு மாதவி தன் யாழைத்
திருத்திய அழகை ஆசிரியர்

“ மரகதமணித்தாள் செறிந்த மணிக்காந்தள் மெல்விரல்கள்
பயிர்வண்டின் கிளைபோலப் பன்னரம்பின் மிசைப்படர ”

என்று அருளிப்போந்தார். இவ்வாறு மாதவி கடல்கரையில்
பாடிய கானல் வரிப்பாக்கள் இசைநயம் பெரிதும் வாய்ந்தன
வாய் கவிநயம் அறிந்த புலவர் உள்ளத்தை ஒருங்கே கவரும்
தன்மை வாய்ந்தனவாய் விளங்குகின்றன.

இன்னும் அக்காலத்திய தமிழ் நாட்டில் பாடல் மேம்பட்
டிருந்தது போலவே ஆடலும் கூத்தும் அழகாய் நடத்தப்
பெற்றன என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் நன்கு விளங்குகின்றது.

திருவிழாக் காலங்களில் கற்றோரும் மற்றோரும்
ஆடலும் கூத்
தும். கண்டுகளிக்குமாறு தேவர்கள் நடத்திய திரு

விளையாடல்களை நடித்துக் காட்டும் வழக்கம்
இருந்ததென்று தெரிகின்றது. இந்திரனுக்குத் திருவிழா எடுத்த
காலத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் நடைபெற்ற ஆடல்
பாடல்களை யெல்லாம் ஆசிரியர் தொகுத்துக் கூறியிருக்கின்றார்.
திரிபுரம் எரித்த காலத்தில் விரிசடைக்கடவுள் கைகொட்டி
ஆடிய கொடுகொட்டி ஆடலும், பாரதி வடிவாகிய இறைவன்
வெண்ணீற்றையணிந்து ஆடிய பாண்டரங்கக் கூத்தும், கஞ்சன்
வஞ்சனையால் வரவிட்ட யானையின் கொம்பை ஒடித்து அஞ்
சன் வண்ணன் ஆடிய அல்லிக் கூத்தும், வாணனாகிய அரக்கனை
மல்லனாகவந்து நெறித்துத் தொலைத்த மல்லாடலும், இன்னும்
கருங்கடலின் நடுவே நின்ற சூரனது வஞ்சனையை அறிந்து
அலையையே அரங்கமாகக் கொண்டு அறுமுகன் ஆடிய துடிக்
கூத்தும், போரில் புறங்கொடுத்த அவுணர்முன்னே முருகன் தன்
குடையைச் சாய்த்து ஆடிய குடைக்கூத்தும், ஆண்மைதிரிந்த
பெண்மைக் கோலத்தோடு காமன் ஆடிய பேடியாடலும்,
இன்னும் மாயவன் ஆடிய மரக்கால் ஆடலும், செய்யவன் ஆடிய

பாவை ஆடலும், அந்நாளில் நடைபெற்றன. இதனால் தேவர்க்குத் திருவிழாக் கொண்டாடும் காலங்களில் அக்காட்சியைக் காண்பதற்குத் தூரத்திரளாக வந்து சேருகின்ற ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் தமது தெய்வங்கள் செய்த அற்புதங்களையும் திருவிளையாடல்களையும் நன்கு அறியுமாறு அவற்றைக் கூத்தின் மூலமாய் நடித்துக் காட்டும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்ததென்று அறியப்படுகின்றது.

7-வது அதிகாரம்

சிலப்பதிகார நூல் நயம்.

சிலப்பதிகார மென்னும் சீரியநூல் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்க்கும் உரிய உயரிய நூலாய் விளங்குகின்றது. கதைத் தலைவியாகிய கண்ணகி சோழநாட்டிலே பிறந்தாள். பாண்டிய நாட்டில் தனது கற்பின் பெருமையை நிறுவினாள். பின் சேரநாடு சென்று வானவர் போற்ற விண்ணுலகடைந்தாள். ஆகவே கதையின் இயல்பால் நூலாசிரியர், சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஆண்டுவந்த முந்நாட்டின் பெருமையையும் மொழிவது இன்றியமையாததாயிற்று. சோழநாட்டின் பெருமையை இந்திர விழுவூர் எடுத்தகாதையில் இனிதாக எடுத்துரைத்தார். பாண்டியநாட்டின் பெருமையை நாடுகாண் காதையில் நன்கெடுத்துரைத்தார். சேரநாட்டின் சிறப்பை காட்சிக் காதையில் கவின்பெற அருளினார். இவ்வாறு மூன்று தமிழ் நாடுகளின் வளத்தையும் பெருமையையும் எழுதப் போந்த ஆசிரியர் இடை இடையே தமிழ் அரசியல் முறைகளையும் மற்றும் முந்நாட்டிலும் வழங்கி வந்தசமய நெறிகளையும் நாகரிகத் துறைகளையும் குறிப்பாகக்

முந்நாட்டின்
தன்மை

துரைத்தார். சேரநாட்டின் சிறப்பை காட்சிக் காதையில் கவின்பெற அருளினார். இவ்வாறு மூன்று தமிழ் நாடுகளின் வளத்தையும்

பெருமையையும் எழுதப் போந்த ஆசிரியர் இடை இடையே தமிழ் அரசியல் முறைகளையும் மற்றும் முந்நாட்டிலும் வழங்கி வந்தசமய நெறிகளையும் நாகரிகத் துறைகளையும் குறிப்பாகக்

கூறியருளினார். ஆகவே முத்தமிழ் நாட்டின் பெருமையையும் ஒருங்கே எடுத்துக் கூறும் நூல் தமிழ்மொழியில் சிலப்பதிகாரம் ஒன்றேயாகும்.

சிலப்பதிகாரம், முந்நாட்டிற்கும் உரியதாய் விளங்குவது போலவே முத்தமிழின் நயமும் அமைந்து விளங்குகின்ற அரிய நூலாகவும் திகழ்கின்றது. இயல், இசை, நாடகம் என முன்னோர் வகுத்த முத்தமிழின் நயமும் சிலப்பதிகாரத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றது. இயற்றமிழின் நயம் நூல் முழுமையும் இலங்கித் தோன்றுகின்றது. பெரும்பாலும் அகவல் என்னும் பாவகையால் நூலமைந் திருப்பதால் பாப்பி யல்களின் இடையூறு அதிகமாயில்லாது ஆசிரியரது கருத்திற்கு ஏற்ற பதங்கள் இனிதாக அமைந்து விளங்குகின்றன. செந்தமிழ் நடையில் பிறமொழிச் சொற்களைப் பெரும்பாலும் கலவாத பெருமையும் செம்மையும் இனிமையும் வாய்ந்த செவ்விய நடையில் நூல் அமைந்திருப்பதால் தமிழ் மொழியின் இனிமையும் தனிப்பெருமையும் அதன்கண் நன்கு விளங்குகின்றது. நடையின் செம்மையைக் கருதுமிடத்து மலையின் வீழருவியின் விழுமிய தோற்றம் போலவும், மலைச்சாரலில் பாய்கின்ற நீரின் மாசற்ற தன்மை போலவும் கற்போர் உள்ளம் களிக்கின்றது.

இசைநயம் வாய்ந்த பகுதிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் பல வாய்க் காணப்படுகின்றன. பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் தலை சிறந்து விளங்கிய இசைத் தமிழின் இயல்பையும் பெருமையையும் இக்காலத் தினைக்குச் செம்மையாய் விளக்குவது சிலப்பதிகாரமாகவே யிருக்கின்றது. கோவலனும் மாதவியும் கடற்கரையில் மகிழ்ந்து பாடிய கானல்

வரிப்பாக்களும் மாதவி, பன்னிரண்டாண்டமைந்த பாவையாய்
 அரசனது அரங்கத்தில் தோன்றியபோது இசைக்கருவிகள்
 இசைத்த இன்னொலியும் ஆயர் சேரியில் ஆயர்குல மங்கையர்
 திருமலை வணங்கி, 'அப்பெருமான் பெருமையைப் பாடிய
 இசைப்பாக்களும் கண்ணகி தெய்வத்தை வணங்கும்பொழுது
 அங்கு நிறைந்து நின்ற பெருமக்கள் பாடிய வாழ்த்துப் பாக்க
 ளும் வரிப்பாக்களும் தமிழ் மொழியின் இசைநயத்திற்கு
 என்றும் அழியாத சான்று பகர்வனவாம். இப்பாக்கள் தமிழ்
 நயம் தெரிபுலவர்க்கு நல்விருந்தா யமைந்து, சிந்தைக்கும்
 செவிக்கும் ஒருங்கே யின்ப மூட்டுகின்றன.

இனி சிலப்பதிகாரத்தில் நாடகவியல் அமைந்த பகுதிகளும்
 நன்கமைந்து விளங்கக் காணலாம். நாடகத்தின் நல்லியலைத்
 தன்னகத்தேகொண்டு விளங்கும் நற்றமிழ் நூல் பழந்தமிழ்
 மொழியில் இந்நூல் ஒன்றேயாகும். நாடகத்திற்குரிய உறுப்பு
 களும் அங்கங்களும் அவ்வாறு பிரித்து அமைக்கப் பெருவிட்

டாலும் சிலப்பதிகாரத்தில் நாடகத்தின் நல்
 நாடகத் தமிழின் வியல்கள் நன்கு விளங்கித்தோன்றுகின்றன.
 நயம்

இதனைப் பின்னர் விரித்துக் கூறலாம். இத்
 தகைய நாடகத் தன்மையேயன்றி கூத்தாகவே விளங்கும்பகுதி
 களும் நூலிற் காணப்படுகின்றன. அரசனது அரங்கத்தில்
 மாதவி பாடிய நாடகக் கூத்தும், 'ஐயைகோட்டத்தில் சாலினி
 ஆடிய 'ஆவேசக் கூத்தும், கண்ணகி விண்ணுலகடைந்ததைக்
 கண்ணுற்ற குன்றக் குறவர் ஆடிய குரவைக் கூத்தும், கூத்தின்
 பகுதிகளாய் விளங்குகின்றன. ஆகவே இயற்றமிழின் இனிமை
 யையும், 'இசைத்தமிழின் பெருமையையும், நாடகத் தமிழின்
 நயத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் தனி நூலாய்
 சிலப்பதிகாரம் விளங்குகின்றது.

இனி நூலின் நயத்தினை ஆராயப் புகுமுன்னர் அந்நூலின் பெயரமைதியை ஆராய்ந் தறிவது அவசியமாகும். பெரும் பாலும் தமிழ் மொழியில் விளங்கும் நூல்கள் கதைத் தலைவனது பெயராலும், பாவகையின் இயல்பாலும், ஆக்கியோன் பெயராலும் வழங்கக் காண்கின்றோம். சிந்தாமணி என்னும் சிறந்த பழந்தமிழ் நூல் சீவகனைக் கதைத் தலைவனாகக்

சிலப்பதிகார
மென்னும்
பெயரமைதி

கொண்டகாரணத்தால் சீவகசிந்தாமணி என்று பெயர் பெற்று விளங்குகின்றது. கதைத் தலைவியாகிய மணிமேகலையின் பெயரே மணிமேகலை என்னும் நூலின் பெயராய் விளங்கு

கின்றது. இனி பாவகையால் பெயர் பெற்ற நூல்கள் திருக்குறள் பத்துப்பாட்டு முதலியனவாம். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் இயற்றிய நூல் குறுகிய பாவகையால். அமைந்திருத்தலாலேயே திருக்குறள் என்றும் பெயர்பெற்றது. பத்துப்பாட்டைத்தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் தன்மையால் ஓர் பழந்தமிழ் நூல் பத்துப் பாட்டு என்றும் பெயர் பெற்றது. இன்னும் காப்பியக்குடியில் பிறந்து வளர்ந்த தொல்காப்பியர் இயற்றிய இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமென்னும் பெயரால் வழங்குகின்றது. அவ்வாறே கல்லாடர் என்னும் புலவர் பெருமான் இயற்றிய பெருநூல் கல்லாடமென்னும் பெயரால் விளங்குகின்றது. இவ்வகையில் ஒன்றிலும் அமையாது இளங்கோவடிகள் இயற்றிய நூல், சிலப்பதிகார மென்னும் அழகிய பெயரால் அழைக்கப் பெறுகின்றது. கண்ணகியின் காற் சிலம்பால் விளைந்த கதை என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டே சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரை ஆசிரியர் அமைத்தார். இவ்வுண்மை.

“சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாக

சிலப்பதிகாரமென்னும் பெயரால்

நாட்டுதும் யாம் ஓர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என்று அடிகள் அருளுவதால் இனிது விளங்கும். கதைத்தலைவனாகிய கோவலனும் அவன் காதலியாகிய கண்ணகியும் சிலம்பை விற்பதற்காகவே மதுரைக்குச் சென்றமையாலும்

அங்கு தான் கவர்ந்துகொண்ட அரண்மனைச் சிலம்பின் கதை. சிலம்பை அபகரித்துக்கொள்ளும் பொருட்டே

பொற்கொல்லன் கோவலனைக் குற்றவாளியென்று அரசனிடம் கூறினமையாலும், அச்சிலம்பு காரணமாகவே கோவலன் கொலையுண்டமையாலும், பின் அச்சிலம்பினாலேயே பாண்டிய அரசன் தன் பிழையை உணர்ந்து உயிரிழந்தமையாலும், கண்ணகியின் கதை முழுவதும் சிலம்பின் கதையாகவே விளங்குகின்றது. இவ்வாறு சிலம்பின் பெருமையையும் சிறப்பையும் இனிது எடுத்துரைக்கும் நூலுக்கு சிலப்பதிகார மென்னும் பெயர் அழகாக அமைவதாகும்.

இனி நூலின் தன்மையை ஆராயுமிடத்து, அது நாடக வியல்பைத் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்கும் ஒரு பெருங்

சிலப்பதிகாரம்
நாடகக்
காவியம்.

காவியமாக விளங்குகின்றது. நாடக நூல்கள் மங்கல முடிவுடையனவாகவும், அமங்கல முடிவுடையனவாகவும் இருபெரும் பகுதியில் அடங்கும். இவற்றுள் மங்கல நாடகத்தின்

இயல்பாவது ஒரு தலைமகனும் தலைமகளும் ஒருவரை ஒருவர் பெரிதும் காதலித்திருக்கும் நிலையில் ஏதேனும் எதிர்பாராத ஓர் இடையூறு நேர்ந்து ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிவதும், அவ்வாறு பிரிந்த காதலர் பல துன்பங்களை மங்கல நாடகம்.

அடைந்து இறுதியில் ஒருவரை ஒருவர்கண்டு மணஞ்செய்து கொள்ளுவதுமாகிய தன்மைபை யுடையதாய் விளங்கும். இவற்றை மங்கல நாடகங்கள் (Comedy) என்று ஆங்கில நூலோர் வழங்குவார்கள். இவ்வாறன்றி, இவ்வுலகில்

உயர்ந்த நிலையிலுள்ள தலைமகன் அல்லது தலைமகள் ஆற்றொ

அகோர
நாடகம்.

ணை அருந்துயர் அடைந்து இறுதியில் இறந்து
படுவதாகிய முடிவினையுடைய நாடகம் (Tra-
gedy) அகோர நாடகம் என்று வழங்கப்

பெறும். இத்தகைய பாசுபாடு ஆங்கில நாடகநூல்களிலும், மற்ற
றைய உயர் தனிச் செம்மொழிகளில் (Classical Language)
விளங்கும் நாடகநூல்களிலும் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது.
ஆனால் தமிழ் மொழியில் விளங்கும் நாடகங்கள் அகோரத்
தன்மை வாய்ந்தனவாயிருப்பினும் இறுதியில் மங்கலமாகவே
முடியக் காண்கின்றோம். சிலப்பதிகாரத்தை இம் முறையில்
ஆராய்ந்தால் அதன்கண் அகோரத்தன்மையே, அதிகமாக
விளங்குகின்றது. கதைத்தலைவர்களாகிய கண்ணகியும், கோவல

அகோர நாட
கம் மங்கல
முடிவொடு
விளங்கல்.

னும் செல்வமும் புகழும் நிறைந்த உயர்ந்த
பதவியிலுள்ளவர்கள். கோவலன் தன்பொ
ருளை யெல்லாம் மாதவிபால் தொலைத்து தன்
மெல்லியல் மாதாடன் கடுங்கானகத்தில் வழி
நடந்து துயருழந்தான். அப்பால் சிலம்பை

விற்றுவர மதுரை வீதியிற் சென்று அநியாயமாய் அரசனது
ஏவலாளரால் கொலையுண்டிற்றந்தான். இதைக்கண்ட கண்ணகி
மனங்கொதித்து அழுது புலம்பி, மன்னனிடம் சென்று வழக்
குரைத்து, அரசனையும் அழித்து மதுரைமா நகரையும் எரித்
தாள். இம்மட்டில் நாடகம் முடிவு பெறுமாயின் அது அகோர
நாடகமென்னும் பெயரால் அமையும். ஆனால் கொலையுண்
டிற்றந்த கோவலன் இறைவன் அருளால் மீண்டும் உயிரோ
டெழுந்தான். கணவனை இழந்து துயரடைந்த கண்ணகியும்,
விமானத்திலேறி விண்ணுலகடைந்தாள் என்று கதை முடி
வது மங்கலமுடிவாக விளங்குகின்றது. யாதொரு குற்றமு

மற்றவர்களாய் நன்மையையே நாடிச் செய்யும் இயல்புடையவர்களாய் அரும்பெருங் குணங்கள் அமையப்பெற்றவராய் விளங்குகின்ற கதைத்தலைவர் இருவரும் படுகின்ற துன்பத்தைப் பார்த்துப் படிப்போர் மனம் வருந்துவதாகும். நல்லவர்கள் துன்பத்தால் நலியும்போது அவர் படும் துயரத்தைக் கண்டவர்கள் அவர் பொருட்டு . வருந்துவது இயற்கையேயாகும். இவ்வாறு படிப்போர் அடையும்மனத்துயரம் கதைத் தலைவன் இறந்துபடும் காட்சியைக்கண்டு ஒரு

சிறிதும் பொறுக்கமாட்டாதென் றுணர்ந்து
மங்கலமுடிவின் அகோர நாடகமியற்றும் ஆசிரியர்கள் இறு
காரணம்

தியில் இறந்தவர்களை இறைவ னருளால் எழுப்புகின்ற முறைபானது காணப்படுகின்றது. கோவலன் இறந்ததைக்கண்டு துயரடைந்த மனம் அவனைமீண்டும் உயிரோடு கண்ட அளவில் ஆறுதல் அடைகின்றது. அவ்வாறே கண்ணகியின் ஆற்றொழுத் துயரைக்கண்டு வருந்திய மனம் அவள் ஆகாய விமானமேறி இன்பம்பெறுவதால் ஆறுதல் அடைகின்றது. ஆகவே அகோர நாடகக் காட்சியைக் காண மனம்பொருத தமிழ் மக்கள் மனப்பான்மையை ஆசிரியர் நன்கறிந்திருந்தமையால் கோவலனையும் கண்ணகியையும் விண்ணுல கேற்றி, மங்கலமான முடிவை அமைத்தருளினார்.

இவ்வாறு அகோர நாடகத்தின் தன்மையை நன்கு அமைத்து விளக்கும் நூலில் நாடக இயலுக்கு இன்றியமையாத மற்றைய அங்கங்களும் அமைந்து இலங்கக் காண்கின்றோம். முற்காலத்தில் நிகழ்ந்த செயல்களை, தற்காலத்தில் பார்ப்போர் கண்ணெதிரே நிகழும் செயல்போலக் காட்டுவதே நாடகத்தில் நல்லியல்பாகும். நாடகத்தைக் காணச் செல்லும்

சிலப்பதிகாரத்
தில் நாடகக்
கூறுகள்.

நன்மக்கள், தாம் காணும் நிகழ்ச்சிகள் முற்காலத்தில் நிகழ்ந்தன என்பதை முற்றிலும் மறந்து புதிதாகத் தம் கண்ணெதிரே நடக்கும் காட்சிபோலவே கருதுமாறு செய்தல் நாடகாசிரியர்

கதையைக் கண்
காட்சி யாக்கல்.
(Dramatic
Realism).

களின் நோக்கமாகும். இதனை ஆங்கிலநூலோர்

Dramatic Realism என்று வழங்குவார்

கள். இத்தன்மை 'சிலப்பதிகாரத்தில்' சிறந்து

விளங்குகின்றது. மதுரைமா நகரை எரித்து

மலேமீதேறி வேங்கை மரத்தின் நிழலில் கற்

புடைய தெய்வம்போல் வந்து நின்ற கண்ணகியை அக்குன்றக்

குறவர்கள் நேராகக் கண்டதாகவும் அவ்வம்மையாரை

யாரென்று அவர்கள் வினவிபதாகவும் அதற்கு அம்மது,

“மணமதுரையோடு அரசு கேடுறவல் வினை

குறவர்கள்
கண்ணகியைக்
காண்டல்.

வந்துருத்தகாலே.

கணவனை யங்கிழந்து போந்த கடுவினை

யேன் யான்”

என்று கூறியதாகவும், அதைக்கேட்ட குறவர்கள் அம்மை

யாரை இறைஞ்சித் தொழுது நின்றதாகவும் அப்பொழுது

வானவர் மலர்மாரி பொழிய அம்மையார் தன் காதலனோடு,

விமானமேறி விண்ணுலகடைந்ததாகவும் இப்புதுமையைக்

கண்ட குறவர் சேரமன்னனிடம் சென்று

“ஏழ்பிறப்படியோம் வாழ்கநுங் கொற்றம்

கானவேங்கைக் கீழோர் காரிகை

தான் முலையிழந்து தனித்துயரெய்தி

வானவர் போற்ற மன்னொடுங் கூடி

வானவர் போற்ற வானகம் பெற்றனள்

எந்நாட்டாள் கொல்யார் மகன் கொல்லோ

நின்னாட்டு யாங்கள் நினைப்பினு மறியேம்”

என்று சொல்லித் தொழுது நின்றதாகவும் அச்சமயம் அரச-
னோடு அளவளாவியிருந்த அருந்தமிழ்ப் புலவரான மதுரைச்
சாத்தனார் சிலம்பு காரணமாக கோவலன் கொலையுண்டதையும் .
கண்ணகி பாண்டியன் முன்சென்று வழக்குரைத்து மதுரைமா-
நகரை எரித்ததையும் பாண்டிய மன்னனும் அவன் மாபெருந்
தேவியும் உயிர் துறந்ததையும் பின் கண்ணகி
சாத்தனார் மது-
ரையில் நடந்த
புதுமை கண்-
டுரைத்தல்.

கண்ணகியின் கதை நிகழ்காலத்தில் நம்
கண்ணெதிரே நிகழும் செயல்போலவே காணப்படுகின்-
றது. இவ்வாறு ஆசிரியருடன் வாழ்ந்த சாத்தனார் என்-
னும் தமிழ்ப்புலவர் கதையின் ஒரு பாகத்தில் விளங்கும்
செயல்களை தாம் நேராகக் கண்டதாகவும் மற்றொரு பகுதி-
யில் அடங்கிய செயல்களை குன்றக் குறவர்கள் நேராகக் கண்ட-
தாகவும் ஆசிரியர் கூறுகின்றமையால் நாடக மென்னும்
உணர்ச்சி நம் உள்ளத்தில் அறவே யொழிந்து நம் முன்னே
நிகழும் காட்சிபோலவே கதை விளங்குகின்றது.

இன்னும் அகோர நாடகங்களில் நிகழும் துன்ப நிகழ்ச்சி-
களைக் கண்டு வருந்தும் மனதின் துயரத்தை மாற்றும்
பொருட்டு, இடையிடையே நகைச்சுவையும் இன்பச் சுவை-
யும் ஊட்டுகின்ற காட்சிகளை நடித்துக்காட்டுவது வழக்க-
மாகும். இத்தகைய காட்சிகள் அகோரநாடகத்திற்கு இன்-
றியமையாத அங்கங்களென்று ஆங்கிலநாடக நூல் வல்லார்
கூறுகின்றார்கள். கடுங்கானத்தில் கண்ணகி
சோகக் காட்சி யும் கோவலனும் வழிநடந்து கால் தளர்ந்து
க்கு அடுத்து வருந்தும் காட்சியைக் கண்டமனம் காளி
வினோதக் காட் கோட்டத்தில் மறக்குலப் பெண் ஆடும் ஆவே
சி அமைத்தல். சக் கூத்தையும் கோலத்தையும் கண்டு ஆழ

தல் அடைகின்றது. கோவலன் கொலையுண்ட கொடுமையைக் கண்டு உருகியமனம் அடுத்து நிகழுகின்ற ஆய்ச்சியர் பாடும் பாட்டாலும் ஆடும் கூத்தாலும் ஒருவாறு ஆறுதல் அடைகின்றது. கண்ணகியின் பொறுக்கமுடியாத சோகமும் மதுரை மன்னவன் இறந்துபட்ட துயரமும் மதுரைமாநகரம் எரிந்தழிந்த துன்பமும் கண்டு பொறுதமனம் குன்றக் குறவர் குரவைக் கூத்தாடுவதைக் கண்டு ஒருவாறு ஆறுதல் அடைகின்றது.

இவ்வாறு சோகத்தைப் பெரிதும் ஊட்டுகின்ற காட்சிகளை அடுத்து நகைச்சுவை விளைக்கும் இனிய காட்சிகளை ஆசிரியர் அமைத்துள்ள அழகு நாடகவியல் உணர்ந்தார் நன்கு போற்றுதற் குரியதாகும்.

இனி சிலப்பதிகாரம் நாடகத்தின் தன்மையையுடைய தேயாயினும் அது பெருங் காவியமாகவே ஆசிரியரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் எழுதியவாறே சிலப்பதிகாரத்தை நாடக மேடையில் நடித்துக் காட்டுவது இயலாததாகும். இதனாலேயே சிலப்பதிகாரம் பெரும் காவியம்.

சிலப்பதிகாரத்தை, நாடகவகையில் சேராது ஐம்பெருங் காவியங்களில் ஒன்றாய் அமைத்து தமிழுலகம் போற்றுகின்றது. பெருங்காவிய மியற்றும் ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் அகவலாகிய பாவகையிலேயே தமது நூலை அமைக்கக் காண்கின்றோம். அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த பழந்தமிழ்ப் பனுவல்களெல்லாம் பெரும்பாலும் அகவலாகவே அமைந்திருக்கின்றன. செம்மையும் சீர்மையும் அமைந்ததாய் ஆற்று நீர்போல நேராகவும் அழகாகவும் செல்லுந் தன்மைய தாய் உறுதியும் கெட்பீரமும் ஒருங்கே அமைந்ததாய் கற்போருள்ளத்தைப் பிணிக்கும் தன்மைவாய்ந்ததாய் சிலப்பதிகார

நடை சிறந்து விளங்குகின்றது. நூலின் பிற்பகுதியில் காவிய
 நடை கனிந்திலங்குகின்றது. இத்தகையபெரு
 நூல் நடை. . நூலை நயங்கள் பலவும் அமையுமாறு செய்
 தற்கு அகவல் நடையே ஏற்றதாகும். யாப்
 பிலக்கணங்களின் தடைகளும் இடையூறுகளும் இன்றி
 ஆசிரியர் கருதிய கருத்துக்களை எளிதாகவும் இனிதாக
 வும் எடுத்துரைக்க ஏற்றநடை அகவலே யாகும்; ஆங்
 கில மொழியில் பெருங்காப்பியங்கள் செய்யும் ஆசிரியர்கள்
 Blank verse (சுத்தப் பாவினம்) என்னும் பாவகையாலேயே
 தமது நூல்களை ஆக்கி யிருக்கின்றார்கள். ஆங்
 அகவல் நடைய் கில மொழியில் காவிய நடையில் ஒப்புயர்
 பொருத்தம். வற்று விளங்கும் மில்டன் என்னும் பேராசிரி
 யர் அகவல் போன்ற மேற்கூறிய பாவாலேயே சுவர்க்க நீக்கம்
 (Paradise Lost) என்னும் பெருநூலை அமைத்திருக்கின்
 றார். ஆகவே சிலப்பதிகாரத்தின் நடையை நோக்கும்பொழுது
 அது காவிய நடையிலேயே அமைந்திருக்கக் காண்கின்
 றோம்.

இன்னும் நாடகத்திற்கும் காவியத்திற்கும் உள்ள பல
 வேற்றுமைகளை உணரும்பொழுது கவிநயம் வாய்ந்த வர்
 ணனை காவியத்திற்கே யுரியதென்றும் நாடகத்திற்குச் சிறிதும்
 வேண்டற்பாலதன்றென்றும் மொழிநூல் வல்லார் யாவரும்
 இசைந்து கூறுவர். சிலப்பதிகாரத்தில் பெரும்பாகம் வர்ணனை
 யாகவே விளங்குகின்றது. அவ்வர்ணனைகளும்
 வர்ணனைகள். சொன்னயம் பொருணயம் உடையனவாய்
 இயற்கைக் காட்சியின் எழிலுறு நலங்களை கற்போருள்ளத்
 தில் ஓவியம்போல் எழுதி அமைக்கும் தன்மை வாய்ந்தனவாய்
 உவமை முதலிய நல்லணிகளின் நயத்தினைப் பெற்றனவாய்

இனிது விளங்குகின்றன. கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் திருமணம் நடந்த மணமேடையை எழுதப்போந்த விடத்து;

“மாலேதாழ் சென்னி வயிரமணித் தூணத்து
நீலவிதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்க் கீழ்”

என்று ஆசிரியர் சுருங்கச் சொல்லி அழகாக
விளங்கவைத்தார். இன்னும் திருவேங்கட
மலையில் திருமால் விளங்கும் அழகிய கோலத்

மணமேடை
வர்ணனை.

தை,

“வீங்கு நீருவி வேங்கடமென்னும்

ஒங்குயர் மலையத்து உச்சிமீமிசை

விரிகதிர் ஞாயிறும் திங்களும் விளங்கி

திருமால்
வர்ணனை.

இருமருங் கோங்கிய விடைநிலைத் தானத்து

மின்னுக் கொடியுடுத்து விளங்குவிற் பூண்டு

நன்னிற மேகம் நின்றதுபோல

பகையணங்காழியும் பால்வெண் சங்கமும்

தகைபெறு தாமரைக் கையிலேந்தி

நலங்கிளர் ஆரம் மார்பிற் பூண்டு

பொலம்பூவாடையிற் பொலிந்து தோன்றிய

செங்கண் நெடியோன் நின்றவண்ணமும்”

என்று நயமாகவும் அழகாகவும் கூறி யருளிஞர். இன்
னும் மதுரைமாநகரில் வற்றாத நீர்ப்பெருக்கை யுடையதாய்
விளங்கிய வையை யாற்றை

“உலக புரந்துட்டுமுயர் பேரொழுக்கத்து

புலவர் நாவிற்பொருந்திய பூங்கொடி

வையை ஆற்
றின் வர்ணனை.

வையையென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி”

என்று ஆசிரியர் அழகாக எழுதிப்போந்தார்.

இத்தகைய நயம்பொருந்திய வர்ணனைகளை நூலிற் பல
விடங்களிற் காணலாம். இவ்வாசிரியர் ஆங்காங்கு சில காதை

களின் இறதியில் அருளியிருக்கும் வெண்பாக்களில் அமைந்த உவமை நயங்களையும் மற்றைய நயங்களையும் முன்னரே கண்டோம்.

நாடகவரம்பில் நின்று ஆராயும் அறிஞர்கள் வஞ்சிக் காண்டம் என்று ஆசிரியர் வகுத்துள்ள பாகம் நாடகத்திற்குச் சிறிதும் வேண்டற்பால தன்றென்றும் சரித்திர வஞ்சிக் காண்டம். சம்பந்தமான காவியத்திற்கே அவசியமென்றும் எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள். அக்காலத்தில்

ஆற்றல் மிகப்படைத்தவனாய் ஆரிய அரசர் பலரை அமார்க்களத்தில் வென்ற பெருமை வாய்ந்தவனாய் தன்னுடன் பிறந்தவனாய் விளங்கிய சேரன் செங்குட்டுவனது பெருமையை அழியாது உலகில் நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும் கற்பின் பெருமையை உலகெலாம் அறிந்து வழிபடும் பொருட்டும் ஆசிரியர் வஞ்சிக் காண்டம் என்னும் பெயரால் ஏழுகாதைகள் இனிதாக அமைத்தார். இவ்வாறு ஆசிரியர் அமைத்த வஞ்சிக் காண்டத்தின் பாகுபாடுகளை ஆராயும்பொழுது பழந்தமிழ் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில், விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ள வீரக்கல்

வீரக்கல் நடும்
வழக்கம்.

நட்டு, வழிபடும் வழக்கத்தையே ஆசிரியர் அமைத்துக் கூறியுள்ளாரென்பது நன்கு அறியப்படும். போரிற் சிறந்த வீரன் ஒரு

வன் அஞ்சாது போர்செய்து அமார்க்களத்தில் இறந்துபட்ட பொழுது அவன் செய்த நன்றிக்கு அறிகுறியாகவும் அவ்வீரனது பெருமையை உலகில் நிலைநாட்டுதற்காகவும் அவன் இறந்தவிடத்தில் கற்சிலையில் எழுதிய அவனது உருவத்தை நட்டு, அதனை வாழ்த்தி வழிபடும் வழக்கம் பழந்தமிழ் நாட்டில் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இவ்வழக்கத்தை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்

“காட்சிகால் கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தல்”

என்று கூறிப்போந்தார். இவ்விதியில் கண்ட முறையிலேயே வஞ்சிக் காண்டம் அமைந்திருக்கக் காணலாம். ஆசிரியர் கண்ணகியாரை வீரமாதெய்வம் என்று கருதிய தன்மையாலேயே வீரருக்குக் கல் நட்டு வணங்கும் வழக்கத்தை பின் பற்றி கற்புடைய தெய்வத்துக்கு ஆலயம் கண்ணகி அமைத்த முறையைக் கூறிப்போந்தார். கண் வீரமாதெய்வம். ணகியை இளங்கோவடிகள் வீரமா பத்தினி என்று கருதினாரென்பது,

“ஆரஞ்ருற்ற வீரபத்தினி முன்

மதுரைமா தெய்வம் வந்து தோன்றி”

என்று கண்ணகியைக் குறிப்பதால் நன்கறியப்படும். வீரபத்தினியாகிய கண்ணகியின் கற்பின் திறத்தைக் குறவர்கள் சேரனிடம் வந்து சொல்லியபொழுது அரசனும் கண்ணகிக்கு ஆலயம் அமைக்க எண்ணி, இமயமலையிற் கல்லெடுப்பதாய் நிச்சயிப்பதும் அவ்வாறே வடதிசை நோக்கிச்சென்று இமயமலையிற் கல்லெடுப்பதும் அக்கல்லைக் கங்கையாற்றில் நீராட்டுவதும் அதனை தெய்வவடிவாக்கி வஞ்சிமாநகரத்தில்,

“பால்பெறவகுத்த பத்தினிக் கோட்டத்தில்”

நிறுத்துவதும் பின் அத்தெய்வத்தை வாழ்த்தி வணங்குவதும் அத்தெய்வத்தின் அருளால் நல்வரம் பெறுவதும் வஞ்சிக் காண்டத்தின் அங்கங்களாய் விளங்குகின்றன. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் புறப்பொருள் நூலுக்கு அமைத்த பாரு பாடுகளை விரிவாகக்கொண்டு விளங்குகின்றமையால் சிலப்பதிகாரம் காவிய உறுப்பை தன்னிடத்தே புறப்பொருள் நூல் உறுப்பு. கொண்டு விளங்குகின்றதெனத் தெளிவாகச் சொல்லலாம்.

உலகில் வழங்கும் ஒவ்வொரு மொழியிலும் உயரிய நூல்
களாய் விளங்கும் பனுவல்கள் உயிர்க்குறுதி பயப்பனவாகிய
உண்மைகளை தம்மிடத்தே கொண்டு விளங்குவனவாகும்.
மெய் யறிவால் மேம்பட்ட ஆசிரியர் எல்லாம் உல
கில் அமைந்துள்ள ஒழுக்க நெறியினை தம் நூல்
களில் விளக்கிக் கூறுவர். இம்முறையில் சிலப்பதிகாரம்.

வினையின் பயனையே அடிப்படையாகக்

சிலப்பதிகார
நீதி.

கொண்டு உலக நிகழ்ச்சிகளை விளக்குகின்றது.

உயிர்கள் மீண்டும் மீண்டும் தாம் செய்த
வினைக்கேற்ப இவ்வுலகில் பிறக்கின்றன வென்றும், ஒருபிறப்
பில் ஒருயிர் செய்தவினை மறுபிறப்பில் திண்ணமாய் அதனை வந்
தடையுமென்றும் வினையின் வழியே உயிர்கள் செல்லும் என்
றும் ஆசிரியர் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். ஆங்கில நூலாசிரியர்
கள் தாம் எழுதும் நாடகங்களில் நல்லோர் துயருறுவதைக்
கண்டு நன்மக்கள் உள்ளம் பொறுதென்றெண்ணியும் நீதி
முறையால் உலகம் இயங்குகின்றதென்பதை நன்கு நிறுவும்

பொருட்டும், கவி நீதி (Poetic Justice)

கவி நீதி
Poetic Justice.

என்னும் கற்பனா நீதியை அமைத்துக் கூறு
வது வழக்கம். அவ்வாசிரியர்கள் மறு

பிறப்பு உண்மையை மறுப்பவர்களாதலால் ஒரு பிறப்பில்
உயிர் அடைகின்ற நன்மை தீமைகளை அவ்வுயிர் செய்யும்
நல்வினை, தீவினையோடு பொருத்த இயலாது கவி நீதி ஒன்றைக்
கற்பித்தல் அவசியமாகின்றது. ஆனால் சிலப்பதிகார ஆசிரி
யர் ஊழ்வினை உறுத்துவந்தூட்டும் என்ற உண்மையை நன்
குணர்ந்தவ ராதலாலும் பிறந்தவர் இறத்தலும், இறந்தவர் மீண்
டும் பிறத்தலும் உறங்கலும் விழித்தலும் போன்றதென்னும்
உண்மையை நன்கறிந்தவராதலாலும் இவ்வுலக நிகழ்ச்சியை

கற்பனை ஒன்றும் கலவாமல் தாம் கண்டவாறே எழுதி அமைத்
துள்ளார். பல பிறப்புகளில்சென்று நல்வினை, தீவினையின் பயனை
நுகரும் உயிரின் ஒரு பிறப்பின் நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு, உண்
மைத் தன்மை அறிய முடியாதென்பதைச் சிலப்பதிகாரம்
நன்கு விளக்குகின்றது. கோவலனும் கண்ணகியும் இப்பிறப்
பில் தீவினை செய்யாதவர்களா யிருந்தும் வாழ்நாள் முழு
தும் துன்பமே அடைந்து வருந்தும் தன்மையைக் கண்டு
கற்போருள்ளம் பெரிதும் கவல்கின்றது. ஆனால் இந்நல்லார்
இருவருக்கும் இப்பிறப்பில் நேர்ந்த துன்பத்திற்கு அவர் முற்
பிறப்பில் செய்த தீவினையே காரணம் என்

வினையின்
பயன்.

பதை அறியும்போது மனம் ஒருவாறு ஆறு
தல் அடைதலோடு இறைவனருளால் நடை
பெறுகின்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நீதி ஒருபொழுதும்
தவறாதென்ற உண்மையும் நன்கு விளங்கித் தோன்றுகின்
றது. ஆகவே தீவினை எப்பொழுதும் தீமையே பயக்கும்
என்னும் கொள்கையை வற்புறுத்திக் கூறும் வாயிலாக
உயிர்கள் நல்வினையை எப்பொழுதும் நாடிச் செய்யவேண்
டும் என்னும் உயரிய நெறியை சிலப்பதிகாரம் உறுதியாகக்
கூறுகின்றது. இந்நூலின் பயனை தொகுத்துரைக்கப் போந்த
ஆசிரியர்,

“தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்
பரிவுமிடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வந் தெளிமின் தெரிந்தார்ப் பேணுமின்
பொய்யுரை அஞ்சுமின் புறஞ்சொல் போற்றுமின்
ஊனுண் துறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
தானஞ் செய்மின் தவம்பல தாங்குமின்
செய்ந் நன்றி கொல்லன்மின் தீ நட்பு இகழ்மின்
பொய்க்கரிபோகன்மின் பொருள்மொழி நீங்கன்மின்
அறவோர் அவைக்களம் அகலாதணுகுமின்

பிறவோர் அவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்
 பிறர்மனை யஞ்சுமின் பிழை உயிர் ஒம்புமின்
 அறமனைகாமின் அல்லவை கடிமின்
 கள்ளுங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
 வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்
 இளமையுஞ் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
 உளநாள் வரையாது ஒல்லுவ தொழியாது
 செல்லும்தே எத்துக்குறு துணைதேடுமின்
 மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்கென "

என்று தமது நூல் முடிவில் அருளிச் செய்தார்.

இனி, இசைநயம் பெரிதும் அமைந்து விளங்கும் இனிய பகுதிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் பலவாய் அமைந்து சிந்தைக்கும் செவிக்கும் பெரிதும் இன்பமூட்டுகின்றன. இவற்றுள் கோவ

சிலப்பதிகாரத்
 தில் இசைப்
 பாக்கள்.
 (Lyric Songs)

லன் கடற்கரையில் பாடிய கானல் வரிப்பாக்களும், மாதவி பாடிய கானல் வரிப்பாக்களும், இசை நயத்தில் ஒப்புயர்வற்று விளங்குகின்றன. அகப்பொருள் துறைகளை அழகாக எடுத்துரைக்கும் வரிப்பாக்கள் சொன்னயமும் பொருணயமும் வாய்ந்தனவாய் இசை இன்பம் (Lyric Charm) ஊட்டுவனவாய் இனிதாகவிளங்குகின்றன. இன்னும் ஐயை கோட்டத்தில் சிறுதெய்வ வழிபாடு செய்து, வாழ்த்தி வணங்கும் வரிப்பாக்களும் ஆயர்சேரியில் திருமால் திருவிளையாடல்களை ஆய்ச்சியர்கள் புகழ்ந்து பாடிய அழகிய பாக்களும் இன்னும் குன்றக் குறவர்கள் அறுமுகன் பெருமையை அமைத்துப் பாடிய அழகிய பாக்களும் இன்னும் தமிழரசர் மூவரையும் கற்பரசியாகிய கண்ணகியையும் வாழ்த்தி அன்பர்கள் பாடிய அழகிய வரிப்பாக்களும் கற்போர் உள்ளத்தைக் கவர்வனவாகும்.

இனி, கண்ணகியின் கதை முழுவதும் உள்ளத்தை உருக்குகின்ற சோகம் ஊட்டும் நிகழ்ச்சிகள் அமைந்திருத்த லால் நூலிலும் சோகரசம் வாய்ந்த பகுதிகள் பலவாய்க் காணப் படுகின்றன. மெல்லியல் வாய்ந்த கண்ணகி காடு, நாடெல்

லாம் அலைந்துதிரிந்து மதுரைமா நகருக்கருகே

சோக ரசம். போந்து இராப்பொழுதில் அயர்ந்து அமர்ந்

திருக்கையில் அவள் நிலைமையைக் கண்டு

மனம்பொறுது நிலமகளும் நெட்டுயிர்த்து நித்திரை போயினாள்

என்று ஆசிரியர் கூறும் பகுதி மிகுந்த சோகச் சுவையுடைய

தாய் விளங்குகின்றது

“தாரகைக் கோவையும் சந்தின் குழம்பும்

சீரிள வனமுலை சேராதொழியவும்

தாதுசேர் கழுநீர் தண்பூம் பிணையல்

போது சேர் பூங்குழல் பொருந்தா தொழியவும்

பைந்தளிர் ஆரமொடு பல்பூங்குறுமுறி

செந்தளிர் மேனி சேரா தொழியவும்

மலையத் தோங்கி மதுரையின் வளர்ந்து

புலவர் நாவிற் பொருந்திய தென்றலொடு

பால்நிலா வெண்கதிர் பாவைமேற் சொரிய

வேனிற் றிங்களும் வேண்டுதி யென்றே

பார்மகள் அயர்வுயிர்த் தடங்கிய பின்னர்”

நிலமகள் கண்
ணகிமீது பரிவு
கூர்தல்.

என்று ஆசிரியர் கூறும் பகுதி சோகரசம் வாய்ந்து விளங்கு கின்றது. இன்னும் கோவலனைப் பிரிந்து ஆயர் சேரியில் தனிமையாக வருந்தியிருந்த கண்ணகி நெடு நேரமாகத் தன் காதலன் திரும்பி வராததைக் கண்டு தன் தோழியிடம் மனம் வருந்துகின்றாள்.

“காதலன் காண்கிலேன்கலங்கி நோய்கைம் மிகும்
ஊதுலை தோற்க உயிர்க்கும் என்நெஞ்சன்றே
ஊதுலை தோற்க உயிர்க்கும் என்நெஞ்சாயின்
ஏதிலார் சொன்னது எவன்வாழியோ தோழி”

கண்ணகிகணவ
னைக் காணாது
வருந்துதல்.

“நண்பகற் போதே நடுக்கு நோய் கைம்மிகும்
அன்பனைக் காணாது அலமரும் என்னெஞ்சன்றே
அன்பனைக் காணாது அலமரும் என்னெஞ்சாயின்
மன்பதை சொன்னது எவன் வாழியோ தோழி”

“தஞ்சமோ தோழி தலைவன் வரக்காணேன்
வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும் என்னெஞ்சன்றே
வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும் என்னெஞ்சாயின்
நெஞ்சிலார் சொன்னது எவன்வாழியோ தோழி”

இம்மூன்று பாக்களும் சோகரசம் பெரிதும் வாய்ந்து விளங்கு
கின்றன.

இன்னும் கோவலன் இறந்து கிடந்த இடத்திற்கு கண்
ணகி சென்றபொழுது அவள் புலம்பி அழுகசொற்கள் உள்
ளத்தை உருக்குகின்றன.

கண்ணகி கண்
வனைக் கண்டு
புலம்பல். “என்னுறு துயர்கண்டும் இடருறும் இவள் என்னீர்
பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ
மன்னுறு துயர்செய்த மறவினை யறியாதேற்கு
என்னுறுவினை காணாவிதுவென வுரையாரோ”

“கண்பொழி புனல்சோரும் கடுவினை யுடையேன் முன்
புண்பொழி குருதியிராய்ப் பொடியாடிக் கிடப்பதோ
மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப
வுண்பதோர் வினைகாணா விதுவென வுரையாரோ”

“யாருமில் மருள்மலை யிடருறு தமிழேன்முன்
தார்மலி மணிமார்பும் தரைமூழ்கிக் கிடப்பதோ
பார்மிகு பழிதூற்ற பாண்டியன் தவறிழைப்ப
ஈர்வதோர் வினைகாணா விதுவென வுரையாரோ”

இப்பாக்கள் கண்ணகியின் கற்பின் பெருமைபையும்
அவள் காதலன்பால் வைத்திருந்த அன்பின் அருமையையும்
உருக்கமாக எடுத்துரைக்கின்றன.

இன்னும் நீதி தவறிய பாண்டிய அரசன் முன்னே மெய் முழுதும் நிறைந்த புழுதியும் விரிந்த கருங்கூந்தலும் கையில் ஒற்றைச் சிலம்பும் கண்ணீருமாகத் தேரன்றிய கண்ணகியின் கோலத்தையும் அவள் உடைத்த சிலம்பின் உள்ளேயிருந்த மாணிக்கத்தையும் கண்ட அம்மன்னவன் மயங்கி விழுந்து உயிர்துறந்த பகுதியைப் படிப்போர் உள்ளம் கல்லாயினும் கரைந்துருகுமென்பது திண்ணம்.

நீதியிழந்த
மன்னவன்
சோகம்.

“மன்னவன்வாய் முதல் தெறித்தது மணியே மணி
தாழ்ந்தகுடையன் தளர்ந்த செங்கோலன் [கண்டு
பொன்செய் கொல்லன் தன் சொல் கேட்ட
யானோ அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதைகாக்கும் தென்புலம் காவல்
என் முதற் பிழைத்தது கெடுக என் ஆயுள் என
மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே”

இவ்வாறு மயங்கி விழுந்த மன்னவன் அந்நிலையே உயிரைத் தோற்றான். கூடலை அரசாண்ட மன்னவன் கூடாயினான்.

“காவியுரு நீரும் கையில் தனிச்சிலம்பும்
ஆவிசுடிபோன அவ்வடிவும்—பாவியேன்
காடெல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குழலும் கண்டஞ்சிக்
கூடலான் கூடாயினான்”

“மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும்
கையிற் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும்—வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான் அக்காரிகைதன் சொற்செவியில்
உண்டளவே தோற்றான் உயிர்”

இப்பாக்கள் சோகமென்னும் துறையில் ஒப்புயர்வற்று விளங்குகின்றன.

இவ்வாறே மற்றைய காவியச் சுவைகளும் சிலப்பதிகாரத்தில் சிறந்து விளங்கக்காணலாம். கோவலன் கண்ணகியைமணம்புரிந்து அவளுடன் இல்லறம் நடத்தும் நாளில் அம்மெல்லியன் மாதின் குலத்தையும் நலத்தையும் புகழ்ந்துரைத்த மொழிகள் இன்பச் சுவையில் சிறந்து இலங்குகின்றன. இன்னும்

கோவலனும் மாதவியும் கடற்கரைக்குப் புறப்
சிங்காரச்சுவை.

படும்பொழுது அம்மாத அணிந்திருந்த
அணிகளையும் இலங்கிய தோற்றத்தையும் எடுத்துரைக்கின்ற
பகுதியும் இன்பச்சுவை நிறைந்து விளங்குகின்றது. இனி
கண்ணகியார் நீதி தவறிய பாண்டியன் முன்னே சென்று வழக்
குரைக்கும் "வழக்குரைகாலை" யிலும் மாடமதுரையை தன் கற்
பின் ஆற்றலால் அழிப்பதாக கண்ணகி சபதம் கூறிய "வஞ்சின

மலை" யிலும் வீர ரசம் விளங்கித் தோன்று
வீரச் சுவை.

கின்றது. இன்னும் வஞ்சிக்காண்டத்தில்
சேரன் செய்த வீரச்செயல்களை விரித்துரைக்கும் பகுதிக
ளெல்லாம் வீரச்சுவை பெற்று விளங்குகின்றன.

இனிக் காளி கோட்டத்தில் சாலினி ஆடிய ஆவேசக்
கூத்தும், ஆய்ச்சியர் ஆடிய குரவைக் கூத்தும், குன்றக் குறவர்

ஆடிய குரவைக் கூத்தும், நகைச் சுவையை
நகைச் சுவை.

நல்கி மகிழ்விக்கின்றன. இன்னும் மற்றைய
சுவைகள் கற்போர் ஆங்காங்கு கண்டு மகிழ்தற் குரியனவாம்.
ஆகவே சிலப்பதிகாரமென்னும் பெருங்காவியத்தில் பலவகை
நயங்களும் ஒருங்கே அமைந்து விளங்குகின்றன.

ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்., எழுதிய

மூன்று சேந்தமிழ் நூல்கள்.

தமிழ்நாட்டு நவமணிகள்.—இதில் (1) ஆதிரையார் (2) விசாகையார் (3) மருதியார் (4) கோப்பெருந்தேவியார் (5) மணிமேகலையார் (6) கண்ணகியார் (7) புனிதவதியார் (8) மங்கையர்க்கரசியார் (9) திலகவதியார் முதலிய ஒன்பது பெண்மணிகளின் சரிதைகள் உள்ளன. விலை அரை ரூ.

திருவள்ளுவர் நூல்நயம்.—ஓர் அரிய பெரிய ஆராய்ச்சி நூல். திருவள்ளுவர் பெருமை, திருக்குறள்—பொது நூல், சமயப் பொது நூல், அறத்தின் திறம், அரசியல் முறை, இன்ப இயல், திருக்குறளின் உவமைத்திறம், திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும் ஆகிய எட்டு அரிய பெரிய வியாசங்களையுடையது. விலை ரூபா 1.

சிலப்பதிகார விளக்கம்.—இது ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல். சிலப்பதிகாரக் கதை சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி ஆகிய இரண்டு பாகங்களையுடையது. இந்நூலின் இரண்டாம் பாகம், நூலாசிரியர் பெருமை, அரசு நீதியும் அரசியலும், ஆரிய அரசும் தமிழ் அரசும், கண்ணகியின் கற்பின் திறம், வினையின் பயனை பயன், பண்டைக்காலத் தமிழ் மக்கள் நாகரிகம், சிலப்பதிகார நூல் நயம் ஆகிய ஏழு வியாசங்கள் ஆராய்ச்சி முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. விலை ரூபா 1-8-0.

“ஒற்றுமை” ஆபீஸ்,

சைதாப்பேட்டை, மதராஸ்.

RECENT OTTRUMAI TAMIL BOOKS

	RS. AS.
1. Love and lust—a Social literary Novel	1 8
2. Studies in Kural	1 0
3. Studies in Silappathigaram	1 8
4. Lives of nine lilies of the Tamil land	0 8
5. Story of Silappathigaram	0 8
6. Train tragedy—A detective novel	0 12
7. Vallinayaki—a sensational novel	1 8
8. Meenalochani—a Historical novel	0 10
9. Greatness of love, a faithful servant	0 8
10. Raji or the dog that saved my life	0 5
11. Satyagraha Question	0 6
12. Untouchability problem	0 3
13. Life of Rajaram Mohan Roy	(in press)
14. Premasundaram (Drama)	0 8

Ottrumai Office, Saidapet, Madras.

Q 1 24217